

การสร้างอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชายรักชายผ่านการบริโภคเพลง

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมือง

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The Study of Gay Identity Construction and Contestation of Social Space

Through Music Consumption

Police Captain Jameekorn Rodpuang

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Political Economy

Faculty of Economics

Chulalongkorn University

Academic Year 2016

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การสร้างอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชาย
	รักชายผ่านการบริโภคเพลง
โดย	ร้อยตำรวจเอกจามีกร รอดพวง
สาขาวิชา	เศรษฐศาสตร์การเมือง
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลลินี มุทธากุลิน

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.วรเวศม์ สุวรรณระดา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุก พงษ์ไพจิตร)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลลินี มุทธากุลิน)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.วัชรพงศ์ รติสุขพิมล)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.สร้อยมาศ รุ่งมณี)

จามีกร รอดพวง : การสร้างอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชายรักชายผ่าน การบริโภคเพลง (The Study of Gay Identity Construction and Contestation of Social Space Through Music Consumption) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร.กุล ลินี มุทธาภลิน, 89 หน้า.

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการสร้างอัตลักษณ์และการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่ม ชายรักชายผ่านการฟังเพลง โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพผ่านการศึกษาแบบมีส่วนร่วมเข้าไป สังเกตการณ์ในสถานบันเทิงเฉพาะกลุ่มชายรักชายจำนวน 2 แห่งในย่านสีลมและงานสังสรรค์ที่ เปลี่ยนสถานที่จัดไปเรื่อยๆ ซึ่งเป็นศูนย์รวมของกลุ่มชายรักชายที่จะมาสังสรรค์ในเวลากลางคืนเพื่อฟัง เพลง และพบปะพูดคุยกัน พร้อมสัมภาษณ์กลุ่มชายรักชายซึ่งเป็นลูกค้าที่เข้าไปใช้บริการและพบเจอ กันที่สถานบันเทิง 2 แห่งดังกล่าว จำนวน 40 คน โดยใช้แนวคิดเคเวียร์, ทฤษฎีอัตลักษณ์ วาทกรรม และพื้นที่ทางสังคม มาใช้ในการวิเคราะห์

ผลวิจัยพบว่า การบริโภคเพลงของกลุ่มตัวอย่างเกย์จะชื่นชอบศิลปินหญิง ทำนอง และเนื้อ ร้อง มาเป็นลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างเลียนแบบบุคลิกของศิลปินที่ชื่นชอบซึ่งส่วนใหญ่เป็นศิลปินหญิงที่ เป็น Diva คือ มีจริตเกินผู้หญิง มีชื่อเสียงและความมั่นใจมากเพื่อแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ผ่าน คุณสมบัติดังกล่าว สำหรับทำนองเพลงที่สนุกสนานจะเอื้อให้เกย์แสดงอัตลักษณ์เมื่อฟังเพลงในพื้นที่ ส่วนตัวมากกว่าพื้นที่สาธารณะ และเลียนแบบอัตลักษณ์รวมถึงท่าทางของศิลปินหญิงที่น่าเสน่อ ออกมา ส่วนกรณีการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคม ผู้วิจัยพบว่าเกย์ส่วนใหญ่ยังไม่สามารถแสดงอัตลักษณ์ของ เกย์ในพื้นที่สาธารณะเนื่องจากอัตลักษณ์ดังกล่าวไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ยกเว้นกลุ่มตัวอย่าง บางส่วนที่สามารถแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ได้ในพื้นที่สาธารณะ โดยใช้เพลงเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้ แสดงคุณลักษณะความเป็นหญิงออกมาในพื้นที่สาธารณะ เสมือนหนึ่งการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคม ดังกล่าวมาเป็นของตัวเอง

สาขาวิชา เศรษฐศาสตร์การเมือง

ปีการศึกษา 2559

ลายมือชื่อนิติต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5685255729 : MAJOR POLITICAL ECONOMY

KEYWORDS: GAY / IDENTITY / MUSIC / DISCOURSE / SOCIAL SPACE

JAMEEKORN RODPUANG: The Study of Gay Identity Construction and Contestation of Social Space Through Music Consumption. ADVISOR: GULLINEE MUTAKALIN, 89 pp.

The major objective of this research is to study the construction of gay identity and contested social space in the consumption of music. The method used herein is qualitative data with correlation analysis: data are collected through participant-*observation* conducted in 2 gay nightclubs on Silom road and in gay parties and events, held in different locations. Aforementioned places, both stationary and non-stationary, function not merely as recreational places, but also as community centers; and through in-depth interviews, whose sample used are 40 gay customers of the nightclubs. The data collected are to undergo analysis, and queer theory, identity theory, discourse theory and social space theory served as an analytical tool in data analysis.

The research has asserted that most of the gay people are fond of female artists, rhythm and lyrics respectively, tend to imitate their behaviors, adopt their so-called diva traits, e.g. being feminine, famous and confident, and construct their own identity. Gay people listen to music with a joyful vibe and would rather express their identity in private place than in public, through dancing to the music, impersonating their beloved divas. Concerning contestation of social space, in public gay people still cannot show their feminine side through musical choices and tastes, except some of the sample used, to some extent being able to express their feminine traits in everyday life, e.g. walking manner and other behaviors, while listening to music, which is considered to be a catalyst for gay people to express feminine traits in public space. And, ultimately, in this manner are constructed contested discourse and gay identity.

Field of Study: Political Economy

Student's Signature

Academic Year: 2016

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

ในความสำเร็วจนวิจัยเรื่องนี้ ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลลินี มุทธาภิน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้ความรู้ คำแนะนำ กำลังใจ และคำแนะนำต่างๆ เพื่อช่วยเหลือในการทำวิจัยจนสำเร็จ รวมถึง ขอขอบคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุก พงษ์ไพจิตร ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์, อาจารย์ ดร.วัชรพงศ์ รติสุขพิมล และ อาจารย์ ดร.สร้อยมาศ รุ่งมณี เป็นอย่างสูงที่อาจารย์ทั้งสามได้เสียสละเวลาอันมีค่ามาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งได้ให้คำแนะนำ แก้ไข และปรับปรุงวิทยานิพนธ์ให้ดียิ่งขึ้น

ขอขอบคุณท่านอาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรเศรษฐศาสตร์การเมืองที่ได้ให้ความรู้ และได้ให้คำชี้แนะเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์การเมือง ขอขอบคุณเพื่อนร่วมหลักสูตรทุกท่านที่คอยให้กำลังใจ และแลกเปลี่ยนประเด็นความรู้ต่างๆ และทำให้ได้เข้าใจในแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ได้มากยิ่งขึ้น และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ประจำหลักสูตรเศรษฐศาสตร์การเมือง ที่คอยช่วยเหลือประสานงานเกี่ยวกับการลงทะเบียน หรือการยื่นเอกสารต่างๆเกี่ยวกับทางมหาวิทยาลัย

ขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้การให้ข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ให้สัมภาษณ์, ดีเจในสถานบันเทิง และผู้ผลิตเพลง เป็นทั้งข้อมูลที่ล้ำค่าและแรงบันดาลใจ ซึ่งมีประโยชน์อย่างยิ่ง ที่สามารถทำให้วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ประสบความสำเร็จได้

ขอขอบคุณข้าราชการตำรวจ สังกัดฝ่ายตรวจคนเข้าเมืองขาเข้า (ผลัด ๑ โชนตะวันตก) ด้านตรวจคนเข้าเมือง ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ทุกท่านที่คอยสนับสนุน ให้กำลังใจ และไถ่ถามความคืบหน้าในการทำวิทยานิพนธ์ รวมถึงพูดคุยในเรื่องต่างๆที่ทำให้สามารถคิดประเด็นใหม่ๆ ในการเขียนวิทยานิพนธ์ได้

สุดท้ายข้าพขอขอบคุณ ร.ต.ท.กิตติ รอดพวง บิดาของผู้วิจัย และ นางพิชญา รอดพวง มารดาของผู้วิจัย รวมถึงเพื่อนๆของผู้วิจัยที่ไม่สามารถเอ่ยชื่อได้ทั้งหมด ซึ่งได้ให้กำลังในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ รวมถึงได้มอบความสุขอย่างหาที่ไหนไม่ได้ให้กับผู้วิจัย ไม่ว่าจะเป็นความสุขจากการพูดคุย พบปะสังสรรค์ หรือเป็นที่รับฟังปรึกษาปัญหาต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมากให้ผู้วิจัยสามารถมีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ร.ต.อ.จามีกร รอดพวง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1.....	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ปัญหาในการวิจัย	10
วัตถุประสงค์ในการศึกษา	10
นิยามศัพท์.....	10
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	11
บทที่ 2.....	12
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
2.1 แนวคิดเรื่อง อัตลักษณ์ (Identity)	13
2.2 แนวความคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse)	19
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศวิถี (Queer Theory)	24
2.4 แนวคิดพื้นที่ทางสังคม.....	27
บทที่ 3.....	31
วิธีการวิจัย	31
1.) ศึกษาข้อมูลจากการรวบรวมเอกสาร บทความ ที่เกี่ยวข้อง.....	31
2.) การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง	31
3.) การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม	32
3.1 ผับ A สถานที่ตั้ง บนถนนสีลม ซอย 2	32

3.2 Trasher Party.....	35
บทที่ 4.....	41
การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ผ่านการบริโภคเพลง	41
1. จุดเริ่มต้นของเพลงและเกย์	41
2. การสร้างอัตลักษณ์ผ่านการฟังเพลง.....	45
2.1 รูปแบบการบริโภคเพลงของเกย์.....	45
2.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง Diva และเกย์.....	52
2.3 การแสดงออกของเกย์ผ่านการฟังเพลง	56
บทที่ 5.....	63
การช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของเกย์ผ่านการบริโภคเพลง	63
1. พื้นที่ทางสังคม.....	63
2. การช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของเกย์.....	65
บทที่ 6.....	70
บทสรุป.....	70
1. สรุปผลการศึกษา.....	70
2. ข้อจำกัดในการศึกษา.....	79
3. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในอนาคต.....	79
รายการอ้างอิง.....	80
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	89

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 : ประเภทเพลงที่ชื่นชอบของเกย์	48
ตารางที่ 2 : ปัจจัยในการเลือกฟังเพลงของเกย์.....	49
ตารางที่ 3 : ศิลปินที่เกย์ชื่นชอบ	51
ตารางที่ 4 : พฤติกรรมการตอบสนองเมื่อได้ฟังเพลงของเกย์.....	58
ตารางที่ 5 : สถานที่ที่เกย์ส่วนใหญ่นิยมฟังเพลง	65

สารบัญภาพ

รูปภาพที่ 1 : Lady Gaga กล่าวสุนทรพจน์	5
รูปภาพที่ 2 : Madonna กับชุดที่ใส่แสดงในคอนเสิร์ต Rebel Heart Tour	6
รูปภาพที่ 3 : Britney Spears กับรูปประชาสัมพันธ์เพลง “Slumber Party”	7
รูปภาพที่ 4 : Mariah Carey กับการโพสท่าถ่ายรูปให้กับนิตยสาร Complex.....	7
รูปภาพที่ 5 : สถานที่จัดงานในธีม “เทรชเซอร์บางกอก – ดอกหญ้าในป่าปูน”	38
รูปภาพที่ 6 : สถานที่จัดงานในธีม “TRASHER X SHARK " INTO THE WILD”	39
รูปภาพที่ 7 : สถานที่จัดงานในธีม “TRASHER The Mother Worship MADONNA PARTY”	39
รูปภาพที่ 8 : สถานที่จัดงานในธีม “Trasher " Britney is Now " with Absolute”	40
รูปภาพที่ 9 : RuPaul Andre Charles ผู้ก่อตั้งรายการ RuPaul กับการแต่กายเป็น Drag Queen....	44
รูปภาพที่ 10 : แผนภาพแสดงถึงกระบวนการแสดงอัตลักษณ์เมื่ออาศัยเพลงเป็นปัจจัยในการกระตุ้น.....	62

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันสังคมไทยมีความหลากหลายทางเพศอย่างมากไม่ได้มีเฉพาะเพศชายและเพศหญิงที่เป็นกลุ่ม รักต่างเพศ (Heterosexual) ยังมีกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน (Homosexual) ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกลุ่มชายรักชาย, หญิงรักหญิง ,กลุ่มข้ามเพศ (Transgender) หรือแม้กระทั่งกลุ่มไม่ปิดกั้นทางเพศ (Queer) (Green and Mauer, 2015 อ้างถึงใน National Geographic, 2560) ถึงสังคมจะมีความหลากหลายทางเพศเกิดขึ้นแต่ในความเป็นจริงแล้วในสังคมไทยยังเชื่อมั่นในชุดความคิดชั่วตรงข้ามความดี : ความชั่ว, ขาว : ดำ หรือ จน : รวย เป็นต้น ส่วนในเรื่องเพศนั้น ชุดความคิดนี้ได้มีส่วนเกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก ทำให้สังคมเชื่อว่าในโลกนี้มีเพียงแค่สองเพศคือเพศชายและเพศหญิง นั่นเป็นเพียงเพศทางสรีระที่ถูกจำแนกตามหลักวิทยาศาสตร์เท่านั้น ในความเป็นจริงแล้วสังคมไม่ได้มีเพียงแค่รักต่างเพศระหว่างเพศชายและเพศหญิงด้วยกันเท่านั้น (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2556) ยังมีรักร่วมเพศประกอบอยู่ด้วย ในสังคมไทยที่ยังเชื่อกับชุดความคิดรักต่างเพศเป็นสำคัญ โดยจะเห็นได้จากบริบททางสังคมที่ให้ความสำคัญกับรักต่างเพศไม่ว่าจะเป็นการสมัครงาน, การติดต่อเอกสารกับทางราชการ หรือแม้กระทั่งการจดทะเบียนสมรสที่กลุ่มรักร่วมเพศไม่สามารถทำได้อย่างสะดวกเฉกเช่นเดียวกับรักต่างเพศ การให้ความสำคัญที่แตกต่างกันนี้เองเปรียบเสมือนสังคมได้ผลักดันกลุ่มรักร่วมเพศให้ไปอยู่ในพื้นที่ชายขอบของสังคมยอมทำให้พวกเขาารู้สึกว่าไม่มีตัวตนในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มชายรักชายที่ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญในการศึกษาครั้งนี้

เมื่อเราพิจารณาในกลุ่มของคนรักเพศเดียวกันโดยเฉพาะชายรักชายในสังคมไทย จากการศึกษาของ Jackson (2011) ในหนังสือ Queer Bangkok พบว่าในสังคมไทยได้กำหนดเพศมา 3 รูปแบบ คือ เพศชาย หญิง และกะเทย เพราะเนื่องมาจากสังคมไทยเป็นสังคมที่มีความคิดเชื่อกันในระบบรักต่างเพศ และซึ่งถ้าผู้ใดมีพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบรักเพศเดียวกันสังคมไทยก็จะถูกมองรวมว่าเป็นกะเทยไปเสียหมด ซึ่งในที่นี้กลุ่มชายรักชายยังได้รวมในกลุ่มกะเทยนี้ด้วยเช่นกัน เราอาจพบว่าในสังคมไทยได้มีชื่อเรียกบุคคลที่มีพฤติกรรมชายรักชาย ไม่ว่าจะเป็น ตุ๊ด กะเทย เกย์

หรือ ผู้หญิงข้ามเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกย์ที่การศึกษาในหัวข้อนี้ให้ความสนใจก็ถือได้ว่าเป็นกลุ่มผู้มีพฤติกรรมทางเพศในเพศเดียวกันคือชายกับชาย คำว่าเกย์นั้นมิได้ให้ความหมายมากมาย อาทิ

จตุพร บุญ-หลง (2548) ได้ให้ความหมายของคำว่าเกย์ ในงานวิจัยเรื่อง “ชีวิตติดเบอร์ : ตัวตนและเพศวิถีของเกย์ คิวิง ในเซานา M” ไว้ว่า เกย์ หมายความว่าผู้ชายพิศวาสผู้ชาย นอกจากนั้นเขาได้ยังอ้างอิงความหมายของคำว่า เกย์ จาก “พจนานุกรม : ศัพท์เกย์ไทย” ซึ่งเป็นพจนานุกรมออนไลน์จาก www.suphawut.com ซึ่งได้ให้ความหมายไว้ว่า เกย์ หมายถึง ชายที่มีรสนิยมทางเพศในเพศเดียวกัน

รชยา บุญภิบาล (2554) ได้ให้ความหมายของคำว่าเกย์ ในงานวิจัยเรื่อง “การสื่อสารความหลากหลายทางเพศวิถี : วาทกรรมชายรักชายในละครเวทีร่วมสมัย” ไว้ว่า เกย์ หมายถึง บุคคลเพศสภาพชายที่มีรสนิยมทางเพศและความพึงพอใจในบุคคลเพศสภาพเดียวกัน หรือที่เรียกว่า “ชายรักชาย”

ในงานวิจัยของ กิ่งรัก อิงคะวัต (2542) เรื่อง รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้สัมภาษณ์ ศ.นพ.วิทยา นาควัชระ (วิทยา นาควัชระ อ้างถึงใน กิ่งรัก อิงคะวัต, 2542) ซึ่งได้จำแนกกลุ่มชายรักชายออกเป็น 3 กลุ่มคือ

1. Gay หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่ยังคงพึงพอใจในเพศชายของตนเอง การแต่งตัวเป็นผู้ชาย บุคลิกภายนอกอาจบ่งชี้ผู้เป็นเกย์ได้ลำบาก เพราะสภาพเรียบร้อยจนเหมือนผู้ชายทั่วไป
2. Transvestitism หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกันแต่มีความพึงพอใจที่จะเลียนแบบเพศหญิงด้วยการแต่งตัวเลียนแบบ บุคลิกภายนอกบ่งชี้ได้ง่าย เช่นมีจริตเหมือนผู้หญิง แต่งหน้าหรือมีหน้าอก ผมยาว ฉีดยาฮอร์โมน แต่ไม่ได้แปลงเพศ
3. Transsexualism หรือ Transgender หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกันมีความต้องการเป็นเพศหญิง และแปลงเพศแล้ว หรือเรียกว่าสาวประเภทสอง

ซึ่งจากนิยามความหมายของเกย์ เราอาจสรุปได้ว่า เกย์นั้นเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่มชายรักชาย ที่มีพฤติกรรมทางเพศหรือรสนิยมสนใจในเพศเดียวกัน มีความต้องการทางเพศกับเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะกับผู้ชายหรือกับเกย์ด้วยกันเอง แต่ถ้าเราพิจารณาในกรณีของการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันแล้วพบว่าในสังคมปัจจุบันก็มีผู้ชายยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันไม่ใช่เพราะความชื่นชอบในรสนิยมทางเพศแต่เป็นเพราะเพื่อเงิน ซึ่งจากบทความ เรื่อง ผู้ชายขายตัว : ผลผลิตของการพัฒนาเศรษฐกิจที่ล้มเหลว (ประวิทย์ พัทลม 2555) ได้ให้บทสรุปเกี่ยวกับผู้ชายขายตัว มาจากการพัฒนาเศรษฐกิจที่ไปอย่างรวดเร็วจนภาคชนบทพัฒนาตามไม่ทัน เกิดความเหลื่อมล้ำกันมาก และด้วยในโลกยุคทุนนิยมที่เงินเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต ทำให้ผู้ชายยอมที่จะสละเรือนร่างของพวกเขาเพื่อตอบสนองกับความต้องการของกลุ่มลูกค้าโดยมีสิ่งแลกเปลี่ยนคือเงิน นอกจากนี้บทความจากบล็อกโอเคเนชั่น (Jansa, 2551) เรื่อง ริเอ็กซ์เรย์ตลาดผู้ชายขายตัว ที่ได้ระบุไว้ว่าวังสราญรมย์ เป็นสถานที่หนึ่งในอันดับต้นๆที่เป็นศูนย์รวมของผู้ชายขายตัวทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายที่มีจิตใจเป็นหญิงหรือผู้ชายที่มีรูปร่างกำยำแต่มีจิตใจชอบผู้ชาย หรือแม้กระทั่งผู้ชายที่ได้ทั้งชายและหญิง และจากงานวิจัยของ ผศ.ดร.นิเทศ ดินณะกุล เรื่อง “สังคมไทย : มุมมองของนักสังคมวิทยาและนักมานุษยวิทยา” (นิเทศ ดินณะกุล, 2544 อ้างถึงใน "เมื่อหญิงอยากกระบาย ชายมีอารมณ์ เรตติ้ง "โสเภณีชาย" ก็พุ่งปรืด," 2544) ที่ได้กล่าวถึงโสเภณีชายที่เพิ่มมากขึ้นมาสาเหตุจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจเป็นหลัก และปัจจัยรองลงมาคือ ความต้องการของลูกค้าที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งเราอาจจะกล่าวได้ว่า ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันเองนั้นก็อาจจะไม่ใช่เกย์เสมอไป ซึ่งที่พวกเขามีอาจจะมาจากภาวะจำใจหรือสภาพเศรษฐกิจบีบบังคับ

สำหรับสังคมไทยที่ให้พื้นที่ส่วนใหญ่กับรักต่างเพศการดำเนินกิจกรรมทางการผลิตต่างๆ ส่วนใหญ่จะเน้นไปยังกลุ่มรักต่างเพศมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นในเดือนแห่งความรักที่หลายหน่วยธุรกิจจัดกิจกรรมเพื่อดึงดูดผู้บริโภคโดยใช้ภาพประชาสัมพันธ์เป็นรูปคู่ระหว่างชายและหญิง, ภาพถ่ายแฟชั่นที่บางรูปเป็นรูปชายจับมือหญิง หรือแม้กระทั่งกิจกรรมที่เกี่ยวกับรัฐก็ยังเน้นให้ความสำคัญกับรักต่างเพศมากกว่ากลุ่มรักเพศเดียวกัน และยังรวมถึงการบริโภคไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์เครื่องประดับต่าง ที่เน้นไปยังกลุ่มรักต่างเพศมากกว่าจะไปเน้นกลุ่มรักเพศเดียวกัน การผลิตเพลงก็ถือว่าเป็นกิจกรรมการผลิตหน่วยหนึ่งในสังคมที่ผลิตเพลงเพื่อขาย โดยมีจุดประสงค์เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคที่มีรสนิยมต้องการรับฟังเพลงในรูปแบบต่างๆ ซึ่งได้ทำให้ผู้บริโภคสามารถเลือกรับฟัง

แนวเพลงมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น ดนตรีแนวลูบลูส์ (Blues), ดนตรีแนวคลาสสิก (Classic), ดนตรีแนวคันทรี่ (Country), ดนตรีแนวแจ๊ซ (JAZZ) เป็นต้น (วณิ ลัดดาภิรมย์ และ ชชาติชาย ศรีสมุทร, 2555)

เพลงเป็นสินค้าที่หน่วยผลิตไม่ได้ไม่ระบุเพศว่าเป็นเพลงสำหรับเพศไหน ระบุเพียงแค่เพศของนักร้องที่ร้องและประเภทของเพลง เมื่อผู้คนฟังเพลงยอมก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านอารมณ์ ไม่ว่าจะเป็นเกิดอารมณ์สนุกสนาน กลัว หรือเศร้า ซึ่งทั้งที่กล่าวมาล้วนเป็นพฤติกรรมการตอบสนองต่อการฟังเพลงแทบทั้งสิ้น หรือกล่าวอีกด้านคือผู้คนไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงเมื่อได้ฟังเพลงก็จะสร้างและแสดงอัตลักษณ์ของตัวเองออกมาในรูปแบบต่างๆที่แตกต่างกันออกไปโดยขึ้นอยู่กับการรับรู้และสิ่งแวดล้อมที่หล่อหลอมมา กระบวนการพัฒนาและสร้างอัตลักษณ์สามารถเห็นได้จากรูปแบบเพลงที่ฟังสำหรับกลุ่มชายรักชายในสมัยก่อนสังคมไม่มีพื้นที่ให้พวกเขาสามารถที่จะแสดงออกได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเชิงศิลปะ อันเนื่องมาจากการถูกครอบงำด้วยองค์ความรู้คู่ตรงข้าม และเห็นว่ารักร่วมเพศเป็นสิ่งผิด สังเกตได้จากเหตุการณ์ลงโทษศิลปิน “Oscar Wilde” ที่เขาถูกเปิดเผยตัวตนว่าเป็นพวกรักร่วมเพศจนนำมาสู่การถูกรัฐตัดสินจำคุก จนกระทั่งโลกดำเนินเปลี่ยนไปเข้าสู่ศตวรรษที่ 20 กระบวนการผลิตเพลงมีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นประกอบกับการแพร่ขยายของวัฒนธรรมร่วมสมัย (Pop Culture) จึงเริ่มทำให้กลุ่มรักร่วมเพศเริ่มเข้ามามีบทบาทในอุตสาหกรรมเพลงมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นนักร้อง นักดนตรี หรือแม้กระทั่งนักแต่งเพลง (Brett, Wood, & Thomas, 2006)

อาจกล่าวได้ว่าดนตรีมีความเชื่อมโยงเป็นวัฒนธรรมร่วมกับกลุ่มรักร่วมเพศที่ทำให้พวกเขาสามารถแสดงตัวตน (Coming Out) ในพื้นที่สาธารณะ เพื่อให้สังคมรับรู้อย่างมีกลุ่มรักร่วมเพศในสังคมโดยอาศัยพลังแห่งดนตรี สำหรับในสังคมไทยถึงแม้เพลงที่ผลิตออกมานั้นไม่ได้บ่งบอกว่าเหมาะสำหรับเพศไหน แต่ก็มีเพลงที่ขับร้องโดยนักร้องที่เปิดเผยตัวตนว่าเป็นเกย์อย่างเพลง “รักรอที่ฟลอร์เต้นรำ (Gay Night)” ของศิลปิน ชลาทิศ ตันติวุฒิ (เบน ชลาทิศ) ซึ่งเป็นนักร้องที่เปิดรสนิยมทางเพศของตนเองให้สังคมรับรู้อย่างเป็นเกย์ เพลงดังกล่าวเป็นเพลงที่บริษัทผลิตเพลงผลิตขึ้นมาสำหรับกลุ่มลูกค้าที่เป็นเกย์โดยเฉพาะ มีจังหวะท่วงทำนองสนุกสนาน รวมถึงเนื้อเพลงที่บ่งบอกถึงความสนุก ตามเนื้อเพลงที่ว่า “ขอแค่มีกเพลงในแบบ Gay night ขยับตัวเองไปกับ Gay night ไม่ว่าจะเกย์หรือไม่เป็นมาเร็วมา Fun night” นั้นแสดงถึงความต้องการมีตัวตนของกลุ่มเกย์ในสังคม ทำให้กลุ่มผู้บริโภคที่เป็นเกย์ในสังคมต่างรู้สึกว่าเขายังมีตัวตนอยู่ นอกจากนั้นยังมีศิลปินในระดับสากลที่เป็นที่ชื่นชอบของกลุ่มเกย์ หรือเป็นแรงบันดาลใจให้กับพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นศิลปินอย่าง Lady GaGa ที่ได้รับ

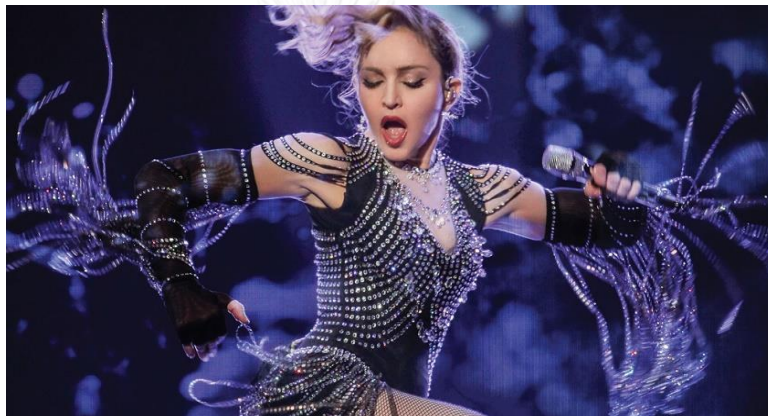
การยกย่องให้เป็น เกย์ไอคอน (Gay Icon) ในปี 2009 จากอัลบั้ม The Fame (Vena, 2009) และ ต่อมา มีการแต่งเพลงเพื่อกลุ่มเพศที่สามโดยเฉพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลง Born This Way ที่มี เนื้อหาให้กลุ่มเพศที่สามภูมิใจในตัวเองกับท่อนที่ว่า “จงภูมิใจในตัวเองเพราะเราเกิดมาในเส้นทางนี้ แล้ว” (I’m on the right track, baby I was born this way)

รูปภาพที่ 1 : Lady Gaga กล่าวสุนทรพจน์ที่ “งานชุมนุมเพื่อความเท่าเทียม (National Equality March)”

ที่มา : www.nationalequalitymarch.com

หากอ้างอิงตามบทความของชานันท์ ยอดหงส์ (2557) เรื่อง Gay Icon การที่ศิลปินจะสามารถเป็น Gay Icon หรือในบทความนี้ใช้คำว่า “เจ้าแม่แห่งเกย์” ศิลปินผู้นั้นจะต้องอยู่ในวัฒนธรรมการบริโภค, มีภาพลักษณ์ที่โดดเด่น กิริยาท่าทางเกินปกติ มีเสน่ห์เย้ายวน ประสบความสำเร็จ มีบาร์มี และที่สำคัญ จะต้องเป็นผู้หญิง ซึ่งถึงแม้จะมีนักร้องชายที่เปิดตัวว่าเป็นเกย์ อย่าง Elton John หรือ Ricky Martin ก็ไม่สามารถเรียกความชื่นชอบจากชาวเกย์ไม่มากนักเมื่อเทียบกับศิลปินอย่าง Madonna ,Mariah Carey หรือแม้กระทั่ง Britney Spears ที่ชาวเกย์เมื่อฟังเพลงของพวกเขาแล้วสามารถเปิดเผย หรือแสดงอัตลักษณ์ของตัวเองออกมาได้ในพื้นที่ส่วนตัว สร้างความปลอดภัยในการแสดงความเป็นตัวตนทางเพศ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปภาพที่ 2 : Madonna กับชุดที่ใส่แสดงในคอนเสิร์ต Rebel Heart Tour มีรูปแบบที่
หรูหราประกอบด้วยคริสตัล

ที่มา : www.madonna.com

รูปภาพที่ 3 : Britney Spears กับรูปประชาสัมพันธ์เพลง “Slumber Party” ที่มีรูปแบบ
หรูหราด้วยเสื้อขนสัตว์สีแดง

ที่มา : www.facebook.com/britneyspears

รูปภาพที่ 4 : Mariah Carey กับการโพสท่าถ่ายรูปให้กับนิตยสาร Complex (Complex
Magazine) ที่ดูแล้วให้ความรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่

ที่มา : <http://www.complex.com/music/mariah-carey-interview-2016-cover-story>

นอกจากนี้งานวิจัยของ Dhoest, Herreman and Wasserbau (2015) ในหัวข้อ Into The Groove : Exploring lesbian and gay musical preferences and ‘LGB music’ in Flanders ที่ได้สำรวจรสนิยมการฟังเพลงของกลุ่มเกย์และเลสเบี้ยนในพื้นที่ Flanders ของประเทศเบลเยียม ได้มีข้อสรุปว่าเกย์มีแนวโน้มที่จะชอบเพลงประเภท Pop และ Dance ส่วนศิลปินที่ชื่นชอบจะต้องมีความเป็นผู้หญิง (Feminine) สูง คือภาพลักษณ์ที่ดูแข็งแกร่งและมีความเป็นตัวของตัวเองสูง (Strong and/or independent image) แม้ในปัจจุบันเพลงจะไม่ได้กำหนดเพศใดต้องฟังเพลงแบบใดแต่ด้วยผลจากการบริโภคและฐานจากกลุ่มแฟนคลับทำให้สังคมได้ให้ความหมายแก่เพลงที่ถูกผลิตขึ้นว่าเป็นเพลงสำหรับเพศใดไปโดยปริยาย ยกตัวอย่างกรณีเพลงของศิลปิน Lady Gaga ที่ถึงแม้ตัวศิลปินจะไม่ได้ระบุว่าเพลงของเขาให้สำหรับเพศใดฟังแต่ด้วยจังหวะเพลง กลุ่มคนที่ฟังและสถานะ Gay Icon ทำให้สังคมได้ให้ความหมายว่าผู้ที่ฟังเพลงของ Lady Gaga จะต้องเป็นกลุ่มเกย์

สำหรับสังคมไทยยังเป็นสังคมที่ยังไม่เปิดกว้างสำหรับกลุ่มเกย์ (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2556) ทำให้พวกเขาไม่สามารถเปิดเผยตัวตนในพื้นที่สาธารณะได้พวกเขาจึงหาทางที่จะแสดงอัตลักษณ์ออกมาโดยผ่านการบริโภค การแต่งตัว การทำงาน หรือแม้กระทั่งการรวมกลุ่มเรียกร้อง ซึ่งการกระทำดังกล่าวเปรียบเสมือนการช่วงชิงพื้นที่ทางการเมืองระหว่างเพศชาย เพศหญิง และกลุ่มชายรักชาย (เพศที่สาม) โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้สังคมรับรู้ถึงความมีตัวตน และต้องการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมที่เคยเป็นพื้นที่สำหรับชายและหญิงมาเป็นพื้นที่สำหรับเกย์ เมื่อเราพิจารณาไปยังการบริโภคที่เปรียบเทียบเป็นการปฏิบัติช่วงชิงพื้นที่ ทางสังคมที่ง่าย รวดเร็ว และสามารถทำได้ทุกพื้นที่ของสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มผู้บริโภคที่เป็นเกย์ ย่อมมีความแตกต่างไปจากกลุ่มผู้บริโภคเพศชายและเพศหญิง โดยเห็นได้จากงานวิจัยของ ธิดารัตน์ พุทธอาสน์ (2551) “การศึกษากระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สะท้อนอัตลักษณ์เกย์” พบว่า ถึงแม้ว่าการแต่งตัวของเกย์จะมีชุดรูปแบบที่เหมือนกับเพศชาย แต่พวกเขาก็พยายามสร้างความแตกต่างให้กับตนเองที่จะเป็นการตีตื้นกลับคืนที่มีลักษณะพิเศษ มีความระยิบระยับ การสวมใส่เสื้อผ้าที่มีลวดลายกราฟิก โดยการกระทำเหล่านั้นเป็นการยืนยันถึง อัตลักษณ์ของตนและการมีอยู่จริงของรสนิยมชาวเกย์ และเพื่อให้ง่ายต่อการจำแนกกลุ่มชาวเกย์ออกจากเพศชายนั้นหมายความว่าพวกเขายังคงต้องการความมีตัวตนอย่างชัดเจนสามารถแบ่งแยกออกจากเพศชายได้ ซึ่งจากงานวิจัยของ ธิดารัตน์ พุทธอาสน์ ดังกล่าวแล้วย่อมเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า ผู้บริโภคในกลุ่มเกย์นั้นมีความต้องการบริโภคที่แตกต่างจากกลุ่มผู้บริโภคเพศชาย และมีลักษณะการบริโภคสินค้าที่ต้องการแสดงถึงความมีตัวตนของพวกเขา เพื่อต้องการให้เกิดความแตกต่างสามารถแยกแยะพวกเขาออกจากเพศชาย หรือเพศหญิงได้

การบริโภคสินค้าและบริการต่างๆของกลุ่มเกย์ในสังคมไทยเริ่มขึ้นเมื่อ ปี 1960 ที่เริ่มเกย์ชนชั้นกลาง และต่อเนื่องมาจนถึงต้นปี 1990 ที่ธุรกิจสำหรับเกย์เกิดขึ้นอย่างมากมาตามการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็น บาร์ , นิตยสาร และชานูน่า ซึ่งตามระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่มีการแข่งขันอย่างเสรีแล้วย่อมเกิดการแข่งขันตัดราคากันอย่างมากมาทำให้แต่เดิมการบริโภคของเกย์ที่ถูกจำกัดไว้ในชนชั้นกลางและชนชั้นสูง ได้กระจายลงไปยังเกย์ชนชั้นล่างรวมถึงเหล่าเด็กวัยรุ่นอีกด้วย จนกลายเป็นธุรกิจแบบตลาด (Mass) ซึ่งจากความเป็นเกย์ของไทยยังไม่สามารถแสดงออกได้ในพื้นที่สาธารณะได้เนื่องมาจากสภาพสังคมและวัฒนธรรมของไทยที่ผู้ชายจะต้อง คงความเป็นชายไว้ ทำให้เกย์ไทยต้องแสดงออกในพื้นที่เฉพาะไม่ว่าจะเป็น ตามบาร์หรือในชานูน่า ซึ่งการแสดงออกของพวกเขาจะผ่านการเข้าบาร์หรือเข้าชานูน่า หรือซื้อนิตยสารเกย์ นั่นถือเป็นการบริโภคอย่างหนึ่งที่เกย์จะสามารถแสดงอัตลักษณ์ของพวกเขาออกมาได้ (Jackson, 2011)

งานวิจัยของ จตุพร บุญ-หลง (2548) ที่ได้วิจัยหัวข้อ ชีวิตติดเบอร์ : ตัวตนและเพศวิถีของเกย์คิง ใน ชานูน่า M เป็นการทำวิจัยในรูปแบบการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยนำตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานที่แห่งนั้น เพื่อที่ต้องการเรื่องเล่าที่ถูกถ่ายทอดจากผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของอัตชาติพันธุ์วรรณา (autoethnography) ผลการวิจัยพบว่า พื้นที่ชานูน่า M เป็นพื้นที่ทางพิธีกรรมของเกย์ เป็นพื้นที่ที่ถูกให้ความหมายต่าง ๆ นานา และเป็นพื้นที่ที่ให้อิสระแก่เกย์ในการแสดงออกทางตัวตนและเพศวิถีเมื่อเข้ามาในพื้นที่แห่งนี้ การแสดงออกทางตัวตนและเพศวิถีของเกย์เมื่อเข้ามาในพื้นที่แห่งนี้เปรียบเสมือนเป็นการต่อต้านท้าทายอำนาจของรัฐที่พยายามจะควบคุมกำหนดคติศีลธรรมของบุคคลรักเพศเดียวกัน ถึงแม้ว่าเกย์จะเข้ามาในพื้นที่แห่งนี้ในเวลาไม่กี่ชั่วโมงก็ทำให้พวกเขาได้ปลดปล่อยความเป็นตัวเองออกมา เปรียบดังได้รับพลังและอำนาจในการนิยามตัวตนตามความเป็นเกย์ อันจะเป็นพลังในกับขับเคลื่อนการใช้ชีวิตเพื่อดำรงอยู่บนพื้นที่สังคมภายนอกที่มีการควบคุม นั่นหมายถึงการเข้าใช้บริการของเกย์ก็คือการบริโภคในรูปแบบหนึ่งที่ทำให้พวกเขาได้ปลดปล่อยความเป็นตัวเอง ปลดปล่อยตัวเอง

ส่วนในกรณีของการบริโภคเพลงของกลุ่มเกย์ได้พยายามสร้างอัตลักษณ์จากการบริโภคถ้าพิจารณาจากงานวิจัยของ ชิตารัตน์ พุทธอาสน์ (2551) ที่กล่าวว่ากลุ่มเกย์ต้องการเลือกสวมใส่เสื้อผ้าเพื่อให้เกิดความแตกต่างและสามารถแยกแยะได้ออกจากกลุ่มเพศชายเพื่อแสดงถึงความคงอยู่ของอัตลักษณ์พวกเขา และอัตลักษณ์นี้เองทำให้เราโดดเด่นจากคนอื่น ระบุว่าตัวเราเป็นเรา ใครเหมือนเรา และใครไม่เหมือนใคร ไม่ใช่พวกเรา นอกจากนั้น คำกล่าวของ ชานันท์ ยอดหงษ์ (2558) ในบทความเรื่อง “คนนอก – คนใน กับความหลากหลายทางเพศ” ที่ว่า “การแบ่ง “คนนอก”-“คนใน” ไม่เพียงเป็นการแบ่งแบบชั่วคราวข้ามเหมือนการแบ่งเพศออกเป็นแค่ชาย-หญิง แต่ยังเป็นการแบ่งบน “พื้นที่ในจินตกรรม” ที่เกิดจากความทรงจำร่วม, ประสบการณ์, ตำแหน่งแห่งที่ร่วมกัน หรืออัตลักษณ์ร่วมกัน ซึ่งเอาเข้าจริงแล้ว

ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะมีเพียงอัตลักษณ์เดียว เป็นสมาชิกกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น หากแต่มีสมาชิกภาพในกลุ่มต่างๆที่หลากหลายเหลื่อมซ้อนกันอยู่” นั้นย่อมแสดงให้เห็นว่าทุกคนในสังคมที่เป็นระดับปัจเจกบุคคลย่อมมีหลากหลายอัตลักษณ์ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ในอัตลักษณ์เพียงรูปแบบเดียว การบริโภคนเพลงของกลุ่มเกย์ก็เช่นเดียวกันอาจกล่าวได้ว่าเป็นการที่จะพยายามแสดงอัตลักษณ์ของตนเองปลดปล่อยตัวเองออกจากสังคมที่ปิดกั้นเรื่องความแตกต่างทางเพศ และช่วงชิงพื้นที่วาทกรรมทางสังคมที่รัฐและสังคมได้สร้างขึ้นมาเพื่อควบคุมพฤติกรรมของพลเมืองผ่านความเป็นชายและหญิงโดยผ่านการฟังเพลง เป็นตัวตนของตัวเองรับรู้ความเป็นตัวเองผ่านทางเนื้อร้อง และทำนองเพื่อสั่นคลอนอำนาจที่ควบคุมดังกล่าว ทำให้สังคมรับรู้ความมีตัวตนของพวกเขา นำมาสู่ความเข้าใจและยอมรับอัตลักษณ์ที่แตกต่างของแต่ละบุคคล

ปัญหำนาในการวิจัย

กลุ่มเกย์สามารถแสดงอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมผ่านการบริโภคเพลงได้อย่างไร

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการสร้างอัตลักษณ์ผ่านการบริโภคเพลงของกลุ่มเกย์
2. เพื่อศึกษาการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มเกย์ผ่านการบริโภคเพลง

นิยามศัพท์

1. เกย์ (Gay) หมายถึง เพศชายที่มีความพึงพอใจรักใคร่กับเพศชายเช่นเดียวกัน และความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเพศชายด้วยกัน ซึ่งเกย์จะถูกจัดอยู่ในกลุ่มของชายรักชายที่ประกอบด้วย Transvestitism, Transgender และ Gay ความแตกต่างของเกย์ระหว่างเพศวิถีทั้ง สองคือรูปแบบการแต่งตัวที่เกย์จะแต่งตัวเป็นผู้ชายปกติธรรมดา และบุคลิกส่วนใหญ่จะคล้ายกับผู้ชายปกติ แต่ไม่รวมถึงผู้ชายที่มีรสนิยมชอบเพศตรงข้าม แต่ยอมรับความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจ

2. แนวเพลง หมายถึง การจำแนกเพลงต่างๆที่มีลักษณะร่วมกัน เช่น เทคนิค รูปแบบ บริบท ที่มา หรือเนื้อเพลง ซึ่งสามารถ แบ่งออกได้เป็นกลุ่มต่างๆได้ดังนี้ ดนตรีคลาสสิก, กอสเปล, แจ๊ส, ลาติน , บลูส์, โซล, ริทึมแอนด์บลูส์, ฟังก์, รอก, เรกเก้, ดิสโก้, เมทัล, ป๊อป, โฟล์ก, คันทรี, อิเล็กทรอนิกส์, สกา, ฮิปฮอป และลูกทุ่ง

3. ดีว่า (Diva) เป็นคำใช้เรียกศิลปินหญิงที่ประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องความมั่นใจในตัวเองสูง คิดว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ รวมถึงรูปแบบการใช้ชีวิตที่หรูหรา

4. เพศสภาพ (Gender) หมายถึง เป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นจากสังคม คอยกำหนดบทบาทของบุคคลว่าจะต้องมีหน้าที่อย่างไรตามเพศสรีระ (Sex) หรือไม่ตรงตามเพศสรีระก็ตาม

5. เพศวิถี (Sexuality) หมายถึง สิ่งที่ถูกหล่อหลอมจากประสบการณ์ ค่านิยม บรรทัดฐาน ประเพณี วัฒนธรรม ฯลฯ ทำให้บุคคลมีรูปแบบทางเพศที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งเพศวิถีนี้มีความสัมพันธ์กับมิติทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นตัวคอยกำหนดรูปแบบพฤติกรรมทางเพศให้กับบุคคลกลุ่มต่างๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อจะได้รูปแบบการบริโภคเพลงของกลุ่มเกย์ อันจะนำมาสู่ความเข้าใจในเรื่องของอัตลักษณ์ของพวกเขา
2. เพื่อสร้างความเข้าใจในการต่อสู้ช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มเกย์ โดยผ่านการบริโภคเพลง
3. เพื่อให้สังคมสามารถเข้าใจ เข้าถึง และยอมรับความเป็นตัวตนของกลุ่มเกย์ ว่าเป็นสังคมย่อยสังคมหนึ่งที่มีทุกสิ่งทุกอย่างไม่ต่างไปจากสังคมเพศชายและเพศหญิง อันจะนำมาสู่การเคารพสิทธิและเสรีภาพซึ่งกันและกัน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การสร้างอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ของกลุ่มชายรักชายผ่านการบริโภคเพลง” ได้ใช้แนวคิดทฤษฎี รวมถึงงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์พร้อมทั้งเป็นกรอบแนวทางในการสรุปผลการวิจัยเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยแบ่งออกเป็น 4 แนวคิดหลัก

1. **แนวคิดเรื่อง อัตลักษณ์** โดยจะใช้อธิบายตัวตนในการแสดงออกเมื่อได้รับฟังเพลง รวมถึงพฤติกรรมการเลียนแบบที่เกิดขึ้นโดยมีเพลงเป็นปัจจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลียนแบบพฤติกรรมของศิลปินที่เป็นเจ้าของบทเพลง
2. **แนวคิดเรื่อง วาทกรรม** จะใช้ในการอธิบายผลต่อสังคมในการแสดงออกและอำนาจในการต่อสู้ช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมผ่านการฟังเพลงของกลุ่มตัวอย่าง
3. **แนวคิดเกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศวิถี** ใช้แนวคิดนี้ในการวิเคราะห์ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างรวมถึงการบริโภคเพลงที่สามารถสร้างตัวตนในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการต่อรองอำนาจทางสังคมของกลุ่มเกย์
4. **แนวคิดเรื่องพื้นที่ทางสังคม** แนวคิดนี้จะใช้ในการวิเคราะห์บทบาทของพื้นที่ที่มีผลต่อการแสดงออกทางอัตลักษณ์ของเกย์ ในฐานะที่พื้นที่เป็นสิ่งที่ทำให้เกย์สามารถรวมตัวได้เพื่อจุดประสงค์ที่หลากหลายและแตกต่าง

2.1 แนวคิดเรื่อง อัตลักษณ์ (Identity)

แนวคิดเรื่องอัตลักษณ์นั้นได้มีนักวิชาการหลายคนให้คำนิยามความหมายของอัตลักษณ์แต่ก็ยังคงไม่สามารถสรุปความหมายอันตรงตัวของอัตลักษณ์ได้ซึ่งสามารถจำแนกแนวคิดของแต่ละท่านได้ ดังนี้

กุสุมา ภูใหญ่ (2556) ได้ให้ความหมายของอัตลักษณ์บุคคลไว้ว่า มิติภายในของความเป็นตัวเราทั้งในด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และการรู้จักตัวเอง รวมถึงสำนึกของความเป็นปัจเจกที่บุคคลเชื่อมต่อกับสังคม ทำให้รู้เราเราคือใคร และเราจะดำเนินความสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไร ซึ่งมนุษย์ทุกคนจะเรียนรู้อัตลักษณ์ของตนเองผ่านภาษาที่ได้บัญญัติชื่อให้กับสิ่งรอบๆตัวของมนุษย์นั้น ทำให้เรารู้ถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งต่างๆตั้งแต่ระดับครอบครัว ชุมชน จนถึงสังคม และจากความแตกต่างนี้เองอัตลักษณ์ไม่ได้เป็นเพียงแค่ให้เรารู้ตัวตนเราเท่านั้น ยังทำให้เรารู้ความแตกต่างของบุคคลอื่นๆโดยผ่านการจำแนกแยกแยะและเปรียบเทียบ ให้รู้ว่าใครคือพวกเรา และใครคือคนอื่น พร้อมทั้งจะเรียนรู้อัตลักษณ์ของคนอื่นมาปรับใช้เป็นอัตลักษณ์ของตนเอง

George Herbert Mead (Mead, 1934 อ้างถึงใน อภิญญา เฟื่องฟูสกุล, 2546) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับ อัตลักษณ์ว่าเป็นการพัฒนาความรู้สึกที่เกี่ยวกับตัวตน ที่เกิดจากการเรียนรู้ค่อยๆพัฒนาการมาจากการมีปฏิสัมพันธ์การสิ่งต่างๆรอบๆตัว โดยผ่านการดำเนินการทางกิจกรรมทั้ง 3 รูปแบบ คือ ภาษา, การแสดงบทบาท และการแข่งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาที่จะเป็นการพัฒนาอัตลักษณ์โดยผ่านการตอบสนองของบุคคลในรูปแบบของสัญลักษณ์, กิริยาท่าทาง, ประโยค และเสียง โดยที่ภาษาจะเป็นสื่อกลาง เป็นตัวถ่ายทอดทัศนคติ ความคิดเห็น จากบุคคลอื่นสู่อีกบุคคลอื่นได้ ซึ่งจากการพัฒนาตัวตนโดยผ่านทั้ง 3 กิจกรรม ทำให้ตัวตนมี 2 ด้านนั่นคือ “Me” และ “I” โดยที่ Me เกิดจากการเรียนรู้ การซึมซับ ทัศนคติของผู้อื่นที่ปัจเจกบุคคลได้ผ่านเรียนรู้มา ส่วน I จะนำเสนอภาพอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคลโดยมีพื้นฐานจาก Me โดยผ่านการประสาน Me ต่างๆที่บุคคลได้รับการเรียนรู้มา ฉะนั้น I จึงเป็นส่วนที่แสดงถึงศักยภาพของบุคคล ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทำให้ปัจเจกบุคคลไม่เป็นหุ่นเชิดของสังคม คือมีอิสรภาพในระดับหนึ่ง

เมื่อพิจารณาจากความหมายของอัตลักษณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวซึ่งนำไปซึ่งนำไปสู่การสร้างอัตลักษณ์ในระดับปัจเจกบุคคล สิ่งที่มีส่วนในการสร้างอัตลักษณ์ นอกเหนือจากสิ่งที่อยู่รอบข้างปัจเจกบุคคลนั้นก็คืออุดมการณ์ของรัฐที่สร้างขึ้นเพื่อต้องการให้ปัจเจกบุคคล ในฐานะที่เป็นพลเมืองมีอัตลักษณ์คล้ายกันอันนำมาสู่การพัฒนาและควบคุมได้อย่างง่ายดาย

David Harvey (Harvey, 1995 อ้างถึงใน อภิญา เฟื่องฟูสกุล, 2546) ได้ชี้ให้เห็น กระบวนการผลิตของระบบทุนนิยมปัจจุบันที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลง ประสบการณ์เรื่องเวลาและสถานที่ โดยตรรกะของทุนมีผลบีบบังคับพื้นที่ให้หดแคบเข้ามา ซึ่งเกิดขึ้นโดยสัมพันธ์กับการเร่งมิติเวลาให้หมุนเร็วขึ้น ส่งผลให้เกิดการนำไปสู่การลดการกีดขวางของระยะทางและพื้นที่เพื่อให้ทุนเคลื่อนย้าย และมีอัตราหมุนรอบที่เร็วขึ้น มีผลบีบเวลาและพื้นที่ให้หดแคบลงหรือละลายเวลาและพื้นที่ให้เหลือ เล็กกลง ส่งผลให้สินค้าถูกผลิตออกสู่ตลาดโลกในเวลาที่รวดเร็วและปริมาณมากขึ้น ระบบทุนจึงจะต้อง กระตุ้นให้มีการบริโภคเร็วและมากขึ้นไปด้วย การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อจิตสำนึกของผู้คน ทำให้เกิดค่านิยมแบบ ความสะดวกในการบริโภค ผู้บริโภคได้มองหาอะไรที่สามารถบริโภคได้ ง่ายและรวดเร็ว ประกอบกับการปฏิวัติการสื่อสารที่ทำให้โลกทั้งโลกเชื่อมต่อกันจนรู้สึกว่าการเดินทางของเรา มันหดเล็กลงในมิติเวลาและสถานที่ ผู้คนที่อยู่คนละมุมโลกสามารถรับรู้เรื่องราวได้พร้อมกัน นั่นทำให้เกิดการเรียนรู้อัตลักษณ์ต่างๆผ่านระบบการสื่อสาร จดจำและสร้างอัตลักษณ์ตัวตนขึ้นมา อย่างเช่น ระบบทุนได้สร้างเครื่องเล่นเพลงแบบพกพาทำให้ผู้บริโภคสามารถฟังเพลงที่ไหนก็ได้ถ้ามีเครื่องนี้อยู่ หรือระบบอินเทอร์เน็ตที่ผู้บริโภคสามารถฟังเพลงในพื้นที่ส่วนตัวและสามารถเรียนรู้พฤติกรรมผ่านทาง การรับชมวิดีโอผ่านอินเทอร์เน็ต

Karl Marx (Marx, 1846 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ สมสุข หินวิมาน, 2553) ได้อธิบายแนวคิดเรื่องอุดมการณ์ (Ideology) ไว้ว่าอุดมการณ์มีลักษณะทางสังคมที่ในแต่ละยุคสมัยในแต่ละสังคมจะมีลักษณะร่วมและแตกต่างกันไป และอุดมการณ์ของผู้คนนั้นไม่ได้เกิดจากตัวของเขา ประสบการณ์ที่เรียนรู้แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขาและกลุ่มต่างๆในสังคม นอกจากนั้นอุดมการณ์ยังเกิดจากการที่มีผู้คนมาฝากความคิดเอาไว้ให้เราถึงแม้ว่าจะไม่ได้มี ประสบการณ์โดยตรงก็ตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำงานของสถาบันต่างๆในสังคม เช่น ครอบครัว โรงเรียน ที่ทำงาน เพื่อนฝูง แม้กระทั่งรัฐบาล เป็นตัวคอยปลูกฝังความคิดให้กับประชาชนในสังคมทำให้แต่ละคนจะมีอุดมการณ์ทั้งจากประสบการณ์ที่เรียนรู้เองและจากที่ถูกปลูกฝังมา

นอกจากนั้นแล้ว Louis Althusser (Althusser, 1970 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ สมสุข หินวิมาน, 2553) ได้เสนอแนวคิดที่เรียกว่า อุดมการณ์และการปฏิบัติการทางอุดมการณ์ (Ideology and Ideological Practice) โดยเขาได้ให้ความหมายของอุดมการณ์ว่า “เป็นชุดความคิดหรือกรอบวิธีคิด ที่ได้ปลูกฝังไว้ในตัวเราเพื่อให้เราสามารถเข้าใจตัวเรา เข้าในสังคม เข้าในโลก” ดังนั้นแล้วมนุษย์ทุกคนจะอยู่ภายใต้กรอบของอุดมการณ์ที่แตกต่างกันและย่อมทำให้เราแต่ละคนแตกต่างกันไปด้วย เขาได้อธิบายหน้าที่ของอุดมการณ์ไว้สำคัญหนึ่งนั่นคือ หน้าที่ในการเรียกเพื่อกำหนดตัวตน (Interpellation) อัลธูแซร์ได้อธิบายว่า การเป็นตัวตน (Subject) ของคนๆหนึ่งไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติแต่เกิดจากการเรียนรู้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งต่างๆรอบๆตัวเอง ซึ่งจะทำให้เราถูกเรียกกำหนดตัวตนในแบบต่างๆ อุดมการณ์นี้จะทำหน้าที่เป็นตัวเรียกเร้าให้คนเป็นตัวตนเล็กที่ต้องอ้างอิงหรือขึ้นตรงกับตัวตนใหญ่ โดยผ่านโครงสร้างของภาษาเพื่อให้อุดมการณ์ตั้งสถาบันทางสังคมที่อยู่เหนือขึ้นไป หรือในอีกทางสถาบันจะเป็นตัวครอบงำความคิดโดยผ่านโครงสร้างทางภาษาที่มีในชุดรูปแบบของอุดมการณ์ นอกจากนั้นแล้วการที่สถาบันเป็นตัวกำหนดอุดมการณ์ให้กับผู้คน เมื่อสถาบันเปลี่ยนแปลงไปก็จะนำความเปลี่ยนแปลงมาสู่ผู้คนด้วย ในทางกลับกันอุดมการณ์ของผู้คนก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามสถาบันที่เปลี่ยนแปลงไป นั่นทำให้อัตลักษณ์ของคนเราอยู่ในกระบวนการที่สร้างไม่เสร็จเปลี่ยนแปลงไปได้ตลอด

งานศึกษาของ Frith (2004) ได้ศึกษาในหัวข้อ Music and Identity โดยศึกษาและวิเคราะห์จากการรวบรวมเอกสารต่างๆ เขาได้โต้แย้งงานศึกษาที่มองว่าอัตลักษณ์เป็นสิ่งที่หยุดนิ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยโต้แย้งว่าอันดับแรกอัตลักษณ์เป็นสิ่งที่เคลื่อนไหวในตัวมันเอง เป็นกระบวนการไม่ได้หยุดนิ่ง และอันดับสองเพลงจะเป็นส่วนในการช่วยสร้างประสบการณ์ในกระบวนการสร้างตัวตน เพลงก็เปรียบเหมือนอัตลักษณ์ที่คอยบ่งบอกเรื่องราวและระบุตัวตนของปัจเจกชนในสังคม สร้างภาพให้เกิดในจิตใจและแสดงออกผ่านทางร่างกาย ซึ่งได้สะท้อนแนวคิดของ คำพูดของ Marx ว่าตัวตนมันก็คือภาพจินตนาการของตัวเอง แต่จะจินตนาการได้แค่ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือปัจจัยการผลิตเท่านั้น (Marx, 1846 อ้างถึงใน Frith, 2004)

ในการโต้แย้งเรื่องอัตลักษณ์เป็นสิ่งที่เคลื่อนไหวในตัวมันเองเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา Frith ได้มองว่าอัตลักษณ์เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ หรือเป็นแนวทางในการแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในแต่ละบุคคล และเขาเห็นว่าเพลงเป็นเหมือนส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดอัตลักษณ์ของบุคคลและพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆรอบๆตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมต่างๆที่อาศัยดนตรีของมนุษย์

จะเป็นส่วนสำคัญให้เกิดการเรียนรู้อัตลักษณ์ซึ่งกันและกันในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มก้อนทางสังคม ไปจนถึงกิจกรรมทางวัฒนธรรม ซึ่งเพลงไม่ได้เป็นเพลงแค่การเปิดเผยแนวคิดเท่านั้น มันยังเป็นส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการอยู่ด้วยกันของมนุษย์ เขาได้อ้างอิงงานศึกษาของ Chernoff (Chernoff, 1979 อ้างถึงใน Frith, 2004) ในหัวข้อ การละเล่นกลองในประเทศกาน่า (Drumming in Ghana) ที่ได้สรุปผลมาว่า เพลงของแอฟริกาจะเป็นเหมือนกิจกรรมทางวัฒนธรรม ที่ทำให้เกิดการรวมตัวของบุคคล แต่ละบุคคลก็จะมีส่วนร่วมความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มันเป็นกระบวนการของการอยู่ร่วมกัน ซึ่งจุดมุ่งหมายของศิลปะการแสดงดังกล่าวมันไม่ได้สะท้อนความจริงที่อยู่เบื้องหลังแต่มันเป็นพิธีทางศาสนาที่อยู่ภายในการแสดงตีกลอง

ส่วนการโต้แย้งว่าเพลงจะเป็นส่วนหนึ่งในสร้างประสบการณ์เพื่อนำมาสู่กระบวนการสร้างตัวตน Frith เห็นว่าประสบการณ์ของดนตรีที่เกิดขึ้นก็คือประสบการณ์ของอัตลักษณ์ที่ตอบสนองต่อเพลง มนุษย์จะซึมซับเพลงเข้าไปในบางส่วนของชีวิต ซึมซับจังหวะเข้าไปในร่างกาย และเมื่อได้ยินเพลงมนุษย์ก็จะสูญเสียสิ่งที่ใช้อ้างอิงตัวตนในสังคม พร้อมกับได้รับประสบการณ์มาในแต่ละครั้งซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพลงเป็นส่วนที่ช่วยให้เกิดการสะสมเรียนรู้อัตลักษณ์ของมนุษย์ นั่นทำให้เราพบว่าอัตลักษณ์มาจากสิ่งที่อยู่ข้างนอกตัวมนุษย์ไม่ใช่มาจากสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายในร่างกาย นอกจากนั้นแล้ว Frith ยังได้ตั้งข้อสังเกตว่าประเภทเพลงที่แตกต่างกัน ก็ย่อมส่งผลให้มนุษย์มีอัตลักษณ์ที่แตกต่างกัน และสามารถวางตำแหน่งของมนุษย์แต่ละคนในแต่ละกลุ่มของสังคม เขาได้อ้างอิงงานวิจัยของ Myers (Myers, 1999 อ้างถึงใน Frith, 2004) ที่ได้ศึกษานักร้องของหมู่บ้านในพื้นที่ของ Felicity ประเทศ Trinidad พบว่า เสียงดนตรีของอินเดียมี่ความไพเราะ และนักร้องอินเดียมี่ร้องเพลงและเล่นเครื่องดนตรีด้วยความตั้งใจและจริงจัง นำมาซึ่งความรู้สึกที่ผู้ฟังจะต้องจริงจังไม่ใช่เรื่องตลก แต่ถ้าคุณได้ยิน Calypso (ศิลปะของประเทศไทย Trinidad) คุณก็จะรู้สึกอยากจะเต้นอยากจะทำอะไรสักอย่างมีความสุข ซึ่งแตกต่างจากดนตรีที่แท้จริงอินเดียมี่ถ้าคุณได้ยินก็ต้องนั่งลงรู้สึกสงบนิ่ง

โดยสรุปแล้ว Frith ให้ความเห็นว่า เพลงจะเป็นตัวสร้างฉากหนึ่งอัตลักษณ์จากประสบการณ์ โดยตรง ผ่านทางร่างกาย เวลาและบริบทของสังคม เป็นการผสมกันระหว่างจินตนาการและกระบวนการทางร่างกายจนนำมาซึ่งอัตลักษณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งจะเป็นสิ่งที่กำหนดตำแหน่งของบุคคลในสังคมและวัฒนธรรม เพลงนั้นทำให้พื้นที่ไร้ขอบเขต เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่ข้ามขอบเขตดินแดน ข้ามชนชั้น เชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ และได้สร้างพื้นที่ให้เกิดขึ้นเพื่อใช้สำหรับฟังเพลงไม่ว่าจะเป็นในคลับ โรงละคร หูฟังเพลง วิทยู หรือแม้กระทั่งสถานที่จัดคอนเสิร์ต ซึ่งเพลงจะเป็นสิ่งที่นำพามนุษย์ไป

งานวิจัยของ Dhoest et al. (2015) ที่ศึกษาเกี่ยวกับเพลงที่กลุ่ม LGB (Lesbian, Gay and Bio sexual) ชื่นชอบ และ LGB สามารถรับรู้ความเชื่อมโยงระหว่างเพลงและรสนิยมทางเพศ โดยศึกษาในพื้นที่ Flanders ของประเทศเบลเยียม ซึ่งผลการวิจัยค้นพบว่ากลุ่มตัวอย่าง LGB ที่จะชื่นชอบเพลงที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับเพศของตัวเอง กล่าวคือ ถ้าเป็นกลุ่ม Gay จะชื่นชอบเพลง Pop กระแสหลัก และชื่นชอบศิลปินหญิง ในขณะที่กลุ่มเลสเบียน (หญิงรักหญิง) จะชื่นชอบเพลง Rock และชื่นชอบศิลปินชาย ซึ่งผลของการชื่นชอบเพลงดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความเชื่อมโยงซึ่งกันและกันระหว่างวัฒนธรรมเกย์และเพลง Pop กระแสหลักรวมถึงเหล่าศิลปิน Diva และเพลงจะเป็นส่วนหนึ่งในการแบ่งปันวัฒนธรรมร่วมกัน เกิดการเรียนรู้อัตลักษณ์ซึ่งกันและกันแต่ก็ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจส่วนบุคคลด้วยเช่นกัน

งานวิจัยของ Aronoff และ Gilboa (2014) ที่ศึกษาในหัวข้อ Music and the closet: The roles music plays for gay men in the “coming out” process ได้ศึกษาบทบาทของเพลงที่มีผลต่อการเปิดเผยตัวตน (Coming Out) ใช้วิธีสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) จากเกย์จำนวน 7 คน ที่มาแต่ละสังคมและวัฒนธรรม ผลการศึกษาพบว่าเพลงมีบทบาทในการเปิดเผยตัวตนมากกว่าสื่ออื่นๆอย่างเช่น โทรทัศน์, หนังสือ, ภาพยนตร์ และ อินเทอร์เน็ต โดยบทบาทของเพลงที่มีผลต่อการเปิดเผยตัวตน 3 บทบาทดังนี้

- เพลงในฐานะที่เป็นเพื่อน ซึ่งทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์รู้สึกไม่โดดเดี่ยว เดิมเต็มช่องว่าง และเปิดเผยความลับซึ่งกันและกัน

- เพลงในฐานะที่ช่วยปกปิดและเปิดเผยตัวเอง ที่ผู้ให้สัมภาษณ์อยู่ระหว่างช่วงสับสนเกี่ยวกับเรื่องเพศของตัวเอง เพลงมีส่วนที่ช่วยปกปิดรสนิยม และในทางกลับกันสามารถเปิดเผยรสนิยมทางเพศได้โดยไม่ต้องพูดออกไป

- เพลงในฐานะที่สร้างโอกาส เป็นโอกาสที่พวกเขาสามารถเปิดเผยตัวตนออกมาได้ ไม่ว่าจะป็นระหว่างฟังเพลงแล้วมีคนอื่นมาได้ยินผู้ให้สัมภาษณ์ก็บอกคนที่ได้ยินไปว่าตัวเขาเป็นเกย์

นอกจากนั้น Aronoff และ Gilboa ได้สรุปมุมมองอื่นๆของเพลงที่มีต่อการเปิดเผยตัวตน ไม่ว่าจะเป็นเนื้อร้องและตัวศิลปินที่มีอิทธิพลต่อการเปิดเผยตัวตน หรือเพลงเกย์ (Gay Music) ที่มีแนวโน้มจะต้องขับร้องโดยผู้หญิง และ เพลงที่เปิดเผยตัวตนที่ผู้ให้สัมภาษณ์จะต้องมีอย่างน้อยหนึ่งเพลงที่สามารถทำให้เขาแสดงตัวตนได้เลย จากงานวิจัยดังกล่าวยิ่งแสดงให้เห็นว่าเพลงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการพัฒนาอัตลักษณ์ของเกย์จนกระทั่งสามารถเปิดเผยตัวเองต่อสังคมได้

2.2 แนวความคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse)

ในสังคมไทยที่ยังมีความยึดติดกับวาทกรรมเรื่องความเป็นชายและความเป็นหญิงอันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกย์ไม่สามารถแสดงออกในสิ่งที่ตนเองต้องการแสดงออกได้อันเนื่องมาจากการพยายามสร้างอำนาจของรัฐเพื่อควบคุมพฤติกรรมของปัจเจกบุคคลและโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมไทยที่สร้างกรอบกำหนดพฤติกรรมสมาชิกในสังคมให้ดำเนินรอบตามที่สังคมกำหนด นั้นส่งผลให้ในสังคมไม่ได้มีพื้นที่ในการแสดงออกให้กับเกย์อย่างแท้จริง ฉะนั้นแล้วแนวคิดเรื่องวาทกรรมจึงเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญเพื่อที่จะสนับสนุนคำอธิบาย

มิเชล ฟูโกต์ (ธงชัย วินิจจะกุล, 2534 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ สมสุข หินวิมาน, 2553) ได้ให้ความเห็นว่า วาทกรรมหมายถึงรวมถึงวิธีการสื่อสารด้วยภาษาแบบต่างๆ (ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาภาพ ภาษากริยาท่าทาง ฯลฯ) ที่อยู่ภายใต้กรอบของโครงสร้างเป็นตัวสถาปนา/ผู้บงการอัตลักษณ์ของบุคคล ชุดความรู้ ระบบความสัมพันธ์ ความหมายของสรรพสิ่งต่าง ฯลฯ ฟูโกต์ต้องการให้เห็นถึงบทบาทและการใช้อำนาจของวาทกรรมที่มีต่อมนุษย์ในสังคม และขณะเดียวกันก็ต้องการทำลายบทบาทและการใช้อำนาจดังกล่าว

นอกจากนั้นแล้วฟูโกต์ยังได้ให้ความสนใจศึกษา “ร่างกาย” โดยมองว่าร่างกายคือพื้นที่ (Space) ที่มองเห็นการเคลื่อนไหวของอำนาจต่างๆที่กระทำต่อเรือนร่างมนุษย์โดยบรรดาสถาบันทางสังคมต่างๆที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ควบคุม บงการเรื่องร่างของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่อยู่ชายขอบที่ฟูโกต์ให้ความสนใจ อันเนื่องจากบุคคลชายขอบสามารถแสดงให้เห็นถึงกลไกการทำงานในด้านที่เป็นกระแสหลักของสังคม ที่ดำรงอยู่ในความเป็นเหตุเป็นผลตามหลักแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ สร้างระเบียบวินัย และสถาปนาตัวตนขึ้นมาพร้อมกับกลบเกลื่อนสิ่งที่ผิดแปลกไปจากแนวคิดหลักของสังคม ซึ่งการปฏิบัติการดังกล่าวล้วนแล้วแต่เป็นการปฏิบัติการเชิงอำนาจที่ปรากฏออกมาในแนวคิดเชิงวิชาการ (กาญจนา แก้วเทพ และ สมสุข หินวิมาน, 2553)

เมื่อฟูโกต์มองร่างกายว่าเป็นพื้นที่ที่ถูกสถาบันกระทำเพื่อให้เป็นสิ่งตามต้องการ นั้นย่อมหมายถึงร่างกายของมนุษย์เรามีความเชื่อมโยงกับอำนาจที่เกิดขึ้นในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเพศที่ฟูโกต์เริ่มมาให้ความสนใจในช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 จากกระแสในโลกตะวันตกที่ต้องการแสดงออกเรื่องเพศในพื้นที่สาธารณะ ฟูโกต์มองว่าวาทกรรมเรื่องเพศแปรเปลี่ยนไปตามแต่ละยุคสมัยที่แต่ละสังคมจะมีลักษณะที่แตกต่างกันไปไม่ว่าจะเป็นในสังคมกรีกที่การแสดงออกทางเพศคือ

ความรื่นรมย์ หรือในสมัยคริสเตียนที่การแสดงออกทางเพศจะต้องถูกควบคุม พูโกต์ต่อต้านแนวคิดที่ต้องกดเก็บทางเพศโดยได้เสนอแนวคิดใหม่ว่า สังคมจะเป็นตัวกระตุ้น ขับเคลื่อนและจัดระบบประสบการณ์ทางเพศให้เป็นไปตามที่สังคมต้องการมากกว่าจะให้ปัจเจกชนดำเนินการด้วยตัวเอง และพยายามให้เรื่องเพศในพื้นที่ส่วนตัวมากกว่าเพื่อที่จะจัดการให้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้แล้ว พูโกต์ยังมองสถาบันต่างๆของสังคม ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง เศรษฐกิจ จิตวิทยา สังคม วัฒนธรรม ฯลฯ จะเป็นตัวกำหนด เพศวิถี ผ่านการปฏิบัติการต่างๆ

การเมืองเรื่องร่างกาย ก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในแนวคิดของพูโกต์ ที่สามารถอธิบายได้ว่าร่างกายเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความปรารถนาทางเพศ เป็นพื้นที่ในการแสดงออกซึ่งความปรารถนานั้น และสุดท้ายก็เป็นพื้นที่ที่ความปรารถนาได้รับการตอบสนอง เมื่อวิเคราะห์ในแนวคิดนี้จะพบว่าอำนาจของสังคมมีส่วนให้ปัจเจกชนสูญเสียความเป็นตนเอง พร้อมดำเนินตามวาทกรรมที่ได้สร้างขึ้นอย่างวาทกรรมร่างกายที่น่าพึงปรารถนาของผู้ชายชนชั้นกลางผิวขาว ที่จะต้องมีลักษณะสูงสง่า ขาวขาว ผิวขาว เคราเขียว ฯลฯ ผลของการปฏิบัติการทางวาทกรรมดังกล่าวทำให้ปัจเจกชนมีความต้องการที่มีเรือนร่างตามวาทกรรม พยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เรือนร่างแบบนั้น (สุนที เลาะวิถี, 2545 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และ สมสุข หินวิมาน, 2553)

นอกจากนั้นพูโกต์ยังได้มองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องของอำนาจ จากที่สังคมได้สร้าง เพศวิถีขึ้นมา โดยได้กำหนดเพศในสังคมเพียงแค่สองเพศ ทำให้บุคคลที่มีเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศที่แตกต่างจากที่สังคมกำหนด กลายเป็นบุคคลที่แปลกแยกจากสังคมเป็นคนชายขอบ นั่นทำให้เกิดการต่อสู้ขัดขืนเพื่อช่วงชิงอำนาจผ่านทางวาทกรรมอันจะสามารถกำหนดความจริงของสังคมได้ จนเป็นที่มาของคำว่า เกย์ เลสเบี้ยน ทอม (ซึ่งสมัยก่อนนั้นจะเรียกบุคคลเหล่านี้แบบรวมกันว่า โฮโมเซ็กชวล) (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2556) ทำยที่สุดแล้วการสร้างความจริงเรื่องเพศภายใต้วาทกรรมทางการเมืองจะยังคงแทรกซึมอยู่ในสังคม ประกอบกับวาทกรรมทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทำให้เพศไม่ได้หยุดนิ่งอยู่ที่เดียวสามารถพัฒนาได้ ถ้าเปรียบร่างกายเป็นสิ่งของ เพศก็คงเป็นเรื่องของการนำมาใส่และผสมเข้ากัน โดยมีร่างกายเป็นตัวแสดงออกมา (Butler, 1993)

Stuart Hall (Hall, 1997: 258 อ้างถึงใน อภิญา เฟื่องฟูสกุล, 2546) ได้นิยามการสร้างภาพลักษณ์ต้นแบบว่าหมายถึงการเลือกดึงเอาคุณสมบัติบางอย่างของบุคคลที่เด่นชัด เข้าใจง่ายเป็นที่รับรู้ทั่วไปและลดทอนอัตลักษณ์บุคคลลงไป โดยวิธีการลดทอนมีดังนี้ ลำดับแรกทำให้คุณสมบัติเหล่านั้นสุดขั้วเกินจริง ลำดับสองการสร้างอัตลักษณ์คู่ตรงข้ามออกมา และสุดท้ายให้คุณค่ากับคู่ตรงข้ามที่ถูกสร้างมาไม่เท่ากัน ผลที่เกิดขึ้นนั้นทำให้อัตลักษณ์ของคน “หยุดนิ่ง” และกลายเป็นคุณสมบัติหลักที่ทำให้ผู้คนดูซ้ำไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระบวนการดึงสิ่งหนึ่งออกจากบริบทที่เป็นอยู่แล้วนำบริบทใหม่กับความหมายใหม่ใส่เข้าไปที่กระทำโดยอำนาจรัฐและอำนาจทุนที่สามารถเคลื่อนย้ายบริบทและสร้างภาพตัวแทนได้ ความคล่องตัวดังกล่าวแสดงถึงอำนาจในการยึดครองพื้นที่ในการสร้างความหมาย แต่อย่างไรก็ตามอำนาจดังกล่าวก็มีจุดด้อยที่ปล่อยให้เกิดความขัดแย้งกันเองในเชิงตรรกะความหมายที่กำหนด ฉะนั้นการสร้างภาพตัวแทนจึงเป็นเรื่องของ “การเมืองเชิงพื้นที่ (Politics of Space)” ที่พื้นที่ของอำนาจปรับตัวเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ความเป็นตัวเราจะมีลักษณะคล้ายเหรียญสองด้านซ้อนทับกันอยู่ วาทกรรมจะหยิบยื่นภาพตัวแทน (Representation) ของความเป็นหญิง ความเป็นชาย ความเป็นไทย ฯลฯ มาให้อัตลักษณ์เหล่านี้จะหล่อหลอมยึดเยียดตำแหน่งทางสังคม และเป็นสิ่งที่ยืนยันประสบการณ์ “ความเป็นตัวเรา” ในแง่มุมต่างๆให้ในอีกด้านหนึ่งการกระโดดเข้าสวมรับบทบาทต่างๆเหล่านั้นหรือต่อรอง ปฏิเสธบทบาทเหล่านั้นได้สร้าง “ตำแหน่งของปัจเจก” ขึ้นมาในวาทกรรม (Hall, 1996: 5-6 อ้างถึงใน อภิญา เฟื่องฟูสกุล, 2546)

เมื่อที่ใดมีการเมือง มีอำนาจที่นั่นย่อมเกิดการต่อต้านขึ้น ในกรณีการต่อต้านของการเมืองเชิงพื้นที่ที่จะเกิดขึ้นกับปัจเจกบุคคลที่สามารถประดิษฐ์คิดค้นรูปแบบใหม่ๆของการขบถด้วยวิธียกย้ายถ่ายเทพื้นที่ได้ไม่สิ้นสุด ซึ่งการต่อต้านดังกล่าวไม่จำเป็นต้องมีเป้าหมายหรือโค่นอำนาจเดิม หรือประกาศความเป็นปรีชาปรีดิ์ พลังของการต่อต้านอยู่ที่การให้โอกาสในการนิยามอัตลักษณ์ใหม่ๆขึ้นมา ยกตัวอย่าง เกย์ที่ภายนอกดูเหมือนผู้ชายธรรมดาทั่วไป แต่พอเมื่อเขาได้เข้าไปสู่พื้นที่ส่วนตัวเขาอาจจะปลดปล่อยตัวเองแสดงออกความเป็นหญิงออกมา (อภิญา เฟื่องฟูสกุล, 2546)

จากงานวิจัยของ รชยา บุญภิบาล (2554) เรื่อง วาทกรรมชายรักชายในละครเวทีไทยร่วมสมัย ตั้งแต่ พ.ศ.2528 - พ.ศ. 2551 โดยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ตัวบท ละคร 4 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า วาทกรรมชายรักชายมีการเปลี่ยนแปลงไปตามบริบททางสังคมที่ละครถูกสร้างขึ้นมา และสามารถจำแนกประเด็นการวิเคราะห์เชื่อมโยงกับเพศสภาพ, เพศวิถี, พื้นที่ทางสังคม และแนวคิดความรักและการใช้ชีวิตคู่ของตัวละคร ซึ่งในสมัยก่อนตัวละครชายรักชายมีเพศสภาพเป็นผู้ชาย ที่มีเพศวิถี

หลากหลายและเลื่อนไหลไปมา ตัวละครมักปกปิดอัตลักษณ์ของตน เนื่องจากถูกบีบคั้น กดดันจากสังคม และบุคคลในครอบครัว ด้านความรักและการใช้ชีวิตคู่ก็ต้องพบกับความผิดหวังและล้มเหลวเป็นส่วนใหญ่ หากละครยุคหลังตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2542 เป็นต้นมานั้น ตัวละครชายรักชายมีอัตลักษณ์ที่เปิดเผยชัดเจนและมีความหลากหลายทางเพศสภาพภายนอก ตัวละครมีพื้นที่ทางสังคมมากขึ้น โดยสามารถมีชีวิตครอบครัวและความรักที่ประสบความสำเร็จได้ วาทกรรมที่ละครทั้ง 4 เรื่อง พยายามสื่อสารคือ ตัวละครชายรักชายก็เปรียบเสมือนปุถุชนทั่วไป แต่ละคนก็เป็นปัจเจกบุคคลที่มีทางเลือกในการใช้ชีวิตเฉพาะของตน ซึ่งต่างก็ต้องการความรัก ความจริงใจ และความเข้าใจจากบุคคลรอบข้าง ทั้งที่เป็นคนในครอบครัว คนรัก กลุ่มเพื่อน และสังคมแวดล้อมไม่แตกต่างจากชายหญิงทั่วไป

งานวิจัยของ เทิดศักดิ์ รั่มจำปา (2545) เรื่อง วาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ.2508 – 2542 โดยได้ทำการศึกษาจากการรวบรวมเอกสารทางวิชาการต่างๆ และนำมาวิเคราะห์ในเชิงประวัติศาสตร์โดยเฉพาะในประเด็นการก่อตัวและปรับเปลี่ยนของวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในอดีตจนถึงวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับเกย์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของสังคมไทยอย่างเป็นระบบ และเข้าใจความรู้ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศชายในสังคมไทย ผลการวิจัยพบว่า วาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยก่อน พ.ศ.2500 นั้นมีลักษณะที่มีอคติพฤติกรรมรักร่วมเพศในระดับหนึ่ง เนื่องจากในอดีตประชากรเป็นทรัพยากรที่สำคัญของรัฐ เป็นบ่อเกิดของแรงงาน และโภคทรัพย์ ตลอดจนป้องกันอาณาเขตของตน พฤติกรรมที่ไม่ก่อให้เกิดบุตรย่อมไม่เป็นที่ต้องการของรัฐและไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมในระดับหนึ่ง ถึงแม้จะมีคำว่า กะเทย แต่ก็ไม่ได้หมายรวมถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่อย่างใด แต่อย่างไรก็ตามทัศนคติในสังคมที่มีต่อผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะที่สามารถอดทนได้ อันเนื่องมาจากความเชื่อทางพุทธศาสนาเรื่องกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด โดยมีความเห็นว่ากะเทยและพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นผลมาจากกรรมที่ได้ทำไว้ในชาติก่อน สังคมจะเห็นเป็นเพียงแค่คนชายขอบ ไม่ได้ถูกยอมรับอยู่ในระดับเดียวกับคนทั่วไป

การรับเอาระบบความหมายเรื่องเพศแบบตะวันตกโดยเฉพาะระบบความหมายเรื่องเพศแบบวิคเตอร์เรียนเข้ามา ได้วางรากฐานความเป็นหญิงและความเป็นชายที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ จนถึงขีดสุดในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ถึงแม้ความเป็นชายและความเป็นหญิงจะชัดเจนขึ้นเพียงใด แต่ก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศถูกมองว่าเป็นสิ่งปกติหรือเป็นโรคจิตจนกระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ไทยได้รับความช่วยเหลือจากอเมริกาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะความช่วยเหลือด้านการแพทย์ที่ทำให้เกิดการรับรู้ในขณะนั้นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศกลายเป็นความผิดปกติทางจิต แต่ก็ไม่มีคำอธิบายถึงสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ รวมถึงตำราแพทย์ไทยก็ยังไม่ได้อธิบายประเด็นนี้อย่างละเอียดลึกซึ้ง

คติชาตกรรม ดาเรบ เบอริแกน ในปี พ.ศ.2508 ได้ทำให้สังคมสนใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้นเนื่องจากผู้ตายมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเริ่มมีการใช้คำว่า เกย์ เลียนแบบชาวตะวันตกแทนคำว่า กะเทยชาย จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้สังคมมองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศกลายเป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม พฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีอยู่ในสังคมไทยกลายเป็นผลจากความเสื่อมทรามทางศีลธรรมที่ได้รับมาจากตะวันตก แต่ถึงอย่างไรก็ตามกลุ่มคนรักร่วมเพศก็พยายามสร้างวาทกรรมต่อต้านวาทกรรมหลักที่ว่าพฤติกรรมทางเพศเป็นโรคจิตที่ควรจะต้องบำบัดรักษา แต่ก็ไม่สามารถต่อสู้ได้เนื่องจากวาทกรรมหลักได้ถูกนำโดยจิตแพทย์ได้สร้าง องค์ความรู้ เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเป็นโรคจิตสามารถรักษาหายได้ด้วยวิธีบำบัด และตอกย้ำว่าสาเหตุของพฤติกรรมดังกล่าวเป็นผลมาจากการเลี้ยงดูในวัยเด็ก และสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของเด็ก

ผลจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรม ทำให้ก่อให้เกิดธุรกิจบาร์เกย์ ประกอบกับการขยายตัวของการศึกษาทำให้คนไทยอ่านออกเขียนได้มากขึ้น ได้เกิดสื่อสิ่งพิมพ์ขึ้นมามากมายรวมถึงนิตยสารของกลุ่มชายรักร่วมเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปลายปีทศวรรษ 2520 ได้เกิดนิตยสารซึ่งจัดทำเพื่อผู้อ่าน เกย์ โดยเฉพาะ เพื่อเป็นเวทีสร้างวาทกรรมตอบโต้กับวาทกรรมกระแสหลัก มีผลต่อการก่อรูปของวาทกรรมของกลุ่มเกย์ในช่วงเวลานี้หนึ่งในนั้นคือ กุลเกย์ ที่ต้องการสร้างภาพลักษณะของเกย์ที่ดีตามบรรทัดฐานของคนดีในสังคม คือ การพูดจา กริยามารยาท และเป็นคนดีของสังคม แต่วาทกรรมกระแสหลักในช่วงเวลานี้ได้หยิบยกประเด็นการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ เชื้อโยงเข้ากับความเป็นเกย์โดยสร้างวาทกรรมว่าเกย์เป็นพาหะสำคัญ เกย์จึงถูกมองว่าเป็นภัยต่อความมั่นคงของสังคม

ปลายทศวรรษ 2530 จิตแพทย์เริ่มเปลี่ยนทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าไม่เป็นโรคจิต และไม่ต้องรักษาอีกต่อไป ถึงอย่างไรแล้วก็ตามวาทกรรมกระแสหลักยังคงความเชื่อมโยงชาวอื้อฉาวที่เกย์มีส่วนเกี่ยวข้อง ถึงแม้เกย์จะไม่ใช้โรคจิตแต่ก็มีพฤติกรรมที่เป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม และจะมีการจัดกิจกรรมเพื่อแสดงถึงความเคลื่อนไหวของเกย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมบางกอกเกย์เฟสติวัล ในวันที่ 31 ตุลาคม 2542 ที่จัดครั้งแรกในไทย โดยมีขบวนพาเหรดเหมือนในสังคมนตะวันตก แต่ก็ประสบปัญหาความยากลำบากนานัปการ และการติดต่อกับระบบราชการที่มีปัญหาอย่างอ้อมอ้อมให้เห็นถึงอิทธิพลของวาทกรรมหลักในสังคมไทยที่ยังไม่ยอมรับกลุ่มเกย์เช่นเดิม จนถึงปัจจุบัน (พ.ศ.2542) สังคมไทยดูเหมือนมีความอดทนต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น เนื่องจากแนวความคิดด้านจิตเวชศาสตร์ของตะวันตกที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เปลี่ยนไป และเกย์เองก็พยายามอธิบายว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเรื่องส่วนบุคคล และพยายามดิ้นรนต่อสู้ให้สังคมยอมรับ แต่ก็กล่าวได้ว่าสังคมก็ยังไม่ยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศว่ามีความ ปกติ เช่นเดียวกับ ความเป็นชาย และ ความเป็นหญิง

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศวิถี (Queer Theory)

แนวคิดเรื่อง เควียร์ (Queer Theory) หรือ ทฤษฎีเพศแปลกแยก เกิดขึ้นในปลายทศวรรษที่ 19 เป็นแนวคิดที่อธิบายว่าการแสดงบทบาททางเพศ หรือเพศสภาพไม่สามารถแบ่งแยกเป็นหมวดหมู่ได้ตามแนวคิดแบบวิทยาศาสตร์และทางการแพทย์ ที่ต้องการจัดหมวดหมู่สิ่งต่างๆ เพื่อง่ายต่อการควบคุม ซึ่งการแบ่งแยกเพศดังกล่าวทำให้อัตลักษณ์ทางเพศเป็นสิ่งที่คงที่และตายตัว (นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ, 2557) แต่ในความเป็นจริงแล้วอัตลักษณ์ทางเพศหรือเพศวิถีนั้นของแต่ละบุคคลนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามแต่ละกระบวนการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล การเกิดกระบวนการทางสังคมที่ได้ก่อสร้างให้แต่ละบุคคลโดยขึ้นอยู่กับบริบทของเวลาและสถานที่ กล่าวคือ แนวคิดนี้ได้สนใจในการอธิบายรวมถึงวิพากษ์องค์ความรู้เรื่องเพศตามหลักวิทยาศาสตร์ ที่ได้สร้างองค์ความรู้ว่าเพศของมนุษย์มีเพียงแค่สองเพศแบ่งแยกตามสรีระ คือ เพศหญิงและเพศชาย ส่วนผู้ที่มีสองเพศนั้นจะเรียกว่ากะเทย ซึ่งไม่สามารถเป็นได้ทั้งเพศชายและ เพศหญิง หรือการวิพากษ์องค์ความรู้ตามหลักทางการแพทย์ ที่กล่าวว่ามนุษย์เรามีเพียงแค่สองเพศและความรักที่เกิดขึ้นนั้นต้องเป็นรักของต่างเพศเท่านั้นจึงถือว่าเป็นสิ่งที่ปกติ และบุคคลที่มีความรักระหว่างเพศเดียวกันนั้นถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดปกติจะต้องได้รับการรักษา

ความรู้ดังกล่าวนั้นก็ได้นำมาเป็นความจริงของสังคม จนเกิดการจัดกฎเกณฑ์ ระเบียบแบบแผน จารีต ประเพณี รวมถึงวัฒนธรรม สำหรับเพียงแค่สองเพศเท่านั้น ในแนวคิดของควีเยร์นั้นที่ต้องการเสนอความคิดทบทวนการแบ่งหมวดหมู่ของเพศออกเป็นสองขั้ว ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งแยกเพศชายและหญิง การแบ่งความรักต่างเพศและความรักเพศเดียวกัน หรือแม้กระทั่งการแบ่งแยกพฤติกรรมทางเพศแบบปกติและผิดปกติ ควีเยร์นั้นไม่ต้องการให้เกิดการแบ่งแยกทางเพศเกิดขึ้น แต่ต้องการให้เชื่อมโยงกับเพศให้เข้ากับ ความหลากหลาย การจะอธิบายเรื่องเพศนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องใช้ทฤษฎีใดเพียงทฤษฎีเดียวในการอธิบาย ควีเยร์ได้มองเรื่องเพศเป็นผลผลิตทางสังคมไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มองเป็นเรื่องของการต่อสู้เพื่อต่อรองอำนาจต่างๆของกลุ่มคนในสังคม เป็นอัตลักษณ์ทางเพศที่เปลี่ยนแปลงไปตามความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวคนกับสังคม (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2558)

Butler (1993) นักสตรีนิยมชาวอเมริกัน ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศไว้ในหนังสือ Gender Trouble ว่า เพศ (Sex) มักจะถูกทำให้เป็นเรื่องของเพศสภาวะ (Gender) ไปเสมอ โดยที่เพศ (Sex) ได้กลายเป็นข้อควรปฏิบัติภายใต้บทบาทหน้าที่ต่างๆ, ภายใต้ความปรารถนา หรือแม้กระทั่งความพึงพอใจ เป็นต้น ที่มีลักษณะของการผลิตซ้ำจนกลายเป็นหนึ่งเดียวกับแนวคิดของรักต่างเพศ (ชายรักหญิง - หญิงรักชาย) และเมื่อพิจารณาถึงกระบวนการผลิตซ้ำของเพศสภาวะในเชิงปฏิบัติที่ Butler ได้มองว่า เป็นความพยายามอย่างต่อเนื่องที่จะทำให้บรรทัดฐานเกี่ยวกับอำนาจที่เหนือกว่าก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา โดยอำนาจที่เหนือกว่านั้นได้สร้างความคิดแล้วแปรเปลี่ยนให้มันการปฏิบัติที่ ซึ่งได้ส่งผลต่อ อัตลักษณ์ของบุคคลจะถูกประกอบสร้างจากอำนาจทางความคิดของสังคมแล้วแสดงออกในรูปแบบต่างๆ เพศสภาวะด้วยเช่นกันก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของการกระทำที่บุคคลแสดงออกมา ทำให้เพศสภาวะและอัตลักษณ์ของบุคคลได้ถูกผลิตขึ้นจากบรรทัดฐานของสังคมอย่างต่อเนื่องในฐานะที่เป็นการกระทำซ้ำในทางปฏิบัติ (Performative Reiteration) (สมเกียรติ ตั้งมโน, 2550)

Butler ได้อธิบายถึงแนวคิดเรื่อง การแสดงออก (Performativity) ไว้ในหนังสือ Bodies That Matter ที่ให้ความเห็นว่า การแสดงออกไม่ใช่การแสดงที่คิดหรือไตร่ตรองไว้ก่อน แต่มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำอย่างซ้ำๆ และกระบวนการที่อ้างอิงจากผลของวาทกรรมที่ได้วางระเบียบและข้อจำกัดไว้ (Butler, 1993) ฉะนั้นแล้วการแสดงออกของเพศสภาวะ (Gender Performativity) จึงเป็นสิ่งที่ประกอบสร้างจากการกระทำซ้ำๆกัน ของบุคคล และการกระทำต่าง ๆ นั้นไม่ได้เกิดขึ้นจากภายในตัวของบุคคลแต่มันเกิดจากกรอบของวาทกรรมทางสังคมที่ครอบงำและวนเวียนอยู่รอบๆตัวเรา ส่งผลให้อัตลักษณ์ตัวตนของบุคคลจะต้องอ้างอิงและเรียนรู้วาทกรรมต่างๆที่อยู่รอบๆโดยผ่านภาษาที่

เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ และถ้าหากว่า วาทกรรมต่างๆ ได้รับความเข้าใจในฐานะที่เป็นอุดมคติต่างๆที่มีอำนาจควบคุม อัตลักษณ์หรือการแสดงออกของตัวตนในฐานะที่เป็นผู้กระทำจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเลียนแบบวาทกรรมทางเพศสภาวะที่มีอยู่ ดังนั้นแล้ว การแสดงตัวตนหรือการเข้าครอบครองวาทกรรมเหล่านี้ ก็จะเป็นส่วนที่บีบบังคับให้ร่างกายแสดงพฤติกรรม และประพฤติปฏิบัติตัวในรูปแบบต่างๆ เพื่อที่จะก่อให้เกิดและรักษาไว้ซึ่งความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศว่าเป็นสิ่งธรรมชาติที่เกิดขึ้นโดยตัวของมันเอง (สมเกียรติ ตั้งมโน, 2550)

ยกตัวอย่างในกรณีของเด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิง ที่ต่างก็ได้ถูกสอนจากโรงเรียนและที่บ้าน หรือสังคมรอบๆกาย ถึงการกระทำที่สมควรต้องกระทำโดยแบ่งแยกว่า เด็กผู้ชายที่ดีต้องประพฤติตัวอย่างไร และเด็กผู้หญิงที่ดีต้องประพฤติตัวอย่างไร ทำให้เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันจนเข้าสู่แนวความคิดผู้ชายแท้และผู้หญิงแท้ ซึ่งนั่นย่อหมายความว่าอัตลักษณ์ของชายและหญิงไม่ได้ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดแต่มันเป็นสิ่งที่ถูกสั่งสอนและเรียนรู้มาจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

จากแนวคิดเคียวรีในข้างต้น ที่มองเรื่องเพศของมนุษย์และการแสดงของของอัตลักษณ์ทางเพศ เป็นสิ่งที่ไร้ขอบเขต ไม่หยุดนิ่ง ไม่คงที่ เปลี่ยนแปลงไปได้ตามบริบทต่างๆของสังคม เมื่อเรามองการบริโภคของเกย์ที่สามารถสร้างอัตลักษณ์ สร้างความเป็นตัวตนของพวกเขา สามารถสร้างอำนาจในการต่อรอง ต่อสู้ทางการเมืองกับสังคมของพวกเขาได้ ถึงแม้ว่าในแนวคิดเคียวรีนี้จะไม่ยึดมั่นในการแบ่งหมวดหมู่ชาย หญิง หรือแบ่งหมวดหมู่ของ ชายรักชาย ฉะนั้นแล้วแนวคิดนี้ก็อาจจะช่วยตอบคำถามอัตลักษณ์ในกลุ่มชายรักชายที่ว่า มีรูปแบบการแสดงอัตลักษณ์ที่แท้จริงอย่างไร รวมถึงการต่อสู้ และต่อรองอำนาจทางสังคมโดยผ่านการแสดงอัตลักษณ์

2.4 แนวคิดพื้นที่ทางสังคม

แนวคิดพื้นที่ทางสังคมที่ใช้ในการวิเคราะห์งานวิจัยชิ้นนี้โดยหลักแล้วจะใช้แนวคิดของ Henri Lefebvre (องรี เลอแฟบวร์) ซึ่งเน้นการศึกษาความสัมพันธ์กลุ่มต่างๆที่มาเกี่ยวข้องกับพื้นที่ โดยวิเคราะห์ภายใต้กรอบของทฤษฎีวิพากษ์ ที่พยายามให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันเชิงอำนาจ และผนวกกับการนำแนวทฤษฎีมาร์กซิสต์ใช้ในฐานความคิดทางด้านการแลกเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจระดับต่างๆและวัฒนธรรมทางชนชั้นมาใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งจะสามารถอธิบายพฤติกรรมเชิงพื้นที่ของหน่วยที่จะศึกษาได้

เลอแฟบวร์ ได้นำเสนอแนวคิดเรื่อง การผลิตพื้นที่ (Production of Space) ว่าเกิดจากการครอบงำของคนบางกลุ่มบางพวกโดยผ่านระบบทางภาษา ที่มาจากวิธีการผลิต (Mode of Production) ในแต่ละสังคมจะมีการผลิตพื้นที่ในแบบตนเอง (Lefebvre. 1991: 31 อ้างถึงใน เกรียงศักดิ์ ธีระโกวิทขจร, 2558) ซึ่งจากวิธีการผลิตย่อมประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญสองประการคือ ประการแรกคือพลังการผลิต (productive force) และประการที่สอง คือ ความสัมพันธ์ทางการผลิต (relations of production) โดยพลังการผลิตนั้นเป็นสิ่งต่างๆที่ใช้ในการผลิตที่สามารถจับต้องได้ไม่ว่าจะเป็น แรงงานมนุษย์, เครื่องจักร และเทคโนโลยี ซึ่งทั้งสามสิ่งนี้จะต้องมีแหล่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เพื่อที่จะสามารถทำการผลิตที่ก่อให้เกิดสินค้าได้ ส่วนที่สองได้แก่ความสัมพันธ์ทางการผลิตที่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนายทุนกับชนชั้นแรงงาน หรือในอีกมุมมองหนึ่งที่เลอแฟบวร์มองว่ามันเป็นความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นที่มีการแข่งขันและช่วงชิงสิ่งต่างๆในแต่ละชนชั้นเพื่อครอบครองพื้นที่นั้นๆ (อิทธิพร ขำประเสริฐ, 2550) ดังนั้นแล้วเราอาจจะมองได้ว่าพื้นที่ที่มีอยู่ในสังคมในช่วงแรกจะเป็นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ธรรมดา แต่เมื่อการผลิตเกิดขึ้นความหมายของพื้นที่ดังกล่าวนั้นย่อมแปรเปลี่ยนไปตามที่แต่ละสังคมได้ให้ความหมายไว้ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับวิธีการผลิตที่แตกต่างในแต่ละสังคม

เพื่อที่จะวิเคราะห์เรื่องพื้นที่กับการสร้างตัวตนของเกย์ได้อย่างละเอียด ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือในระดับมโนทัศน์ 3 ประการของ เลอแฟบวร์ เพื่อช่วยในการอธิบาย ทำความเข้าใจและวิเคราะห์เรื่องพื้นที่ ดังนี้ (จิราภา วรเสียงสุข, 2548: 1-2 อ้างถึงใน อิทธิพร ขำประเสริฐ, 2550)

1. ปฏิบัติการเชิงพื้นที่

การปฏิบัติการเชิงพื้นที่ที่จะมีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิต ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะต่างๆของพื้นที่ธรรมชาติที่มีต่อการก่อตัวทางสังคม ที่สังคมพยายามใช้สิ่งต่างๆเพื่อเอาประโยชน์จากพื้นที่นั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงอำนาจ หรือการผลิต และนั่นจะต้องให้เกิดกระบวนการรับรู้ความหมายของพื้นที่นั้น ส่งผลต่อพื้นที่ที่จะต้องถูกให้ความหมายจากบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับพื้นที่ดังกล่าว และกระบวนการให้ความหมายนั้นก็ก็จะกลายมาเป็นความจริงของสังคม หรือถ้ามองในอีกด้านพบว่า สังคมให้สร้างวาทกรรมขึ้นเพื่อต้องการครอบครองพื้นที่ทางธรรมชาติดังกล่าว

2. พื้นที่ของการสร้างภาพแสดงแทน

พื้นที่ของการสร้างภาพแสดงแทน จะเป็นพื้นที่ที่เกิดขึ้นในมุมมองให้ความหมายของพื้นที่เชิงมนทัศน์ที่มาจากนักวิชาชีพต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น สถาปนิก นักวางผังเมือง หรือนักวิทยาศาสตร์ เป็นต้น ที่มองพื้นที่ผ่านองค์ความรู้ที่มี พร้อมทั้งใส่สัญลักษณ์ที่เฉพาะต่างๆเพื่อความเข้าใจในแต่ละพื้นที่ตามแต่ละศาสตร์ที่ให้ความหมายไว้ ซึ่งเป็นการครอบงำพื้นที่โดยการใช้อำนาจความรู้

3. พื้นที่ที่เป็นภาพแสดงแทน

พื้นที่ที่เป็นภาพแสดงแทน เป็นพื้นที่ที่แสดงควมมีชีวิต อารมณ์และสุนทรียภาพ แต่ถูกครอบงำด้วยลักษณะที่เป็นกระแสหลักของแต่ละยุคสมัย สะท้อนออกมาด้วยภาพลักษณ์ ความทรงจำ สัญลักษณ์ ของบุคคลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่นั้น

งานวิจัยของ ปิยลักษณ์ โปธิวรรณ (2556) ที่ศึกษาในหัวข้อ “การสร้างพื้นที่ของคนข้ามเพศ” ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่ได้สัมภาษณ์กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่เปิดเผยตนเองว่าเป็นคนข้ามเพศจำนวน 30 คน ซึ่งผลการวิจัยพบว่าคนข้ามเพศในสังคมไทยมีการรวมกลุ่มและสร้างวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มตนเองขึ้นมา จนกระทั่งนำมาสู่การสร้างพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มคนข้ามเพศ ซึ่งมีทั้งการต่อสู้ในระดับกลุ่ม และการต่อสู้ระดับปัจเจกซึ่งเป็นการต่อสู้ในชีวิตประจำวัน โดยการต่อสู้ต่อรองกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคมซึ่งจะแตกต่างกันไปตามจุดประสงค์ของการดำเนินชีวิตและประสบการณ์ที่คนข้ามเพศประสบมา นั้นทำให้คนข้ามเพศมีความซับซ้อนตัวตนที่หลากหลาย ดังนั้นการสร้างควมหมาย การสร้างตัวตนของคนข้ามเพศจึงมีความแตกต่างกันตามแต่ละช่วงเวลาและพื้นที่ คนข้ามเพศจึงมีการจัดวางตำแหน่งที่ทางของตัวตนผ่านกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ที่ทำให้รับรู้ว่าเป็นใคร บางครั้งยังต้องมีการใช้อัตลักษณ์ร่วม (collective identity) เพื่อเป็นสัญลักษณ์ในการอ้างอิงความเป็นตัวตนและรวมกลุ่มเพื่อสร้างพื้นที่ให้กับตัวเอง

พื้นที่การรวมตัวของคนข้ามเพศ ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์อย่างสถาบันเสริมความงาม หรือพื้นที่ในโลกไซเบอร์ เป็นสิ่งที่เปิดโอกาสให้คนข้ามเพศได้ค้นพบตัวตนและอัตลักษณ์ของตนเอง ซึ่งการสร้างพื้นที่ดังกล่าวเกิดจากการไม่ยอมรับจากสังคมในด้านตัวตนและพฤติกรรม ทำให้พวกเขารวมกลุ่มกันเพื่อจัดการ ต่อสู้กับความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่มีอยู่ทั่วไปในสังคม นอกจากนั้นและพื้นที่ทางสังคมของคนข้ามเพศจะเป็นพื้นที่ที่เรียนรู้ประสบการณ์ด้านเพศวิถี แสดงความรู้ ปลอดภัย หรือแสดงออกในรูปแบบต่างๆเพื่อตามทิวใจปรารถนา ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถกระทำได้ในพื้นที่อื่นๆ ทั้งนี้เพราะพื้นที่ทางสังคมของคนข้ามเพศถูกสร้างขึ้นและให้ความหมายแก่พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ให้มีความเชื่อมโยงกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่รองรับการใช้ชีวิตในรูปแบบต่างๆทั้งๆเปิดเผยและไม่เปิดเผย ซึ่งเงื่อนไขการสร้างพื้นที่ทางสังคมของคนข้ามเพศนั้นก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความต้องการที่จะต่อสู้ต่อรองกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ผ่านกระบวนการให้ความหมายกับตัวเอง และผ่านการใช้อัตลักษณ์ร่วมในกลุ่ม จนก่อให้เกิดวัฒนธรรมย่อยขึ้นมา และคนข้ามเพศก็ยังหวังว่าเสมอว่าพื้นที่ทางสังคมรวมไปถึงวัฒนธรรมย่อยของตนเองจะได้ยอมรับจากสังคมด้วยเช่นกัน

งานวิจัยของ ปิยลักษณ์ โพธิวรรณ (2554) ในหัวข้อ “ร้านเสริมสวย : พื้นที่การสร้างตัวตนของคนข้ามเพศ” ได้ทำการศึกษาร้านเสริมสวยในฐานะที่เป็นพื้นที่ที่มีความพิเศษแตกต่างจากพื้นที่อื่นที่คนข้ามเพศสามารถแสดงออกซึ่งตัวตนได้อย่างเต็มที่มากกว่าในโลกภายนอก ผลการศึกษาพบว่าร้านเสริมสวยเปรียบเสมือนพื้นที่ทางสังคมที่คนข้ามเพศสามารถแสดงออกซึ่งวัฒนธรรมย่อยของตัวเองได้อย่างเต็มที่ นั่นคือคนข้ามเพศไม่จำเป็นต้องปกปิดตัวตนเมื่อเข้ามาในร้านเสริมสวย ทั้งนี้คนข้ามเพศบางคนก็ปกปิดตัวตนเมื่ออยู่ในพื้นที่สาธารณะ ถ้าเขาได้เข้ามาในพื้นที่ที่พิเศษอย่างเช่นร้านทำผมเขาจึงจะสามารถแสดงออกตัวตนของตนเองได้โดยไม่ต้องปกปิดแต่อย่างใด นอกจากนั้นนั้นยังใช้ร้านเสริมสวยเป็นสถานที่พบปะสังสรรค์ รวมกลุ่มพูดคุย และสร้างเครือข่ายทางสังคมตามแต่ละจุดประสงค์ต่างๆที่คนข้ามเพศที่ต้องการ ด้วยเหตุนี้ร้านเสริมสวยจึงเปรียบเสมือนพื้นที่ของการสร้างตัวตน ของคนข้ามเพศที่ถูกสร้างขึ้นด้วยจุดประสงค์และเงื่อนไขทางสังคม ซึ่งเป็นพื้นที่ที่สำคัญของการใช้ชีวิตประจำวันของคนข้ามเพศในบริบทสังคม

จากแนวคิดพื้นที่ทางสังคมเมื่อนำมาใช้กับงานวิจัยเรื่อง การสร้างอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชายรักชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานบันเทิงทั้งสองแห่งที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตแบบมีส่วนร่วมจะพบว่าสถานบันเทิงทั้งสองที่จะเป็นพื้นที่พิเศษที่ถูกให้ความหมายโดยสังคมว่าเป็นสถานที่หรือปาร์ตี้สำหรับเกย์ ที่เกย์เข้าไปแสดงสามารถแสดงตัวตนตามปรารถนาที่ไม่ได้แสดงออกในพื้นที่สาธารณะได้ โดยการแสดงออกดังกล่าวนั้นอาจจะเลียนแบบมาจากศิลปินที่เขาชื่นชอบหรือจากประสบการณ์ที่พวกเขาเรียนรู้มา ประกอบกับการถูกกระตุ้นด้วยเสียงเพลงที่เปิดในผับยังเป็นส่วนหนึ่งทำให้พวกเขาแสดงออกซึ่งอัตลักษณ์ที่ได้เรียนรู้นอกเหนือจากที่เกย์เข้าผับเพื่อแสดงตัวตน พวกเขายังได้เกิดการรู้จักพูดคุย มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันจนนำมาสู่การสร้างเครือข่ายระหว่างพวกเขาและวัฒนธรรมย่อยที่เกิดขึ้นมาซึ่งอาจจะเรียกได้ว่าผับสำหรับเกย์นั้นก็ไม่ต่างจากร้านเสริมสวยของคนข้ามเพศในฐานะที่เป็นพื้นที่พิเศษที่ให้เกย์และคนข้ามเพศแสดงตัวตน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในการวิจัยหัวข้อ “การสร้างอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชายรักชายผ่านการบริโภคเพลง” ได้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยทำการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก แล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาสรุปผลการวิจัย ซึ่งวิธีวิจัยในงานวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้มีการบวนการอยู่ 3 กระบวนการ คือ

1.) ศึกษาข้อมูลจากการรวบรวมเอกสาร บทความ ที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็น บทความทางวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และแนวคิดทฤษฎีต่างๆ อาทิ แนวคิดเรื่องวาทกรรม ทฤษฎีอัตลักษณ์ แนวคิดเคเวียร์ และ แนวคิดเรื่องพื้นที่ทางสังคม เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์การแสดงออกอัตลักษณ์ทางเพศของเกย์โดยผ่านการฟังเพลง รวมถึงการช่วงชิงพื้นที่ของเกย์ด้วย

2.) การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

ในขอบเขตนี้ จะพิจารณากลุ่มตัวอย่างจากเกย์ที่ยอมรับตนเอง โดยผู้วิจัยจะดำเนินการออกแบบสัมภาษณ์เพื่อเก็บตัวอย่างจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเกย์ ยอมรับตนเอง เปิดเผยต่อสังคม อายุ 18 – 40 ปี อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีการสุ่มจากสถานบันเทิง 2 แห่ง คือสถานบันเทิงที่มีสถานที่ตั้งเป็นที่แน่นอน คือ ผับ A และบาร์ดีที่ย้ายสถานที่จัดไปแต่ละสถานที่ที่เหมาะสม คือ Trasher Party ซึ่งทั้งสองที่ต่างเป็นที่รู้จักดีในกลุ่มเกย์ นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์ดีเจของสถานบันเทิงที่ผู้วิจัยได้เข้าไปศึกษาทั้ง 2 แห่ง คือ ผับ A และ Trasher Party เพื่อศึกษาถึงรูปแบบการเปิดเพลงในสถานบันเทิงว่ามีลักษณะการเปิดอย่างไร และมุมมองที่มีต่อเพลงกับเกย์ และสัมภาษณ์หนึ่งในกลุ่มของคนทำงานในการผลิตเพลง (Sound Engineering) จำนวน 1 คน เพื่อทราบถึงแนวทางการผลิตเพลงและมุมมองที่มีต่อเพลงกับเกย์เช่นเดียวกัน

3.) การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตอย่างมีส่วนร่วมโดยตั้งสมมุติฐานฐานขึ้นมาว่า เกย์จะแสดงออกตัวตนตามสิ่งที่ตัวเขาได้เรียนรู้มาเมื่อได้รับฟังเพลง แล้วพาตัวผู้วิจัยเข้าไปสู่พื้นที่ในการศึกษาตามแหล่งบันเทิงสำหรับกลุ่มเกย์ 2 แห่งคือ ผับ A และ Trasher Party เพื่อศึกษาการแสดงตัวตนเมื่อได้ยินเสียงเพลงและวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการแสดงออกเมื่อได้ฟังเพลง รวมถึงศึกษาสิ่งที่เกิดขึ้นในแหล่งบันเทิงทั้ง 2 แห่ง ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการเปิดเพลง แนวเพลงที่เปิด รวมถึงสภาพแวดล้อมภายในแหล่งบันเทิงทั้งสองซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นกระบวนการทำงานของแหล่งบันเทิงที่จะเป็นปัจจัยในการเอื้อประโยชน์ให้เกย์สามารถแสดงออกตัวตนตามที่ต้องการได้อย่างแท้จริง ซึ่งรูปแบบสถานที่ทั้งสองที่ผู้วิจัยได้ไปสำรวจมามีรูปแบบดังนี้

3.1 ผับ A สถานที่ตั้ง บนถนนสีลม ซอย 2

ลักษณะโดยทั่วไป: ผู้วิจัยได้เข้าไปสำรวจในผับเป็นจำนวนสามครั้งโดยอัตราค่าเข้าอยู่ที่ครั้งละ 300 บาท และจะได้เป็นบัตรใช้แทนเงินสด 300 บาท เอาไว้ใช้จ่ายในผับ ถ้าลูกค้าอยากดื่มเครื่องดื่มเพิ่มก็จะต้องจ่ายเงินเพื่อซื้อเพิ่มเติมนั้นทำให้ผู้วิจัยพบว่าลูกค้าที่เข้าไปเที่ยวข้างในนั้นเป็นไปได้ว่าเป็นกลุ่มลูกค้าชนชั้นกลางขึ้นไปเพราะจะต้องเสียค่าเข้าและต้องเสียเงินเพิ่มถ้าจะดื่มเครื่องดื่ม กลุ่มลูกค้าในผับ A นั้นส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างชาติเป็นหลักในสัดส่วนที่มากกว่าคนไทยประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่คนไทยมีประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งการแต่งตัวของลูกค้าที่เข้าไปสังสรรค์ในผับ A ผู้วิจัยพบว่าจะแต่งกายลักษณะเป็นเสื้อผ้าของผู้ชายแทบทั้งสิ้น ไม่พบการแต่งตัวเลียนแบบผู้หญิงยกเว้นเพียงแต่นักแสดงเท่านั้น ช่วงเวลาที่สำรวจจะเป็นเวลาตั้งแต่ 22.00-02.00 น.

จากการสังเกตพบว่ารูปแบบของแต่ละวันมีความคล้ายคลึงกันคือช่วงที่เปิดเพลง และช่วงที่มีการแสดง โดยช่วงที่ทางร้านเปิดเพลงจะเป็น 45 นาที สำหรับช่วงแรก (22.00 – 22.45 น.) สำหรับช่วงที่สองจะเป็นช่วงเวลาการแสดงประมาณ 25 นาที (22.45 – 23.20 น.) และสำหรับช่วงที่สาม 2 ชั่วโมง 40 นาที (23.20 – 02.00 น.) ส่วนช่วงเวลาที่เป็นการแสดงเป็นช่วงเวลา ซึ่งผู้วิจัยของแยกเป็นสองช่วงเวลาเพื่อสะดวกในการวิเคราะห์คือช่วงเวลาที่เปิดเพลงกับช่วงเวลาที่เป็นการแสดง

3.1.1 รูปแบบของช่วงแรก (22.00 – 22.45) เป็นช่วงเวลาที่เปิดเพลง ผู้วิจัยพบว่าเพลงที่เปิดในบาร์เกย์แห่งนี้เป็นเพลงสากลทั้งหมด รูปแบบเพลงที่เปิดก็จะเป็นเพลงที่รีมิกซ์เปลี่ยนแปลงจากต้นฉบับ คือเปลี่ยนทำนองให้มีจังหวะเร็วขึ้น นำเสียงสังเคราะห์ใส่เพิ่มเข้าไป เพื่อให้เกิดความแตกต่างจากเพลงต้นฉบับทำให้ลูกค้าไม่รู้สึกรบกวนใจอันมา

จากการฟังเพลงต้นฉบับอยู่ประจำ เพลงที่เปิดส่วนใหญ่เป็นของศิลปินหญิง มีศิลปินชายผสมบ้างแต่ในสัดส่วนที่น้อย โดยทั้งสามวันก็จะมีเพลงที่แตกต่างกันไปบ้างแต่ก็จะมีเพลงที่เปิดซ้ำกันคือ Cheap Thrill¹, Side To Side² ของ, Hello³ หรือจะเป็นเพลง This Is What You Came For⁴ เป็นต้น และดีเจเลือกเพลงของศิลปินชื่อดังที่เกย์จะต้องรู้จัก อย่างเพลงของ Madonna⁵, Ariana Grande, Beyonce⁶ หรือแม้กระทั่ง Adele ที่เพลงของเขาส่วนใหญ่เป็นเพลงช้าแต่ก็สามารถนำมารีมิกซ์ให้ลูกค้สามารถสนุกสนานตามได้ และบางเพลงอย่างเพลง Side To Side เป็นเพลงที่ดีเจแบ่งเพลงเป็นสองช่วงทำนองคือ ช่วงแรกจะเริ่มต้นด้วยจังหวะรีมิกซ์ พอมาถึงท่อนฮุคก็จะปรับจังหวะลงให้เป็นจังหวะธรรมดาเพื่อให้ลูกค้ได้เดินตามและร้องตาม ซึ่งเพลงนี้ลูกค้ได้ส่งเสียงร้องตามเพลง และเต้นเลียนแบบตามมิวสิกวิดีโอ หรือเพลง Treasure⁷ ของ Bruno Mars ที่เป็นของศิลปินชาย ลูกค้ก็เต้นตามไม่ต่างจากเพลงของศิลปินหญิงแต่อย่างใด

3.1.2 รูปแบบช่วงที่สอง (22.45 – 23.20 น.) ช่วงเวลาที่มีการแสดงจะเป็นช่วงเวลาทางร้านกำหนดเวลามาตั้งแต่ 22.45 – 23.20 น. โดยประมาณ สำหรับการแสดงโชว์คาบาเร่ต์ของทางร้านนั้นก็เลยคล้ายกับโชว์คาบาเร่ต์ทั่วไป แต่อาจจะแตกต่างตรงที่เครื่องแต่งกายไม่ได้หรูหราเท่าโชว์คาบาเร่ต์ที่แสดงตามสถานที่ท่องเที่ยวใหญ่ๆอย่างพัทยา ซึ่งการแสดงของทางร้านที่ผู้วิจัยได้สำรวจมามีความแตกต่างกันไปในแต่ละวัน กล่าวคือ การแสดงของวันแรกและวันที่สามคณะแสดงไม่ได้แต่งกายเลียนแบบนักร้องเท่าใดนักแต่ก็คงจะเน้นการแต่งตัวที่หรูหรา อลังการ เสื้อผ้าที่ใช้ในการแสดงมีความระยิบระยับ มีขนนกเป็นเครื่องประดับร่างกาย ส่วนการแสดงของวันที่สองจะเป็นการแสดงที่นักแสดงแต่งกายเลียนแบบศิลปินที่เป็นต้นแบบนำมาแสดงและเมื่อเปรียบเทียบเพลงที่ใช้ในการแสดงของทั้งสามวันแล้วพบว่าเพลงที่เปิดมีซ้ำกันเพียงแค่เพลงเดียวคือเพลง I will Survive ที่เปิดซ้ำกันในวันที่สองและวันที่สามแต่การแสดงโชว์แตกต่างกัน และเพลงที่ใช้ในการแสดงนั้นพบว่าเป็นเพลงของศิลปินหญิง

¹ Cheap Thrill เป็นเพลงที่ขับร้องโดยนักร้องและนักแต่งเพลงหญิงชาวออสเตรเลียนามว่า Sia Furler นอกจากเพลงดังกล่าว Sia ยังมีเพลงที่โด่งดังอีกมากมาย อาทิ Chandelier, Elastic Heart และ Alive เป็นต้น

² Side To Side เป็นเพลงในอัลบั้ม Dangerous Woman ที่ขับร้องโดยนักร้องและนักแสดงสาวอเมริกันชื่อว่า Ariana Grande โดยเพลงนี้ได้บันทึกเสียงโดย Nicky Minaj มาร่วมร้องและแสดงในมิวสิกวิดีโอด้วย

³ Hello เป็นเพลงเปิดตัวของนักร้องสาวอังกฤษชื่อว่า Adele Laurie Blue Adkins หรือชื่อในวงการเรียกว่า Adele ด้วยเพลงนี้ทำให้เธอได้รับรางวัล Grammy ปี 2017 ในสาขา Song of the year และ Record of the year อีกด้วย

⁴ This Is What You Came For เป็นเพลงที่ขับร้องโดยนักร้องสาวชื่อว่า Rihanna โดยเพลงนี้แต่งเนื้อร้องและทำนองโดย Calvin Harris นักร้องนักแต่งเพลงและโปรดิวเซอร์เพลงชาวสก็อต โดยเจ้าของเพลงนี้เป็นของ Calvin Harris แต่ให้ Rihanna มาเป็นผู้ขับร้องเท่านั้น

⁵ Madonna เป็นนักร้องหญิงเพลง Pop ชาวอเมริกัน โด่งดังเป็นที่รู้จักทั่วโลกจนได้รับฉายาว่า "ราชินีเพลงป๊อป" และด้วยภาพลักษณ์ที่ดูแรงกล้า มีความมั่นใจ และการแสดงที่ดูหรูหราอลังการ ทำให้ได้มีแฟนคลับเป็นเกย์ขึ้นชอบจำนวนมาก

⁶ Beyonce เป็นนักร้องหญิงผิวสีชาวอเมริกัน เพลงที่ขับร้องส่วนใหญ่จะเป็นแนวอาร์แอนด์บี (R&B) แจ๊สเกิดจากเป็นหนึ่งในนักร้องวง Destiny's Child หลังจากนั้นก็แยกตัวมาเป็นศิลปินเดี่ยวโดยเพลงที่สร้างชื่อเสียงคือเพลง Crazy in Love

⁷ Treasure เป็นเพลงที่ขับร้องโดย Bruno Mars นักร้องนักแต่งเพลงชาวอเมริกัน โดยเพลงนี้เป็นเพลงหนึ่งในอัลบั้ม Unorthodox Jukebox

ทั้งหมดสามวัน ส่วนใหญ่จะนำเพลงของศิลปินหญิงแนว Diva มาร่วมใช้ในการแสดงด้วยไม่ว่าจะเป็น Mariah Carey⁸, Diana Ross⁹, Celine Dion¹⁰ หรือแม้กระทั่ง Christina Aguilera¹¹ และผู้วิจัยพบว่า ลูกค้ำส่วนใหญ่จะมีความสุขสนุกสนานกับการแสดงและให้ทิปกับนักแสดงที่แสดงเพลงของศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบหรือเพลงที่พวกเขารู้จัก สิ่งที่ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าลูกค้ำมีความสุขกับการแสดงก็คือ การแสดงออกรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลงตาม การขยับมือกรีดกรายเหมือนกับว่าตัวเองเป็นนักร้อง หรือแม้กระทั่งเต้นตามจังหวะดนตรีของนักแสดงรวมถึงการให้ทิปกับนักแสดง จากพฤติกรรมที่ลูกค้ำได้แสดงออกเมื่อชมการแสดงทำให้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการแสดงออกของ พวกเขาที่ผ่านการชมการแสดงมีเพลงเป็นตัวกระตุ้นให้พวกเขาแสดงออกทางอัตลักษณ์ประกอบ กับนักแสดงที่แสดงท่าทางคล้ายกับศิลปิน ทำให้พวกเขาเกิดอารมณ์ร่วมไปด้วยและเป็นไปได้ว่า พวกเขากำลังจินตนาการตามเสียงเพลงและนักแสดงว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงและบท เพลง การเกิดอารมณ์ร่วมของเขานำมาสู่การแสดงอัตลักษณ์ต่างๆของพวกเขา

3.1.3 รูปแบบของช่วงที่สาม (23.20 – 02.00) ช่วงเวลานี้การเปิดเพลงไม่แตกต่าง จากช่วงเวลาแรก กล่าวคือทาง ดีเจก็จะเปิดเพลงสากลที่ผสมกับเสียงสังเคราะห์มาด้วยแล้ว แต่ จะมีการเล่นแสงสีจากสปอร์ตไลท์มากขึ้น เพื่อกระตุ้นให้ลูกค้ำรู้สึกสนุกมากขึ้น พร้อมกับเปิด เวกีให้ลูกค้ำสามารถขึ้นไปแสดงออกตัวตนประกอบกับช่วงเวลาที่ฟังเพลงยาวนานพร้อมด้วย ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์และผู้คนที่เข้ามาสนุกมากขึ้น ทำให้ลูกค้ำต้องการแสดงออกมากขึ้นไม่ว่า จะเป็น การเต้นที่ลูกค้ำบางคนถอดเสื้อโชว์สัดส่วนของตัวเอง การพูดคุยกอดจูบกับผู้อื่นที่ ถูกใจซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ลูกค้ำบางส่วนได้ร้องเพลงตามจังหวะที่สามารถร้องได้ พร้อมทั้งเต้นตามท่วงท่าของศิลปินต่างๆที่ตัวเองชื่นชอบ

⁸ Mariah Carey นักร้อง นักแต่งเพลงหญิงชาวอเมริกันที่มีเพลงโด่งดังมากมายไม่ว่าจะเป็น Vision of Love, Hero, Without You หรือ We Belong Together และผู้คนต่างยกให้เป็นศิลปินที่เหมาะสมกับคำว่า Divas

⁹ Diana Ross นักร้องหญิงชาวอเมริกัน อดีตนักร้องนำวง The Supremes ก่อนจะแยกตัวออกมาเป็นศิลปินเดี่ยว มีเพลงโด่งดังมากมาย อาทิ I'm Coming Out, I Love You Baby หรือ If We Hold Together

¹⁰ Celine Dion นักร้องนักแต่งเพลงหญิงชาวแคนาดา เจ้าของเสียงร้องในเพลง My Heart Will Go On ซึ่งประกอบภาพยนตร์เรื่อง Titanic และมีเพลงที่ ประสบความสำเร็จอย่างมากมาย อาทิ The Power of Love หรือ All by Myself เป็นต้น และผู้คนต่างยกให้เป็นศิลปินที่เหมาะสมกับคำว่า Diva

¹¹ Christina Aguilera นักร้องหญิงชาวอเมริกัน ประสบความสำเร็จจากเพลง Genie In A Bottle, What A Girl Wants และ Beautiful นอกจากนี้ยังร้อง เพลงประกอบภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง มู่หลาน (Mulan) ในเพลง Reflection

3.2 Trasher Party

อีกหนึ่งสถานที่ที่ผู้วิจัยเลือกทำการสำรวจเพราะเป็นสถานที่ที่เกย์นัดพบปะสังสรรค์กันนั้นคือ Trasher Party ซึ่งถึงแม้ว่า Trasher Party จะไม่ได้ระบุว่าเป็นปาร์ตี้สำหรับเกย์แต่ก็นิยามตัวเองว่าเป็น Friendly Gay Party ทำให้ลูกค้าที่ได้ไปร่วมปาร์ตี้ที่นั่นเมื่อเทียบเป็นสัดส่วนโดยติดตามจากในสื่อออนไลน์พบว่าเกย์จะเป็นกลุ่มลูกค้าที่เข้าร่วมงานปาร์ตี้ที่นั่นมากที่สุด นอกจากนั้นก็จะมีชายและหญิงเข้าร่วมปาร์ตี้ที่นั่นด้วย Trasher Party มีจุดเริ่มจากกลุ่มคนที่จะจัดปาร์ตี้โดยจะเปิดเพลงป๊อปในยุค 90 ในเริ่มแรกเป็นกลุ่มเล็กประมาณ 50 คนโดยใช้สถานที่จัดเป็นร้านเล็กๆมีงานพรอม-เฮาส์ปาร์ตี้¹² เป็นต้นแบบและนั่นทำให้เกิดเป็น Trasher Party ครั้งแรกในปี พ.ศ.2550 หลังจากนั้นผู้คนเริ่มสนใจและเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จากปาร์ตี้เล็กๆเป็นปาร์ตี้ขนาดใหญ่ และจากร้านเล็กๆก็เริ่มขยายขึ้นมาเรื่อยๆ จนต้องใช้สถานที่จัดขนาดใหญ่สตูดิโอ (ประชาชาติธุรกิจออนไลน์, 2559) โดยในปัจจุบันที่ปาร์ตี้เทรชเซอร์ ได้จัดมาแล้วถึง 10 ปี และมีปาร์ตี้เกิดขึ้นแล้วประมาณ 100 ครั้ง ซึ่งกระบวนการเกิดขึ้นของปาร์ตี้เทรชเซอร์ (Trasher Party) ในปัจจุบันนั้นเกิดจากกลุ่มผู้จัดตั้งในเฟซบุ๊ก (Facebook) ตั้งหน้ากิจกรรมขึ้นมาเพื่อชวนเชิญผู้คนที่เล่นเฟซบุ๊กที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวมาเข้าร่วมกิจกรรม หรือก็จะเกิดจากการพูดแบบปากต่อปากว่าจะมีปาร์ตี้เทรชเซอร์ (Trasher Party) เกิดขึ้นเมื่อไหร่ในอิมโอะไร และเมื่อถึงวันที่ปาร์ตี้เริ่มขึ้นจะมีการเปิดประตูให้เข้าในตั้งแต่เวลา 20.00 น. เป็นต้นไป หรือ 21.00 น. อาจขึ้นอยู่กับสถานที่จัดว่าทางผู้จัดเข้าไว้เป็นระยะเวลาเท่าใด และผู้ที่เข้าร่วมนั้นจะต้องเสียค่าเข้าคนละ 500 บาท โดยจะได้บัตรเข้างานโดยสามารถใช้แสดงเพื่อแลกเครื่องดื่มได้หนึ่งแก้ว หรือหนึ่งขวดก็ตามแต่ละผู้สนับสนุนในงาน

ลักษณะโดยทั่วไปของ Trasher Party จะเป็นปาร์ตี้ที่จัดขึ้นประมาณเดือนละครั้งนั้น ช่วงระยะเวลาที่จัดปาร์ตี้จะอยู่ 20.00 – 02.00 น. โดยจะย้ายสถานที่จัดงานไปเรื่อยๆ และในแต่ละครั้งที่จัดก็จะมีธีม (Theme) รูปแบบที่แตกต่างกันไป โดยในช่วงต้นของงานนั้นดีเจก็จะเพลงเปิดธรรมดาให้ลูกค้าสนุกสนาน พิธีกรยังไม่ได้ขึ้นเวทีเพื่อกล่าวถึงการเปิดงานปาร์ตี้ดังกล่าว และเมื่อเวลาผ่านไปสักครู่ ในช่วงเวลาประมาณ 22.00 น.เมื่อผู้คนเริ่มเข้างานมาเป็นจำนวนมาก พิธีกรก็จะเริ่มกล่าวเปิดงาน พร้อมกับมีผู้ช่วยพิธีกรเป็นผู้ที่คอยสร้างความสนุกสนาน พอจนช่วงพิธีกรกล่าวเปิดงาน ก็จะเป็นในช่วงดีเจเปิดเพลงโดยลักษณะเพลงก็จะเป็นเพลงที่เปิดจากต้นฉบับที่ศิลปินร้อง ไม่ผ่านการรีมิกซ์

¹² งานพรอม (Prom) เป็นงานเลี้ยงฉลองการเรียนจบของวัยรุ่นอเมริกาที่ทุกคนจะแต่งตัวมาร่วมงานด้วยชุดที่เป็นทางการ โดยมีจุดประสงค์เพื่อมาพบปะสังสรรค์ และเดินรำก่อนที่จะแยกย้ายกันไป ส่วนเฮาส์ปาร์ตี้จะเป็นปาร์ตี้ที่จัดในเฉพาะที่โดยเฉพาะอย่างในบ้าน และเจ้าของบ้านจะคอยต้อนรับแขกพร้อมทั้งเปิดเพลงให้แขกที่มาร่วมปาร์ตี้ได้เดินรำและทำความรู้จักกัน

หรืออาจจะมียูทูปแต่เป็นยูทูปในรูปแบบไม่เปิดเพลงเต็มเพลง จะนำเพลงมาต่อกันช่วงท่อนฮุคของเพลงเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของการสนุกสนาน โดยเพลงที่เปิดนั้นก็เปิดเพลงตามธีมที่ได้แจ้งไว้ในเฟสบุ๊ค อย่างธีม Britney is Now เพลงที่เปิดก็จะเน้นเพลงของ Britney Spears และศิลปินอื่นๆที่อยู่ในยุคสมัยของ Britney Spears คือประมาณปีค.ศ. 2000 หรือจะเป็นธีมอย่าง INTO THE WILD¹³ ที่ในเพจเฟสบุคของ Trasher Bangkok ให้รายละเอียดเพลงที่เปิดว่า “เป็นแนวเพลง Slut Music”¹³ เพลงแรด ๆ เพลงป่าแตกซึ่งผู้วิจัยได้เข้าร่วมในงาน Trasher Party เป็นจำนวน 8 ครั้ง รวมระยะเวลาทั้งสิ้น ประมาณ 2 ปี โดยธีมที่ผู้วิจัยได้เข้าร่วมมีดังนี้

- Trasher Party & Exhibition " Britney's Bitches " ที่เป็นธีมจัดเพื่อฉลองให้กับศิลปิน Britney Spears

- Trasher X Shark Halloween Night From Dance Till Dawn เป็นธีมที่จัดโดยการเลียนแบบเทศกาลฮาโลวีน และเชื้อเชิญให้ผู้เข้าร่วมแต่งกายเลียนแบบผีประเภทต่างๆ

- TRASHER X SHARK " PROM NIGHT " เป็นธีมที่จัดโดยการใช้รูปแบบการจัดงานพรอม (Prom) ซึ่งเป็นงานฉลองเมื่อจบการศึกษา

- Singha Corporation presents TRASHER The Mother Worship MADONNA ธีมนี้จะเน้นตัวตน ความเป็นมาดอนน่า ซึ่งมีแรงบันดาลใจในการจัดธีมมาจากการที่ มาดอนน่า จะมาจัดคอนเสิร์ตที่เมืองไทย

- NOW THAT'S WHAT I CALL BAD MUSIC เป็นธีมที่จัดโดยเน้นเรื่องราวการแต่งตัวที่มีส่วนให้ผู้เข้าร่วมงานร่วมคิดว่าอะไรคือรสนิยมที่แย่

- TRASHER X SHARK " INTO THE WILD " เสมือนท้องฟ้าวิปริตแปรปรวนทันใด” ที่ทางผู้จัดสมมติสถานการณ์ว่าเป็นงานปาร์ตี้ที่จัดในป่า

13

Slut Music เพลงแรด ๆ เพลงป่าแตก ยังไม่มีความหมายที่แน่นอน แต่จากที่ได้ลงพื้นที่ในธีมนี้นักวิจัยพบว่า เพลงที่เปิดส่วนใหญ่จะเป็นเพลงของศิลปินหญิงที่มีภาพลักษณ์ฉูดฉาด มีความมั่นใจเกินปกติ และท่าเต้นที่ยั่วชวน ประกอบกับดนตรีที่สนุกสนาน รวมถึงเนื้อเพลงที่สื่อให้จินตนาการถึงเรื่อง การมีเพศสัมพันธ์ อย่างเช่นเพลง Side to Side ของ Arianna Grande

- LEO X Trasher "เทTogether " ธีมนี้จัดในเดือนกุมภาพันธ์ที่เป็นเดือนแห่งความรัก แต่ทางผู้จัดจะให้เป็นที่แหวกแนวจากเดิมคือให้เป็นการฉลองสำหรับคนที่ถูกทิ้ง

- Trasher " Britney is Now " with Absolute จัดขึ้นโดยเน้นตัวตน ความเป็นบริติช สเปียร์ และต้อนรับการมาจัดคอนเสิร์ตที่เมืองไทย

จากการสังเกต Trasher Party ในธีมล่าสุดคือ “Trasher " Britney is Now " with Absolut” เมื่อเข้าไปจะพบว่าลูกค้ำประมาณ 1 ใน 4 ของคนร่วมงานจะแต่งกายคล้ายกับศิลปิน Britney Spears และการเปิดเพลงของ Trasher Party จะแตกต่างกับเพลงที่ฝั่ง A กล่าวคือ Trasher Party จะเปิดเพลงต้นฉบับจากศิลปิน ไม่มีการรีมิคซ์ (Remix) หรือมีบ้างแต่น้อยมาก ส่วนการแสดงของ Trasher Party ก็จะมีแต่จะเป็นช่วงเวลาประมาณ 23.30 น. ซึ่งจะเป็นการเดินประกอบเพลงโดยนักแสดงอาจจะเป็นหนึ่งในทีมงานของ Trasher Party หรือเป็นทีมนักแสดงที่ทาง Trasher Party ได้จ้างมา

สำหรับการแต่งตัวเข้ากับธีมของงานก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เข้าร่วมงานสามารถมีส่วนร่วมกับการที่จัดขึ้นได้ อย่างเช่น การแต่งตัวแปลกๆ การประดับร่างกายด้วยเครื่องประดับที่ไม่สามารถสวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน ประกอบกับสถานที่จัดงาน Trasher Party ที่จัดในพื้นที่ส่วนตัวไม่ได้จัดในพื้นที่สาธารณะอันจะเห็นได้จากรูป ดังนี้

รูปภาพที่ 5 : สถานที่จัดงานในธีม “เทรชเชอร์บังกอก – ดอกหญ้าในป่าปูน” โดยตกแต่งสถานที่ให้บรรยากาศเหมือนผู้เข้าร่วมงานอยู่ในงานวัดสถานที่จัดงานในธีม “เทรชเชอร์บังกอก – ดอกหญ้าในป่าปูน” โดยตกแต่งสถานที่ให้บรรยากาศเหมือนผู้เข้าร่วมงานอยู่ในงานวัด

ที่มา : <https://www.facebook.com/trasherbangkok>

CHULALONGKORN UNIVERSITY

รูปภาพที่ 6 : สถานที่จัดงานในธีม “TRASHER X SHARK " INTO THE WILD” โดยตกแต่งสถานที่ให้บรรยากาศเหมือนป่า และนำเสนอให้ผู้เข้าร่วมงานแต่งตัวให้เข้ากับธีมป่า
ที่มา : <https://www.facebook.com/trasherbangkok>

รูปภาพที่ 7 : สถานที่จัดงานในธีม “TRASHER The Mother Worship MADONNA PARTY” โดยจะจัดปาร์ตี้ที่เน้นเปิดเพลงของมาดอนน่าเป็นหลักโดยอาศัยการมาจัดคอนเสิร์ตที่เมืองไทยของ Madonna พร้อมทั้งเชิญให้ผู้เข้าร่วมงานแต่งตัวเป็นมาดอนน่าเพื่อมาร่วมสนุกในงาน
ที่มา : <https://www.facebook.com/trasherbangkok>

รูปภาพที่ 8 : สถานที่จัดงานในธีม “Trasher " Britney is Now " with Absolute” เป็นธีมปาร์ตี้ที่เน้นเปิดเพลงของ Britney Spears เป็นหลักโดยอาศัยการมาจัดคอนเสิร์ตที่เมืองไทยของ Britney Spears พร้อมทั้งเชิญให้ผู้เข้าร่วมงานแต่งตัวเป็น Britney Spears เพื่อมาร่วมสนุกในงาน

ที่มา : <https://www.facebook.com/trasherbangkok>

บทที่ 4

การแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของเกย์ผ่านการบริโภคเพลง

1. จุดเริ่มต้นของเพลงและเกย์

การสรรค์สร้างดนตรีสากลของผู้คนจะมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นดนตรีที่เกี่ยวข้องกับด้านจิตวิทยา สังคม ศาสนา การสักการบูชา รวมถึงภาษา ดนตรีในสมัยดังกล่าวจะทำหน้าที่ที่สำคัญคือ สร้างความตื่นเต้น เร้าใจ และให้ผู้ที่ได้รับฟังเกิดความผ่อนคลาย โดยเพลงแต่ละเพลงย่อมมีความหมายในตัวเองโดยผ่านทางเนื้อเพลงที่ผู้คนสมัยก่อนสรรค์สร้างขึ้น เมื่อดนตรีสากลเข้าสู่ยุคกลาง (ค.ศ.850-1450) จะถูกผูกขาดอยู่กับศาสนาเป็นหลัก ขับร้องกันภายในโบสถ์เป็นส่วนใหญ่ ต่อมาเมื่อยุคสมัยได้เปลี่ยนแปลงไปดนตรีได้แพร่หลายมากขึ้น ไม่ได้ถูกผูกขาดกับศาสนาอีกต่อไป ผู้คนสามารถเข้าถึงดนตรี เข้าถึงบทเพลง ประพันธ์เพลง แต่งเนื้อร้องท่วงทำนอง เพื่อเน้นความสนุกสนาน การแสดงอารมณ์ผ่านทางช่วงทำนอง ซึ่งไม่ได้ผ่านทางตัวเนื้อเพลงเหมือนแต่ก่อนนั้นทำให้จุดประสงค์ความต้องการรับฟังเพลงของผู้บริโภคได้เปลี่ยนแปลงไป จากการรับฟังเพื่อซึมซับความไพเราะผ่านทางบทเพลง รับฟังเพื่อสักการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มาเป็น การรับฟังเพลงความสนุกสนาน รับฟังเพื่อสะท้อนและตอบสนองและต้องการแสดงออกของตัวตนรวมถึงอารมณ์ โดยผ่านทางท่วงทำนองมากกว่าที่จะผ่านทางเนื้อเพลงเหมือนแต่ก่อน นั้นเป็นเพราะว่าดนตรีนั้นมีอิทธิพลทั้งต่อร่างกายและจิตใจของมนุษย์ ที่เมื่อมนุษย์ได้รับฟังดนตรีทำให้ร่างกายขยับตามจังหวะและก่อให้เกิดความรู้สึก และจินตนาการต่างๆ (วณิ ลัดดาภิรมย์ และ ชาติชาย ศรีสมุทร, 2555) จนรวมไปถึงรัฐใช้เพลงเพื่อสร้างอุดมการณ์ของคนในชาติโดยหวังให้ประชาชนในสังคมมีความรู้สึกเชื่อมโยงกันกับอุดมการณ์ที่รัฐต้องการจะนำมาควบคุมประชากร ให้ประชากรมีตัวตนในแบบที่รัฐต้องการ

ดนตรีในฐานะที่เป็นศิลปะมีส่วนเกี่ยวข้องกับจิตใจและร่างกายของมนุษย์ เมื่อผู้คนฟังเพลงย่อมก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านอารมณ์ ไม่ว่าจะเป็นเกิดอารมณ์สนุกสนาน กลัว หรือเศร้า ซึ่งทั้งที่กล่าวมาล้วนเป็นพฤติกรรมตอบสนองต่อการฟังเพลงแทบทั้งสิ้น หรือกล่าวอีกด้านคือผู้คนไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงเมื่อได้ฟังเพลงก็จะสร้างและแสดงอัตลักษณ์ของตัวเองออกมาในรูปแบบต่างๆ ที่แตกต่างกันออกไปโดยขึ้นอยู่กับการรับรู้และสิ่งแวดล้อมที่หล่อหลอมมา กระบวนการพัฒนาและสร้างอัตลักษณ์สามารถเห็นได้จากรูปแบบเพลงที่ฟัง สำหรับกลุ่มชายรักชายในสมัยก่อนสังคมไม่มี

พื้นที่ให้พวกเขาสามารถที่จะแสดงออกได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเชิงศิลปะ อันเนื่องมาจากการถูกครอบงำด้วยองค์ความรู้ คู่ตรงข้าม และเห็นว่ารกร่วมเพศเป็นสิ่งที่ผิด สังกัดได้จากเหตุการณ์ลงโทษศิลปิน “Oscar Wilde” ที่เขาถูกเปิดเผยตัวตนว่าเป็นพวกกรกร่วมเพศจนนำมาสู่การถูกรัฐตัดสินจำคุก (Brett et al., 2006)

แต่เมื่อเริ่มเข้าสู่ศตวรรษที่ 20 ความรู้สึกของสังคมที่มีต่อกรกร่วมเพศเริ่มเปลี่ยนแปลงไป อันเนื่องมาจากการต่อสู้ของกลุ่มกรกร่วมเพศมีมากขึ้น ที่พยายามเสนอความแตกต่าง หรือเสนอรูปแบบที่ตรงข้ามกับสังคมไม่ว่าจะเป็นการแสดงรวมถึงการแต่งตัว ถึงแม้จะมีการแบ่งแยกกรกร่วมเพศออกจากดนตรีแต่พวกเขาก็มีการแสดงออกในสิ่งที่พวกเขาอยากจะแสดง ซึ่งผลจากการผลักดันกลุ่มกรกร่วมเพศไปยังพื้นที่ชายขอบของสังคม ทำให้พวกเขาแสดงออกได้ในพื้นที่ส่วนตัว รอดพ้นจากการตรวจสอบของสังคม ประกอบกับเพลงซึ่งเป็นศิลปะที่ถูกครอบครองอยู่ในพื้นที่สาธารณะ ทำให้กลุ่มกรกร่วมเพศถ้าต้องการสนุกกับดนตรีจะต้องไปยังพื้นที่ที่พวกเขาู้สึกว่าเป็นส่วนตัวและรวมตัวกันเพื่อพบปะสังสรรค์ รวมถึงแสดงในสิ่งที่ไม่สามารถแสดงออกในพื้นที่สาธารณะได้ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายหรือการแสดงท่าทางเลียนแบบผู้หญิง ซึ่งเกย์หลายคนเลือกที่จะเปิดเผยตัวตน (Coming Out) ในพื้นที่ดังกล่าว ในยุคละครโอเปร่าโรงละครโอเปร่าถือว่าเป็นสถานที่หนึ่งที่สำคัญสามารถทำให้กลุ่มกรกร่วมเพศสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ (Brett et al., 2006) ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงแต่งกายเป็นผู้ชาย หรือผู้ชายจะแสดงบทบาทของผู้หญิงเป็นต้น นอกจากนี้โรงละครเวที (Musical Theatre) ก็ยังเป็นสถานที่ที่กลุ่มกรกร่วมเพศมารวมตัวกันเพื่อแสดงออกตัวตน (Coming Out) ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา อุตสาหกรรมดนตรีกระแสหลักเริ่มตอบสนองการมีอยู่ของกลุ่มกรกร่วมเพศถึงแม้ในตัวโน้ตของดนตรีมันไม่สามารถบ่งบอกเพศที่ฟังได้ จากคำถามของนิตยสาร Out magazine ที่ถามว่า “อะไรคือเพลงสำหรับเกย์” ซึ่งสอบถามกับบุคคลในแวดวงดนตรีและผู้เชี่ยวชาญทางด้านดนตรี หนึ่งในคำตอบที่น่าสนใจซึ่งเป็นของ Peter Rauhofer¹⁴ ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจว่า “มันเกี่ยวกับนักร้องดีวา (Diva) ซึ่งเกย์จะรู้สึกมีทัศนคติและตัวตนร่วมกัน” (Rauhofer, 1996 อ้างถึงใน Brett et al., 2006) จากคำตอบดังกล่าวทำให้เราได้เห็นว่าเกย์จะว่ามีตัวตนและทัศนคติร่วมกับนักร้องระดับ ดีวา (Diva) โดยการเสพการแสดงและพฤติกรรมของนักร้องจากสื่อต่างๆ อาทิ มาดอนน่า (Madonna), มารายห์ แครี (Mariah Carey) หรือจะเป็นนักร้องในปัจจุบันที่อาจจะยังไม่ถึงเป็นระดับที่สังคมเรียกกันว่าดีวา

¹⁴ Peter Rauhofer เป็นดีเจและผู้ผลิตเพลงชาวออสเตรเลีย ได้มีส่วนร่วมกับศิลปินชื่อดังมากมาย อาทิ Cher, Madonna, Britney Spears และศิลปินอื่นๆ อีกมากมาย

แต่ก็เป็นต้นแบบแรงบันดาลใจให้กับเกย์ทั่วโลกคือ เลดี้ กาก้า (Lady Gaga) เป็นต้น การเลียนแบบดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว รูปแบบการใช้ชีวิต รวมถึงการแสดงออกของร่างกาย ถึงแม้เกย์จะรับเอาบุคลิกลักษณะพฤติกรรมนักร้องมาเป็นส่วนหนึ่งในตัวตนของตัวเองนั้น แต่ก็ไม่สามารถแสดงออกได้ในพื้นที่สาธารณะเพราะยังเกรงกลัวต่อการจ้องมองและตรวจสอบจากทางสังคมทำให้พวกเขาจะต้องมีที่รวมตัวกันเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบเหล่านั้น พื้นที่คลับจึงเป็นสถานที่พิเศษสำหรับพวกเขาที่เหมาะสมสำหรับรวมตัวและแสดงออกตัวตน ซึ่งคลับนี้ก็ได้พัฒนามาจากโรงละครโอเปร่าและโรงละครเวทีตามสังคมที่ได้เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Disco คลับที่เป็นสถานที่รวมตัวเกย์และเปิดเพลงที่มีจังหวะเร็วสนุกสนาน รวมถึงเป็นเพลงของศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบ จนกระทั่งสืบเนื่องมาสู่ปัจจุบันที่ Disco คลับได้เปลี่ยนแปลงมาเป็นบาร์เกย์หรือคลับเกย์ ซึ่งแล้วแต่ลูกค้าจะเรียกแต่ถึงอย่างไรแล้วคลับก็ยังเป็นสถานที่ที่รวบรวมเกย์ที่ต้องการพบปะสังสรรค์และต้องการแสดงตัวตนเสียงเพลง

นอกจากคลับเกย์ที่เป็นสถานที่ให้เกย์สามารถพบปะสังสรรค์และต้องการแสดงตัวตนเมื่อได้ยินเสียงเพลงแล้ว การพัฒนารูปแบบเพลงและสังคมของเกย์ตะวันตกทำให้เกิดการแสดงออกในรูปแบบที่แตกต่างจากสิ่งทั่วไปคือ Camp “เป็นการแสดงที่เน้นความสวยงามแต่ก็ยังแฝงความตลกจิกกัด ถากถางอยู่โดยจะปรากฏอยู่ตามรายการโทรทัศน์หรือไม่ก็ภาพยนตร์ ซึ่งนักแสดงส่วนใหญ่เหล่านั้นจะเป็นเกย์” (Wikipedia, 2017) การเกิดขึ้นของ Camp นั้นเปรียบเสมือนเป็นการท้าทายอำนาจและสันคลอนอำนาจที่มีอยู่ของการเมืองสังคม ผู้คนมอง Camp ว่าเป็นการแสดงชั้นต่ำไม่ใช่ศิลปะชั้นสูงแต่อย่างใด และถูกเพิกเฉยจากสังคม แต่ด้วยรูปแบบการแสดงของ Camp นั้นเป็นที่ถูกใจและสามารถเข้าถึงผู้คนส่วนใหญ่ได้ง่ายทำให้ Camp ยังคงอยู่รอดจนมาถึงปัจจุบัน

การเกิดขึ้นของ Camp เป็นจุดเริ่มต้นของ Drag Queen ซึ่งเป็นการแสดงที่ผู้ชายจะแต่งตัวเป็นผู้หญิงที่ดูอลังการ มีสีสันฉูดฉาด โดยจะเน้นความเป็นหญิงรวมถึงพฤติกรรมที่ออกไปทางผู้หญิง โดยมีจุดประสงค์เพื่อเป็นความสนุกสนานหรือเป็นการแสดงแฟชั่น และในปี 1990 เมื่อนำเพลงมาผสมผสานกับการแสดงของ Drag Queen โดยผ่านรายการแสดงของ Drag Queen อย่าง Rupaul ส่งผลให้เพลงเต้นเกย์ที่เป็นการแสดงของเกย์และร้องด้วยเกย์ประสบความสำเร็จอย่างมากมาย (Brett et al., 2006) นั้นย่อมเป็นการแสดงถึงพื้นที่ของเกย์ที่มีในสังคมโลกตะวันตกแบ่งแยกอย่างชัดเจนผ่านดนตรีและการแสดงของ Drag Queen

รูปภาพที่ 9 : RuPaul Andre Charles ผู้ก่อตั้งรายการ RuPaul กับการแต่งกายเป็น Drag Queen โปสท่าถ่ายภาพให้กับนิตยสาร Marie Claire โดยแต่งกายเป็นผู้หญิงแล้วแสดงท่าทางเป็นผู้หญิง
ที่มา : <http://www.mariedaire.com/culture/news/a13716/rupaul-drag-race-terms-to-know/>

สำหรับในไทยที่การพัฒนาารูปแบบและพฤติกรรมการแสดงออกตามที่ตนเองต้องการยังไม่เทียบเท่ากับโลกตะวันตก วัฒนธรรมเกย์ไทยเกิดขึ้นจากการพัฒนาเศรษฐกิจระบบตลาดของประเทศ ประกอบกับการเข้ามาของวัฒนธรรมเกย์ตะวันตกซึ่งทำให้เกิดผับเกย์, หนังสือสำหรับเกย์และชานาเกย์ขึ้น พร้อมทั้งมีการขยายตัวของสิ่งสิ่งพิมพ์ต่างๆ ยิ่งส่งผลให้เกย์สามารถรับรู้และเข้าดังสถานที่ดังกล่าวได้ง่ายโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกย์ ชนชั้นกลางที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ผู้ที่เป็นเกย์สามารถเลือกที่จะบริโภคสินค้าและบริการที่ตัวเองต้องการได้ การเคลื่อนไหวเพื่อสร้างความแตกต่างและการยอมรับจากสังคมของเกย์ไทยซึ่งดำเนินการผ่านการบริโภคเป็นหลักจึงแตกต่างไปจากเกย์ตะวันตกที่สร้างความแตกต่างและการยอมรับจากสังคมผ่านการเคลื่อนไหวรูปแบบอื่นๆ อาทิ การรวมกลุ่มเรียกร้องสิทธิต่างๆ การก่อตั้งสมาคม เป็นต้น (Jackson, 2011) ประกอบกับโครงสร้างสังคมและวัฒนธรรมไทยไม่ได้เอื้อต่อการเปิดเผยตัวตนของบุคคลที่เป็นเกย์ ความเป็นเกย์จะได้รับการยกเว้นก็ต้องเมื่อแสดงละครเพื่อความตลกสนุกสนานเท่านั้น ไม่ได้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างดนตรีและเกย์เหมือนทางตะวันตก แต่ถึงอย่างไรก็ตามด้วยการแพร่ขยายของวัฒนธรรมป๊อป (Pop Culture) ได้นำอิทธิพลของเพลงเข้าสู่ประเทศไทยพร้อมทั้งนำรูปแบบเพลง Disco และพฤติกรรมนักร้องแบบ Diva เข้ามา จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เกย์ไทยเริ่มสนใจกับตัวเพลงและพฤติกรรมการแสดงออกของศิลปิน พร้อมทั้งจะเรียนรู้แล้วมีส่วนร่วมไปกับเสียงเพลงและ

พฤติกรรมของศิลปินที่ตัวเองชื่นชอบ แต่ด้วยโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมของไทยที่ยังคงยึดหลัก รักต่างเพศประกอบกับยึดมั่นในมายาคติความเป็นชายและความเป็นหญิงทำให้พื้นที่ความเป็นเกย์ถูก ผลักออกจากชายขอบ แต่ด้วยเพลงที่สามารถดึงตัวตนของเกย์ออกมาได้ผ่านการแสดงของศิลปินและ ทำนองทำให้เกย์หลายคนเลือกที่จะเปิดเผยตัวตน (Coming Out) เมื่อได้ยินเสียงเพลงโดยหวังช่วงชิง พื้นที่ว่าทกรรมความเป็นชายและหญิงออกมาเพื่อให้มีพื้นที่สำหรับตนเองอันเป็นการท้าทายอำนาจของ สังคมที่คอยควบคุมพฤติกรรมอยู่

2. การสร้างอัตลักษณ์ผ่านการฟังเพลง

เพื่อที่จะตอบคำถามของงานวิจัย “การสร้างอัตลักษณ์ผ่านการบริโภคของเพลงกลุ่มชายรักชาย” ผู้วิจัยได้ไปสำรวจรูปแบบของสถานบันเทิงที่เกย์ทั้งสองเข้าไปมีส่วนร่วมคือ ผับ A และ Trasher Party อันเป็นสถานที่ที่พิเศษสำหรับเกย์ที่พวกเขาสามารถแสดงออกอัตลักษณ์และตัวตนได้อย่าง เต็มที่โดยที่ไม่ต้องกังวลกับการจ้องมองต่อสังคมซึ่งผลการสำรวจเป็นดังนี้

2.1 รูปแบบการบริโภคเพลงของเกย์

สิ่งที่ได้จากการศึกษาแบบมีส่วนร่วมในพื้นที่ผับ A และ Trasher Party พบว่าสถานที่ทั้งสอง ต่างเป็นสถานที่ที่เปิดโอกาสให้เกย์สามารถเข้ามาพบปะสังสรรค์และสนุกสนานไปด้วยกัน แต่ถึงแม้ว่า ทั้งสองต่างเป็นสถานที่ที่มีจุดประสงค์ร่วมกันแล้วคือเป็นสถานที่ให้ผู้คนมาสังสรรค์ แต่ก็จะมี ความแตกต่างกันอยู่ กล่าวคือ เพลงที่เปิดระหว่างผับ A และ Trasher Party มีความแตกต่างกัน คือ เพลงที่เปิดในผับ A จะเป็นรูปแบบที่ริมิคซ์มาแล้วหมดทุกเพลงส่วนใน Trasher Party เพลงที่เปิดจะ เป็นเพลงต้นฉบับจากนักร้องเลยไม่ได้ผ่านการริมิคซ์แต่อย่างใด และ อิม อาจกล่าวได้ว่า Trasher Party เป็นบาร์ดีที่มีความโดดเด่นในเรื่องการสร้างอิมขึ้นมาเพื่อดึงดูดลูกค้าให้เข้ามาสนุกสนานโดยจะ เปลี่ยนสถานที่จัดไปเรื่อยโดยส่วนใหญ่แล้วจะจัดในกรุงเทพฯ และเป็นสถานที่ขนาดใหญ่เดินทาง สะดวกแก่ผู้ที่เข้ามาร่วมงาน ในขณะที่ผับ A ก็ไม่ได้มีอิม เหมือนเช่น Trasher Party แต่ก็สามารถเป็นแหล่งที่เกย์มักจะมาพบปะสังสรรค์อันเนื่องมาจากสถานที่ตั้งอยู่บนถนนสีลมซอย 2 ซึ่งเกย์ต่างรู้จักกันว่าถนนแหล่งนี้เป็นที่รวมของสถานบันเทิงยามค่ำคืน ถึงแม้ว่าสถานที่ทั้งสองจะมี ความแตกต่างในรูปแบบเพลงที่เปิดแต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการแสดงตัวตนของเกย์ไม่ว่าจะเป็นเพลง ที่ริมิคซ์มาแล้วหรือไม่ได้ริมิคซ์ก็ทำให้พวกเขาสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่

นอกจากนี้ความแตกต่างเรื่องของการแต่งตัว กล่าวคือ การสร้างธีม (Theme) ของ Trasher Party เป็นการเชื่อเชิญให้ลูกค้าแต่งตัวตามธีมซึ่งลูกค้าจะแต่งตัวตามธีมหรือไม่ก็ได้ บังคับแต่อย่างใด ซึ่งแตกต่างจากรณีของผับ A ที่ไม่ได้สร้างธีมขึ้นมาเป็นพิเศษ การแต่งตัวของลูกค้าที่เข้ามาในผับ A จะแต่งตัวตามปกติของผู้ชายทั่วไปเหมือนใช้ชีวิตปกติประจำวัน ซึ่งถ้าเปรียบเทียบเรื่องรูปแบบการแต่งตัวระหว่าง Trasher Party กับ ผับ A เราจะพบว่าในพื้นที่ของผับ A และ Trasher Party ต่างก็ไม่ได้บังคับการแต่งตัวของผู้ร่วมงานว่าจะต้องแต่งกายแบบใด แต่ด้วย Trasher Party ได้สร้างความหมายของของ สร้างรูปแบบของงาน ได้ทำให้พื้นที่การจัดงานของ Trasher Party เป็นพื้นที่ที่ถูกให้ความหมายว่าเป็นรูปแบบงานตามที่ผู้จัดได้ให้ความหมายไว้ และถ้าลูกค้าจะแต่งตัวให้เข้ากับธีมของงานก็จะเป็นสิ่งที่ปกติที่เกิดขึ้นบริเวณงาน ลูกค้าที่เป็นเกย์สามารถเลือกแต่งตัวเป็นผู้หญิงหรือแต่งหน้าให้ดูตลกให้แปลกกว่าในชีวิตประจำวันก็ได้ อาจกล่าวได้ว่าธีมที่ Trasher Party สร้างขึ้นเป็นสิ่งที่ทำให้ลูกค้าที่เป็นเกย์สามารถหลุดออกจากการควบคุมพฤติกรรมความเป็นชายของรัฐ พวกเขาสามารถแสดงอิสระในการแต่งตัวได้เมื่อมาอยู่ในพื้นที่การจัดงานของ Trasher Party ส่วนในกรณีของผับ A ถึงแม้ว่าจะไม่ได้มีธีมที่เชิญชวนให้ลูกค้าแต่งตัวตามธีม แต่ก็ให้อิสระแก่ลูกค้าในการแต่งตัวเข้ามาในผับ A ถึงอย่างนั้นลูกค้าที่ไปเที่ยวผับ A ก็เลือกที่จะแต่งตัวตามปกติเหมือนผู้ชายธรรมดาทั่วไป ไม่ได้แต่งตัวเพื่อให้เกิดการละเมิดข้อกำหนดทางสังคมเหมือนกับการแต่งตัวใน Trasher Party

ในกรณีของการแสดงออกผู้วิจัยพบว่าลูกค้าที่ได้เข้าร่วมใน Trasher Party ได้แสดงพฤติกรรมการแสดงออกเมื่อได้ยินเสียงเพลงมากกว่าลูกค้าที่ไปเที่ยวที่ผับ A ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกำหนดพื้นที่ของ Trasher และรูปแบบการแต่งตัวของลูกค้าที่การแต่งตัวของลูกค้าที่ไปเที่ยวผับ A ยังคงแต่งตัวความเป็นชายเอาไว้ทำให้พวกเขาบางส่วนเลือกที่จะแสดงออกไม่มากเพราะอาจจะยังกลัวต่อการจ้องมองต่อผู้คนรอบข้างอยู่ ซึ่งแตกต่างจาก Trasher Party ที่ได้มีการสร้างความหมายของงาน และการแต่งตัวตามรูปแบบต่างๆ ให้ลูกค้ารู้สึกที่ตัวเองเป็นอิสระจากการควบคุมของสังคม และสามารถแสดงออกตามสิ่งที่จินตนาการเมื่อได้ยินเสียงเพลงได้

เปรียบกับว่าเพลงเป็นเหมือนส่วนหนึ่งของตัวตนเกย์ที่เพลงจะคอยสร้างจินตนาการต่างๆ ของเกย์ขึ้นมา ผ่านประสบการณ์ต่างๆที่เกย์ได้รับแล้วสิ่งที่จินตนาการนั้นแสดงออกผ่านทางร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงออกด้วยการเลียนแบบท่าทางของศิลปินที่ตัวเองได้รับรู้มา แสดงให้ผู้คนรอบข้างเห็นและรับรู้ประหนึ่งว่าตัวเองคือศิลปินคนนั้น นั่นหมายความว่าเพลงเป็นสิ่งที่สร้างฉากๆ หนึ่งของอัตลักษณ์ผ่านประสบการณ์โดยตรง โดยแสดงออกผ่านทางร่างกาย พร้อมทั้งอาศัยบริบทของเวลา สภาพสังคม รวมถึงประสบการณ์ที่ได้รับมาต่างๆ นั้นทำให้ตัวเราสามารถกำหนดตำแหน่งที่เป็นอยู่ในสังคมได้ ซึ่งเป็นเหมือนกับการผสมกันระหว่างการจินตนาการและกระบวนการทางร่างกาย จนมาเป็นอัตลักษณ์ของเราที่ถูกเพลงสร้างขึ้น (Frith, 2004) และทำให้เห็นว่าเพลงมีความสัมพันธ์ระหว่างตัวเรากับอัตลักษณ์ที่เรามีอยู่

เมื่อนำข้อมูลจากการลงพื้นที่และการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ร่วมกันซึ่งพบว่า พฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างนิยมทำขณะอยู่ในสถานบันเทิงคือการเต้นรำ และกลุ่มตัวอย่างเกย์จะชื่นชอบแนวเพลง ป็อบมากที่สุด ซึ่งอ้างอิงจากบทสัมภาษณ์ดีเจปาร์ตี้เทรซเซอร์ให้ความเห็นกับแนวเพลงของเกย์ไว้ว่า

“เกย์ชอบ Pop อยู่แล้ว แต่แน่นอนมันก็ต้องมีเกย์ที่ชอบเพลงรูปแบบอื่นด้วย แต่พื้นฐานยังไงก็ต้องชอบ Pop อยู่ดี แบบเพลงกะหรีต๋าๆ หลังจากนั้นมามันจะอยู่ที่เนื้อเรื่อง (Story) แล้วด้วย เพลง Pop มันไม่ใช่แค่ Pop อย่างเดียว มันคือ Pop Culture อยู่ด้วยแล้วสนุก ตรงจริตกับเกย์”

และกลุ่มตัวอย่างที่สำรวจมาเมื่อถามถึงแนวเพลงที่ชื่นชอบปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ นิยมฟังเพลง Pop และ R&B เป็นหลักด้วยเช่นเดียวกัน โดยได้สำรวจประเภทเพลงที่ชอบซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้คำตอบหลายคำตอบว่าชื่นชอบเพลงหลายประเภท ผลการสำรวจตามตารางดังกล่าว

ตารางที่ 1 : ประเภทเพลงที่ชื่นชอบของเกย์

ลำดับ	ประเภทเพลงที่ชอบ	จำนวนคน (ใน 40 คน)
1	Pop	34
2	R&B	17
3	Jazz	7
4	Electronic Dance Musuc (EDM)	5
5	Soul	5
6	Classic	5
7	ลูกทุ่ง	3
8	Rock	3
9	Gospel	1
10	Country	1

และเมื่อเปรียบเทียบงานวิจัยของ จีราวรรณ แก้วใจ (2550) เรื่อง พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของวัยรุ่นในเมือง: กรณีศึกษา สถานบันเทิงย่านรัชดา ซึ่งสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างชายและหญิงรวมทั้งสิ้น 30 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างชื่นชอบแนวเพลงฮิปฮอปมากที่สุด ส่วนพฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นิยมทำขณะอยู่ในสถานบันเทิงคือ การเต้นรำ เช่นเดียวกันกับสถานบันเทิงเกย์ที่จากการเปรียบเทียบงานวิจัยดังกล่าวพบว่าความแตกต่างระหว่างแนวเพลงที่เปิดของทั้งสองสถานบันเทิงโดยสถานบันเทิงเกย์จะนิยมเปิดเพลง Pop มากกว่าที่จะเปิดเพลง Hip Hop อันเนื่องมาจากความชื่นชอบของลูกค้าที่แตกต่างกัน

จากความแตกต่างในความชื่นชอบประเภทของเพลงระหว่างเกย์และชายหญิงนั้น ปัจจัยที่เกย์จะเลือกฟังเพลงนั้นจะมาจากอะไรเพื่อที่พวกเขาสามารถแสดงอัตลักษณ์ได้อย่างต้องการ ซึ่งจากผลการสำรวจกลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มตัวอย่างจากเลือกฟังเพลงจากศิลปินมากที่สุด รองลงมาจะเป็นทำนองและสุดท้ายกลุ่มตัวอย่างจะเลือกฟังเพลงจากเนื้อเพลง

ตารางที่ 2 : ปัจจัยในการเลือกฟังเพลงของเกย์

ปัจจัยที่เลือกฟังเพลง	จำนวนคน
ศิลปิน	15
ทำนอง	14
เนื้อเพลง	11

จากผลการสำรวจดังกล่าวทำให้พบว่าศิลปินมีอิทธิพลต่อการเลือกเพลงของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุดถึงแม้ในส่วนของทำนองที่กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความเห็นที่ใกล้เคียงกัน และเมื่อพิจารณาถึงศิลปิน อาจจะเป็นเพราะด้วยความชื่นชอบส่วนตัวหรือด้วยศิลปินมีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่จะทำให้พวกเขาได้ซึมซับบทเพลงได้ง่ายขึ้น อ้างอิงจากบทสัมภาษณ์หนึ่งในกลุ่มตัวอย่าง “ปุ่น” ได้ให้ความเห็นสำหรับการเลือกฟังเพลงไว้ว่า

“จะเลือกจากตัวศิลปินมากกว่า เพราะว่า มันเหมือนกับ บางทีฟังเพลงแล้วเราไม่ชอบนักร้อง คนนั้นเราก็ไม่ฟัง คือเหมือนเราไม่ได้เชื่อมต่อกับเค้า เหมือนกับชีวิตเค้าได้ถ่ายทอดมาเป็นบทเพลง เราชอบเค้าเราก็อยากเรียนรู้ไปกับเขาก็เลยศึกษาตัวเค้าผ่านเพลง”

ส่วนทำนองกลุ่มตัวอย่างเลือกมาเป็นอันดับสองที่ให้ความเห็นว่าทำนองสามารถสื่ออารมณ์ความรู้สึกได้ สามารถทำให้เรารู้จินตนาการในสิ่งต่างๆได้ ซึ่งเหมือนทำนองเพลงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ เหมือนกับที่ “ป่าโก้” ได้ให้ความเห็นว่า

“ก็เลือกจากทำนอง ซึ่งบางทีตัวเขาเองนั้นก็ไม่ได้สนใจว่าเนื้อเพลงจะสื่อถึงอะไร จะสนใจในส่วนของการทำนองเพลงมากกว่า นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมเราจึงชอบฟังเพลงคลาสสิก และเพลงแนวสวิง ที่เวลาฟังแล้วเราให้ความรู้สึกถึงความเก๋ เหมือนตัวเองนั่งชิมไวน์อยู่”

และสุดท้ายคือเนื้อเพลงที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวสื่อให้กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงที่เพลงจะสื่อก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างเลือกฟังก็เป็นเพราะเนื้อเพลงสามารถทำให้เราเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ ทำให้เราเข้าใจความหมายและเกิดอารมณ์ร่วมไปกับเพลงได้ดียิ่งขึ้น “นี่ท” ได้ให้ความเห็นว่า

“เนื้อเพลงที่มีความหมายกินใจ อย่างเพลงของแอม เสาวลักษณ์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพลงประกอบละคร เนื้อเพลงจึงเป็นตัวสื่อลักษณะของตัวละครออกมา ก็เลยทำให้เข้าใจได้ว่าเนื้อเพลงสามารถสื่อถึงตัวของมนุษย์ได้เหมือนกัน”

เช่นเดียวกันกับ “เบน” ที่ให้ความเห็นสอดคล้องกันที่เห็นว่าเนื้อเพลงสามารถสื่อถึงตัวตนของเราได้ มันเป็นถ้อยคำที่เรียบเรียงขึ้นมาเพื่อสื่อสารกับคนที่ฟังเพลงและถ้าฟังแล้วชื่นชอบมันก็จะสะท้อนตัวตนเรากลับมา

“คนเราต้องมีการพูด มีการติดต่อสื่อสารออกมา มีการเรียบเรียงคำพูด ซึ่งการที่ศิลปินจะร้องเพลง จะเรียบเรียงคำออกมาแล้วมันตรงกับเรา แล้วเราสามารถนำเอาคำพูดเหล่านั้นมาตั้งเป็นสิ่งที่จดจำในสมองได้ นั่นเป็นการที่สะท้อนความเป็นเกย์ตัวตนออกมาได้ เช่น เพลง the roof มันเป็นเพลงที่กล่าวถึงผู้ชายกับผู้หญิงมีเพศสัมพันธ์กัน ตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งทำให้ชั้นยั้งนึกถึงตลอดเวลา นั่นก็สะท้อนตัวเราเองว่าเป็นคนที่หมกมุ่น”

จะเห็นได้ว่าเพลงมีความเชื่อมโยงกับเกย์ไม่ว่าจะเป็นทั้งศิลปิน ทำนอง หรือแม้กระทั่งเนื้อเพลง ซึ่งปัจจัยต่างๆเหล่านี้จะเป็นตัวก่อให้เกิดความต้องการที่จะเลือกฟังเพลง และกลุ่มตัวอย่างก็จะแสดงการตอบรับที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เขารับรู้มา ถึงแม้ว่าความเชื่อมโยงระหว่างเพลงกับเกย์แต่ละคนอาจจะมีความแตกต่างกันไป แต่สุดท้ายเกย์จะรู้สึกว่าเป็นเพลงที่ชื่นชอบจะเป็นส่วนหนึ่งของตัวเอง และสำหรับศิลปินที่เกย์ชื่นชอบผลการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างเพื่อต้องการจะทราบถึงศิลปินใดที่เกย์จะชื่นชอบมากเป็นพิเศษอันเป็นส่วนหนึ่งที่จะตอบคำถามการสร้างอัตลักษณ์จากการฟังเพลงสำหรับเกย์ผลการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างศิลปินที่กลุ่มตัวอย่างชื่นชอบสามลำดับแรกส่วนใหญ่จะเป็นศิลปินหญิงเป็นหลักโดยเฉพาะอย่างยิ่งศิลปินหญิงที่ขับร้องเพลงสากลกลุ่มตัวอย่างจะชื่นชอบมากเป็นพิเศษ

ตารางที่ 3 : ศิลปินที่เกย์ชื่นชอบ

ศิลปิน	จำนวนคน
Mariah Carey	10
Britney Spears	7
Christina Aguilera	7
Beyoncé	6
Lady Gaga	5
Celine Dion	5

จากตารางดังกล่าวเราจะพบว่าศิลปินที่กลุ่มตัวอย่างชื่นชอบมากที่สุดล้วนแล้วแต่เป็นศิลปิน ทั้งสิ้นและแต่ละคนก็จะร้องเพลงแนว Pop และ R&B อีกทั้งศิลปินหญิงดังกล่าวต่างก็มีเอกลักษณ์ ประจำตัวที่ดูแข็งแกร่ง และมีความเป็นตัวของตัวเองสูงซึ่งถูกรับรู้ในฐานะที่เป็น ดีว่า (Diva) ไม่ว่าจะเป็น Mariah Carey, Madonna, Celine Dion หรือ Beyoncé นอกจากนี้ก็มีกลุ่มตัวอย่างบางท่าน ชื่นชอบศิลปินชายอย่างเช่น Maroon 5, Zedd และ Coldplay ซึ่งต่างให้เหตุผลว่าชอบเพลงที่พวกเขาได้นำเสนอออกมา และจากความชื่นชอบศิลปินของเกย์ได้ส่งผลต่อการสร้างอัตลักษณ์ในตัวของ พวกเขาที่มาจากการแสดงออกของศิลปินด้วยท่วงท่าที่มีความมั่นใจอยู่เสมอสามารถนำมาปรับใช้ใน ชีวิตประจำวันได้หรือจะเป็นการแต่งตัว การนำเสนอรูปแบบการแสดงออกผ่านสื่อของศิลปินรวมถึง ความเชื่อมโยงระหว่างตัวศิลปินกับเกย์เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการแสดงออกจนไปถึงการพัฒนาอัตลักษณ์ของแต่ละคนเพราะอัตลักษณ์ไม่ใช่สิ่งที่แน่นอนแต่มันคือกระบวนการที่ก่อเกิดและ เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ยกตัวอย่างบทสัมภาษณ์ของหนึ่งในกลุ่มตัวอย่าง “โดม” ที่พฤติกรรมของ เขาได้มาจากการเลียนแบบศิลปินที่เขาชื่นชอบ

“คิดว่าตัวตนของเรามันเกิดจากการเลียนแบบ การแสดงออกจากเอ็มวีที่เราเห็น เลียนแบบ การร้อง และมีความเป็นผู้หญิง ทำให้เราอยากเป็นผู้หญิงเพราะเป็นศิลปินที่เราชื่นชอบทำให้เราอยาก เป็นแบบเค้า ทั้งสีหน้า แวตคา การแสดงออกแบบเค้า ท่าเต้นที่เซ็กซี่ ที่สนุก คือทำให้เราชอบอะไรที่เป็นแบบนี้”

การแสดงออกของศิลปินผ่านสื่อไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์หรือสื่อทางอินเทอร์เน็ต รูปแบบการ แสดงออกไม่ว่าการแสดงคอนเสิร์ต เอ็มวีเพลงต่าง หรือแม้กระทั่งการแต่งตัวในการแสดงที่ดูหรูหรา มีเสน่ห์ อลังการย่อมเป็นส่วนหนึ่งให้เกิดการเลียนแบบอย่างเช่น Madonna เราสามารถเห็นได้อย่าง ชัดเจนที่กลุ่มเกย์ ยกเป็นศิลปินในดวงใจ (Idol) ในส่วนของการพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกของ เกย์แต่ละคนจนสามารถนำมาสู่การระบุตัวตนได้ (Dhoest et al., 2015) ซึ่งตรงกับบทสัมภาษณ์ของ กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าชีวิตบางส่วนของเขามีความสอดคล้องกับศิลปินจนนำมาสู่การเชื่อมโยงซึ่งกัน และกัน “นัท” ได้ให้สัมภาษณ์ว่า

“คือเกย์จะชอบศิลปินหญิงเท่านั้น มีจริตเกย์ผู้หญิง มีความเป็นแม่ที่ทุกคนต้องกราบ แต่นัทก็ คิดว่าสาเหตุนั้นก็คงมาจากเกย์หลายๆเติบโตมากจากการที่จะต้องสู้อะไรต่างๆในชีวิตเพื่อที่จะให้เกิดการ ยอมรับว่าตัวเองมีความสามารถ ไม่มาตัดสินกันที่เพศว่าคุณเป็นเพศอะไร แต่ให้เค้ายอมรับใน ความสามารถของคุณ ซึ่งตรงนี้น่าจะสัมพันธ์กับเกย์ที่ชอบศิลปินที่เป็นตัวแม่ เพราะเราทั้งคู่ต่างพึ่งพา อะไรบางอย่าง และนอกจากนั้นนัทได้กล่าวว่าเราสามารถเห็นคลิปตามงาน Meet and Greet ของ ศิลปินตัวแม่ต่างๆระดับโลกที่แฟนคลับก็จะเป็นเกย์ แล้วศิลปินเดินไปกอดแฟนคลับแล้วบอกว่าเค้า จะมาถึงจุดนี้ได้เค้าได้เจออะไรมาบ้าง นั่นทำให้พวกเขา รู้สึกเหมือนมีความสัมพันธ์ระหว่างกันและนั่นทำ ให้เกย์ชอบศิลปินที่มีความเป็นตัวแม่”

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง Diva และเกย์

ปฏิเสธไม่ได้ว่าเกย์และ Diva มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันในฐานะที่ Diva เป็นศิลปินหญิงที่เกย์ มีความชื่นชอบและรู้สึกมีส่วนร่วมด้วยกัน และ Diva ก็ทำให้เกย์รู้สึกมีส่วนร่วมไปกับพวกเขาอย่างพร้อมกัน ซึ่งสำหรับในโลกฝั่งตะวันตกการเกิดขึ้นของนักร้องที่ได้รับการยกย่องในฐานะ Diva เป็นจุดกำเนิดให้เกย์เกิด การเลียนแบบนำมาสู่การแสดงและแต่งตัวในรูปแบบของ Camp และพัฒนามาเป็น Drag Queen ในปัจจุบัน นอกจากการที่ Diva เป็นจุดกำเนิดของทั้ง Camp และ Drag Queen แล้วประสบการณ์ต่างๆของ Diva

ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ที่มีกับเพศเดียวกันหรือต่างเพศ หรือบุคคลิกเฉพาะที่ได้นำเสนอผ่านสื่อไม่ว่าจะเป็น การร้องเพลง การแสดง หรือผ่านทางเนื้อร้องเพลง นั้นก็ย่อมทำให้เกย์ที่มีประสบการณ์คล้ายกันรู้สึกว่าได้ เป็นส่วนหนึ่งใน Diva (Brett et al., 2006) นอกจากนั้นแล้ว Diva ยังมีส่วนร่วมในการเรียกร้องสิทธิของ ชาวเกย์ซึ่งถึงแม้ว่ากระบวนการเรียกร้องสิทธิของชาวเกย์นั้นมีมาตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1860 ที่เริ่มจากความ ไม่ยุติธรรมของกฎหมายที่บัญญัติว่ารักร่วมเพศเป็นสิ่งที่ผิดและจะต้องถูกลงโทษ (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2556) และการต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิของเกย์ก็ยังคงดำรงอยู่ต่อเนื่อง และพัฒนาก่อให้เกิดอุดมการณ์ที่ต้องการให้ สังคมมองว่าเกย์เป็นบุคคลที่ปกติเหมือนเช่นชายและหญิง และต้องการมีสิทธิเท่าเทียมกันไม่ใช่เป็นบุคคล ชายขอบของสังคม จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1970 การเรียกร้องสิทธิของเกย์ได้นำพาให้เกิดการเดินทางพาเหรด หรือที่รู้จักในนาม “Gay Pride” เป็นกิจกรรมสังคมของกลุ่มเกย์ที่เพื่อตัวตนเองการเป็นเกย์คือสิ่งที่น่าภูมิใจ และต้องการมีสิทธิเฉกเช่นเดียวกับชายและหญิง (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2556)

ในปัจจุบันนักร้องที่เป็นที่ชื่นชอบของเกย์ก็เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียกร้องสิทธิของ เกย์ มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น Lady Gaga ที่ได้กล่าวสุนทรพจน์ที่ในงานชุมนุมเพื่อความ เท่าเทียม (National Equality March) เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2552 พร้อมกับกล่าวคำอวยพรที่ว่า “Bless god and bless gay” (วิกิพีเดีย, 2560) หรือศิลปินอย่างมาดอนน่า ก็ยังร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการ เรียกร้องสิทธิเกย์ด้วยเช่นเดียวกันกับการเขียนบทภาพยนตร์และเป็นผู้กำกับในภาพยนตร์เรื่อง Loved ที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องเพศสภาพ สิทธิสตรีและสิทธิของรักร่วมเพศ (เอกชัย, 2560) การเข้ามามีส่วน ร่วมในการเรียกร้องสิทธิของเกย์สำหรับศิลปินแล้วส่วนหนึ่งอาจเป็นด้วยฐานแฟนคลับที่เป็นเกย์มีจำนวน มากและทางศิลปินต้องการที่จะสื่อสารกับแฟนคลับของพวกเขาว่าพวกเรามีความเกี่ยวข้องและเชื่อมโยง กัน และศิลปินพร้อมเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนกิจกรรมของเกย์เพื่อต่อสู้และเรียกร้องในสังคมที่ รั้งเกย์รักร่วมเพศ (Draper, 2017)

สำหรับในสังคมไทยที่ได้รับวัฒนธรรมเกย์มาจากตะวันตก และเช่นเดียวกันกับความชื่นชอบ ในศิลปินที่อยู่ในฐานะ Diva ที่พวกเขา รู้สึกว่ามีความเชื่อมโยงกันกับศิลปินที่ชื่นชอบ ไม่ว่าจะเป็น รูปแบบการชีวิต รวมไปถึงความพยายามความสามารถที่ก้าวขึ้นมาสู่ศิลปินระดับโลกได้ “นัท” หนึ่งใน กลุ่มตัวอย่างที่ได้ให้ความเห็นว่าตัวเขาชอบมาดอนน่าเพราะว่ามีประสบการณ์ที่สามารถนำมาเป็น แบบอย่างได้

“Madonna ที่ความสามารถในการเอนเตอร์เทนผู้คนในคอนเสิร์ตที่มีผู้คนเป็นหมื่นนางก็สามารถคุมผู้ชมได้อยู่โดยที่นางแรงไม่ตกเลย แล้วที่นี้เราก็กมาศึกษาชีวิตของนางเพิ่มขึ้นทำให้เราได้รู้ว่าสมัยก่อนนางเป็นคนบ้านนอกและยากจนมาก่อน และเคยถูกละเมิดทางเพศมา แต่นางมีความฝันตลอดว่าต้องเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงให้ได้ นางเลยทำทุกวิถีทางเพื่อให้ประสบความสำเร็จ แม้ว่าจะห่างทางนั้นจะโดนดูถูกว่าเป็นคนร้องเพลงไม่เก่ง เป็นคนไม่สวย หรืออะไรก็ตาม แต่นั่นก็ไม่เป็นอุปสรรคสำหรับนาง ทุกวันนี้นางก็เรียนร้องเพลงอยู่ เรียนเต้น เป็นคนที่พัฒนาตนเองอยู่เสมอ นั่นทำให้เราคิดว่าพรสวรรค์ไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต แต่มันคือความสู้ในสิ่งที่เราตั้งใจไว้ให้สำเร็จ แล้วมาตอนน่าทำสำเร็จ ก็ทำให้เราคิดว่าการที่เรามีความฝันอะไรซักอย่าง มันสามารถเป็นจริงได้หมด ถึงแม้เราจะไม่สามารถควบคุมได้ว่ามันจะเป็นจริงที่ไหนเมื่อไหร่อย่างไร ถ้าเราตั้งใจทำแล้ว ก็จะทำให้เราใกล้ความฝันมากขึ้น เพราะในชีวิตนี้ฝันว่าจะต้องได้เป็นลูกเรือ และสอบไม่ติดเลย 40 กว่ารอบ จนในที่สุดมาเป็นลูกเรือของบริษัทที่เป็นความฝันของคนหลายคน นั่นทำให้คิดได้ว่าถ้าเรามีความฝันแล้วเราตั้งใจฝันนั้นก็เป็นจริง”

หรือจะเป็น “กอล์ฟ” ที่ชื่นชอบ บริษัทยา สเปียร์ และตัวเขาก็ซึมซับความเป็นผู้หญิงของบริษัท สเปียร์ เข้าไปจนกระทั่งตัวเองกลายเป็นเกย์

“สมัยก่อนกอล์ฟยังไม่ได้เป็นตุ๊ด เป็นผู้ชายที่ชอบผู้หญิง พอเริ่มมาดูเอ็มวี Britney ก็คิดว่าผู้หญิงคนนี้เซ็กซี่ สไตล์ผู้ชายชอบผู้หญิง แล้วพอโตมาเริ่มซึมซับในตัวเค้ามากขึ้นเริ่มฟังเพลง เริ่มดูการแสดงของเขามากขึ้น เริ่มมีจริต เริ่มอินในตัวศิลปิน เริ่มอินในเพลงมากขึ้น ก็เลยเปลี่ยนมาเป็นแบบนี้ จากผู้ชายที่ชอบผู้หญิงจนตอนนี้ไม่ได้ชอบแล้ว”

นอกจากนั้นแล้ว “กอล์ฟ” ยังได้ให้ความเห็นว่าถึงแม้จะเป็นศิลปินหญิงแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะสามารถเป็นตัวแม่ได้ถ้าไม่ได้มีฐานแฟนคลับที่เป็นเกย์

“Madonna ได้รับเลือกเป็นเกย์ไอคอน เป็นแม่ๆของเหล่าเพศที่สาม โดยเฉพาะเพลง Vouge ที่สามารถตีตลาดเพศที่สามได้ อีกรายศิลปินหญิงสากลก็ไม่ทุกคนเสมอไปที่มีฐานแฟนคลับเป็นเกย์ มันก็ต้องดูเป็นคนๆ ซึ่งมีความเป็นตัวแม่ของเพศที่สามรึเปล่านั้นไม่สามารถเหมารวมได้ อย่างเช่น Katty Perry ก็ไม่ได้มีความเป็นตัวแม่ของเพศที่สาม เพลงของนางก็สามารถฟังได้ทั่วไป ไม่ได้เฉพาะเจาะจง เพลงนางไม่ได้ให้ฟิลลิ่งกะเทยเลย”

นั่นแสดงให้เห็นว่าสาเหตุส่วนหนึ่งที่เกย์ไทยชื่นชอบศิลปินหญิงในฐานะที่เป็น Diva ก็อาจจะเพราะมีส่วนหนึ่งในชีวิตที่สามารถเชื่อมโยงตัวเขาเข้าร่วมกับศิลปินในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ร่วมซึ่งกันและกัน แต่ถึงแม้ศิลปินระดับ Diva มีความเชื่อมโยงกับเกย์ไทยแล้วนั้นแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเกย์ไทยจะเลียนแบบซึ่งเกย์ตะวันตกในฐานะที่รวมตัวกลุ่มกันเพื่อเรียกร้องสิทธิและความเท่าเทียมให้เกิดขึ้นในสังคมไทย แม้การเรียกร้องของเกย์ไทยจะเกิดขึ้นบ้างตามฝั่งตะวันตกแต่ก็ไม่ได้เกิดขึ้นต่อเนื่อง อันเนื่องมาจากเกย์ไทยไม่ได้มีจิตสำนึกที่ถูกกดขี่แบบเกย์ในสังคมตะวันตก ถึงแม้ในสังคมไทยจะยังไม่ยอมรับว่าเกย์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ก็ไม่ได้มองว่าเกย์เป็นสิ่งที่ผิดถึงขนาดที่จะต้องลงโทษ ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากสังคมและวัฒนธรรมไทยที่ยังคงมีความแตกต่างจากตะวันตก (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2556) แต่ถึงอย่างไรแล้วก็ตามในบริบทที่การสื่อสารกว้างไกลครอบคลุมทุกพื้นที่ในโลกแห่งทุนนิยมทำให้เกย์ไทยก็สามารถรับรู้เรื่องราวของศิลปินในฐานะที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสนับสนุนกิจกรรมการต่อสู้ของชาวเกย์ในฝั่งตะวันตก นั้นทำให้พวกเขาเริ่มซึมซับกิจกรรมการต่อสู้เพิ่มสิทธิและรับรู้เรื่องราวการต่อสู้ต่างๆ ซึ่งจะเห็นได้จาก “ทซ์” หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างเพียงไม่กี่คนที่รับรู้ถึงตัวศิลปินที่เขาชื่นชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่อสู้เพื่อสิทธิเกย์

“เราชอบฟังเพลง ฟังเพลงแล้วก็อินไปกับมันแล้วก็จะกดติดตามสื่อโซเชียลของศิลปิน บางคนก็มีโครงการเกี่ยวกับเกย์ เราก็ไปลงชื่อกับเค้าด้วย หรือไม่เราก็ไปเพิ่มยอดวิวในยูทูป (Youtube) ของเค้า เพราะเราฟังบ่อยๆก็จะชอบมันก็มีผลต่อสังคมนะ อย่าง Lady Gaga มียอดวิวสูงนางก็ได้เงินนาก็นำเงินส่วนหนึ่งไปเข้ามูลนิธิ Born This Way อะไรมาก่อนนี่”

หรือจะเป็น “อู๋” ที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับการแต่งเพลงของศิลปินว่าสามารถเป็นแรงขับให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงได้

“อย่างเช่น Madonna ก็เป็นศิลปินที่ทำเพลงเสียดสีศาสนา และการเมือง จากที่ในยุคหนึ่งที่มีแต่คนด่ามาดอนน่า แต่ในสมัยนี้กลับกลายเป็นคนทำเพลงตามมาดอนน่าเยอะแยะ จนบางทีมองเป็นเรื่องปกติมันเป็นสิทธิ์ของเราที่เราเสียดสีได้ แต่เราไม่ได้ไปฆ่าฟันใคร คือเหมือนเสียดสีเพื่อให้เกิดผลกระทบแรงกระเพื่อมกับสังคม”

จะพบว่าทั้งเกย์ไทยและเกย์ตะวันตกจะรู้ว่าจะส่วนร่วมกับศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบโดยเฉพาะศิลปินที่อยู่ในฐานะที่สังคมรับรู้ว่าเป็น Diva ไม่ว่าจะจะเป็นประสบการณ์ที่มีร่วมกัน ความรู้สึกที่มีร่วมกัน หรือรูปแบบท่าทางและพฤติกรรมของศิลปินที่แสดงออกมาผ่านสื่อหรือผ่านทางเพลง ซึ่งเกย์ก็พร้อมที่จะเลียนแบบมาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน นอกจากนั้นแล้วความเชื่อมโยงระหว่างเกย์กับ Diva ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งที่สนับสนุนกิจกรรมการต่อสู้เรียกร้องสิทธิของชาวเกย์อย่างชัดเจนในกลุ่มเกย์ตะวันตกที่มีการต่อสู้มาอย่างยาวนานและ Diva เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งก็เพื่อต่อการสื่อสารให้กับแฟนคลับที่เป็นเกย์จำนวนมากว่าพวกเขาจะยืนหยัดอยู่เคียงข้าง พร้อมทั้งจะเป็นส่วนหนึ่งในการต่อสู้เพื่อเรียกร้องให้สังคมเห็นความเท่าเทียมกันระหว่างเกย์กับชายและหญิง แต่สำหรับในเมืองไทย จุดร่วมระหว่างเกย์ไทยและศิลปิน Diva จะมีแค่การบริโภคที่ชื่นชอบในบทเพลงและภาพลักษณ์ของศิลปิน จนนำมาสู่การก่อกำเนิดความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน แต่ไม่ได้ขยายครอบคลุมไปถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่อสู้เพื่อสิทธิต่างๆของศิลปิน Diva กับ เกย์ไทย แต่ก็มีเกย์ไทยบางส่วนยังรับรู้ถึงการมีส่วนร่วมของกิจกรรมการต่อสู้ดังกล่าวซึ่งพวกเขาก็ยินยอมพร้อมเป็นส่วนหนึ่งในการต่อสู้โดยการเข้าไปลงสนับสนุนโครงการเกี่ยวกับเกย์

2.3 การแสดงออกของเกย์ผ่านการฟังเพลง

นอกจากนี้การฟังเพลงจะสะท้อนความเป็นตัวตนออกมาทำให้เกิดจินตนาการพร้อมทั้งแสดงจินตนาการทั้งผ่านทางอารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนแสดงออกทางร่างกาย และถ้ามีศิลปินเป็นคอนำเสนอรูปแบบการแสดงต่างๆย่อมเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้กลุ่มเกย์เกิดการเลียนแบบและเรียนรู้ผ่านตัวศิลปิน การฟังเพลงของเกย์จะถูกซึมซับเข้ามาในประสบการณ์จนมาอยู่ในชีวิตประจำวันจนบางครั้งทำให้การใช้ชีวิตเป็นไปตามจังหวะของเพลงที่พวกเขาจินตนาการ “เบน” ได้พูดถึงการแสดงออกเมื่อได้ฟังเพลงว่าตัวเขาจะมีการนับจังหวะ 1 2 3 4 ไปด้วยเมื่อทำกิจกรรมต่างๆในชีวิตประจำวันซึ่งเขาคิดว่ามันเป็นผลอย่างหนึ่งที่เกิดมาจากการฟังเพลงเป็นประจำ

“ส่วนใหญ่จะเป็นการร้องตามเพลง และมีการใช้ชีวิตตามจังหวะเพลง เป็นจังหวะ 1 2 3 4 ไม่ว่าจะ เป็นตอนออกกำลังกายที่ออกตามจังหวะเพลงการเดิน อะไรประมาณนี้”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวจะเห็นว่าเพลงได้เป็นส่วนหนึ่งในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของเกย์ ทำให้เกย์มีตัวตนในสังคมได้ผ่านการแสดงออกทางร่างกาย และสิ่งที่จะศึกษาการแสดงออกทางอัตลักษณ์ของเกย์ได้อย่างดีเยี่ยมก็คือผับโดยเฉพาะอย่างยิ่งผับเกย์ซึ่งเป็นสถานที่ที่เกย์นิยมไปเที่ยวเพื่อพบปะสังสรรค์และเต้นรำแสดงอัตลักษณ์ได้อย่างเต็มที่และเป็นสถานที่นิยมเปิดเพลงที่กลุ่มลูกค้าชื่นชอบที่โดยเน้นเพลง Pop เป็นหลัก

จากการที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ศึกษาผับในกรณีของผับ A รวมถึง Trsaher Party เพื่อศึกษาถึงการสร้างอัตลักษณ์ผ่านการบริโภคของเพลงกลุ่มชายรักชาย โดยสามารถแบ่งแยกรูปแบบที่เกิดขึ้นในผับเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงที่เปิดเพลงและช่วงที่มีการแสดงคาบาเรต์โชว์ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นภายในผับนั้นเหมือนกันคือการแสดงออกของลูกค้าเมื่อรับฟังเพลงไม่ว่าจากทางดีเจเปิดหรือเพลงจากที่คณะแสดงเปิดการแสดงออกที่เกิดขึ้นจากการฟังเพลงจากแหล่งที่มาที่แตกต่างกันลูกค้าก็แสดงออกที่แตกต่างกันด้วย ซึ่งการแสดงออกดังกล่าวย่อมมีที่มาจากเรียนรู้สิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวเอง เป็นประสบการณ์ที่ได้รับถ่ายทอดมา และแสดงออกต่อเมื่อได้ยินเสียงเพลง ผู้วิจัยขอแบ่งเป็นสองส่วนคือ การแสดงออกที่เกิดจากการฟังเพลงที่ดีเจเปิด และการแสดงออกที่เกิดจากการชมการแสดงของคณะแสดงคาบาเรต์

1.) การแสดงออกที่เกิดจากการฟังเพลงที่ดีเจเปิด เพลงในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งในการก่อสร้างอัตลักษณ์ของบุคคล ให้บุคคลสามารถแสดงออกในสิ่งต่างๆที่ต้องการเมื่อได้ยินเสียงเพลงผ่านการจินตนาการโดยอาศัยประสบการณ์ต่างๆที่ได้รับรู้มา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผับที่ยังเวลาผ่านไปนานเท่าไรลูกค้ายิ่งแสดงออกมากขึ้นอาจจะด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์และจำนวนผู้คนที่เพิ่มมากขึ้น โดยจะเป็นการแสดงออกผ่านการเต้น, การพูดคุยกับคนข้างๆ หรือแม้กระทั่งการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัว ผับที่เป็นสถานที่ให้ความรู้สึกเป็นส่วนตัวให้กับเหล่าลูกค้า ประกอบกับบรรยากาศภายในผับที่มีความมืดใช้แสงสว่างจากดวงไฟไม่ก็ดวง ทำให้ลูกค้ารู้สึกปลอดภัยและเป็นส่วนตัวสามารถแสดงออกทางอัตลักษณ์ได้ตามที่ต้องการ และนอกจากนั้นลูกค้าที่เข้าไปในผับยังมีรสนิยมทางเพศไปในแนวเดียวกันคือเกย์ ซึ่งการแต่งตัวของลูกค้าที่เข้าร้านจะแต่งตัวเหมือนผู้ชายปกติ ทุกคนจะรู้ว่าคนที่เข้าไปเที่ยวในผับนั้นจะเป็นเกย์หมดทุกคน นั่นทำให้พวกเขา รู้สึกมีพวก รู้สึกว่าคนอื่นเป็นเหมือนเรา และด้วยสถานที่ที่เป็นส่วนตัว ผู้คนที่เป็นรักร่วมเพศเหมือนกัน และบทเพลงที่พวกเขาชื่นชอบ ยิ่งเป็นปัจจัยทำให้พวกเขาสามารถกล้าแสดงออกอัตลักษณ์ได้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการแสดงออกผ่านการขยับร่างกายตามเสียงเพลงหรือการเต้น ซึ่งการเต้นไปตามดนตรีของลูกค้าจะแตกต่างกันไป แต่แต่ละบุคคล บางคนยืนโยกเฉยๆ บางคนขยับมือท่าทาง หรือบางคนเต้นตามศิลปินเจ้าของบทเพลง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงที่พวกเขารู้จัก หรือเพลงของศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบการแสดงออกทางอัตลักษณ์ก็จะมากขึ้นกว่าเดิม ไม่ว่าจะเป็นการตะโกนเปล่งเสียง การออกท่าทางมากกว่าเดิม หรือร่วมเต้นกับผู้คนอื่นๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขา รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งกับเพลง เพลงเชื่อมโยงแก่คนอื่นๆ เข้าด้วยกัน โดยมีศิลปินเป็นผู้นำเสนอ ซึ่งสอดคล้องกับผลสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในคำถามที่ว่า “พฤติกรรมตอบสนองต่อการฟังเพลง” ที่กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรม การตอบสนองของตนเองว่าเมื่อฟังเพลงแสดงพฤติกรรมอย่างไร

ตารางที่ 4 : พฤติกรรมตอบสนองเมื่อได้ฟังเพลงของเกย์

พฤติกรรมตอบสนอง	จำนวนคน
ร้องเพลงตาม	20
จินตนาการ	14
เต้น	6

จะเห็นได้ว่าการร้องเพลงตาม, การจินตนาการ และการเต้นตามเพลงที่ได้เป็นการสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างนิยมทำมากที่สุดเมื่อได้ฟังเพลง เห็นได้ว่าเพลงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สามารถทำให้พวกเขาสามารถแสดงออกอัตลักษณ์มาได้ไม่ว่าจะเป็นเพลงเร็วหรือเพลงช้าต่างก็เป็นส่วนหนึ่งให้เกย์สามารถแสดงอัตลักษณ์ออกมาโดยผ่านการจินตนาการ “แมค” หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างได้ให้สัมภาษณ์ว่า

“ถ้าเป็นเพลงที่ให้ความรู้สึกเซ็กซี่หรือเพลงที่มีทำนองเร็วชวนเต้นแบบเซ็กซี่ก็จะเป็นไปตามเพลงไม่ว่าจะเป็นไปทางพฤติกรรมหรือทางความคิด ถ้าเป็นความคิดก็จะคิดว่าตัวเองคือศิลปินคนนั้นมีผมยาวพร้อมกับสะบัดผม หรือแม้กระทั่งคิดว่ากำลังเต้นยั่วผู้ชายอยู่ แต่ถ้าในทางพฤติกรรมก็จะเป็นในแนวแบบสับทางเดินเหมือนกับนางแบบ และแมคยังได้พูดติดตลกด้วยว่า เพลงก็ทำให้แมคผมยาวได้จริงๆนะทั้งๆที่ตัวเองผมสั้น”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเพลงเป็นปัจจัยที่ทำให้พวกเขาเกิดจินตนาการขึ้นมา และแสดงออกผ่านทางพฤติกรรมร่างกายซึ่งจะแสดงออกอย่างไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์การเรียนรู้และรับรู้จากอดีตมาปรับเป็นของตัวเอง และด้วยความเชื่อมโยงที่เกิดขึ้นระหว่างกันของเกย์ และตัวศิลปินย่อมเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการแสดงออกทางอัตลักษณ์ได้อย่างง่ายดาย

กรณีการแต่งตัวตามธีม (Theme) ของ Trasher Party ซึ่งถึงว่าเป็นสิ่งที่แตกต่างจากผับ A เป็นอย่างมากและชัดเจน ธีมจะเป็นสิ่งที่ทำให้ลูกค้าแสดงออกทางอัตลักษณ์พร้อมกับเสียงเพลงได้ในรูปแบบหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นธีม In To The Wild ที่ให้ทุกคนแต่งตัวเป็นสัตว์ต่างๆ หรืออะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับป่า ไม่ว่าจะเป็นทาร์ซาน ลูกลีอ หรือนางไม้ เป็นต้น หรือธีม BAD SANTA ที่ให้ลูกค้าแต่งตัวเป็นซานต้า ซานตี้ เป็นกวาง ม้าลากเลื่อน มนุษย์หิมะ หรือเอลซ่า เป็นต้น หรือจะเป็นธีม Now That's What I Call Bad Music ที่เสนอให้ทุกคนแต่งตัวแนว Bad Taste สีฉูดฉาด หรือแต่งมาเป็นศิลปินก็ได้ การให้ลูกค้าแต่งตัวเข้ากับธีมนั้นถือได้ว่าเป็นกิจกรรมหนึ่งของ Trasher Party ที่ให้ลูกค้าร่วมสนุก และการแต่งตัวตามธีมของลูกค้าก็จะแต่งตัวมาในรูปแบบที่ไม่สามารถเห็นได้ตามเวลาปกติไม่ว่าจะเป็นการสวมชุดสัตว์ต่างๆ ใส่เครื่องประดับแปลกๆ หรือแต่งตัวแต่งหน้าเป็นศิลปิน สิ่งที่ทำให้พวกเขาสามารถใส่ชุดที่โดยปกติไม่สามารถใส่ได้ก็คือธีมของงานและผู้คนที่ไปในงานก็แต่งตัวเข้ากับธีมเช่นเดียวกัน เปรียบเสมือนการได้เห็นลูกค้าคนอื่นๆ แต่งตัวเข้ากับธีมนั้นทำให้พวกเขา รู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน เริ่มเกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่แต่งตัวเข้ากับธีมมาเหมือนกัน และนอกจากนั้นลูกค้าบางส่วนยังแต่งตัวเลียนแบบศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบ โดยปกติลูกค้าที่เป็นเกย์จะแต่งตัวเหมือนผู้ชายธรรมดาๆ ไป แต่งานนี้พวกเขาสามารถที่จะแต่งตัวเป็นศิลปินหญิงที่พวกเขาชื่นชอบได้โดยไม่มีใครมองว่าเป็นผู้หญิงข้ามเพศหรือผิดปกติ รวมถึงการแสดงออกเมื่อแต่งตัวเป็นศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบก็จะพยายามให้เหมือนมากที่สุดไม่ว่าจะเป็นการโพสท่าถ่ายรูป การเดิน การเต้น หรือกิริยาต่างๆ เป็นต้น

ส่วนที่เหมือนกันของ Trasher Party และผับ A คือมีเวทีให้ลูกค้าได้ขึ้นไปเต้นข้างบนเวทีเพื่อให้เกย์สามารถขึ้นไปเต้นได้ไม่ว่าจะเป็นการเต้นการใจของตัวเอง เต้นไปตามจังหวะของดนตรี หรือจะเป็นการเต้นเลียนแบบนักร้อง ถึงแม้ในผับจะเป็นพื้นที่ที่เกย์ใช้ในการปลดปล่อยแสดงออกถึงอัตลักษณ์ตัวเอง แต่บนเวทีจะเป็นมากกว่าพื้นที่ที่ให้พวกเขาได้ปลดปล่อย เวทีจะเป็นอาณาเขตบริเวณที่ให้เกย์ผู้ที่มีความกล้าต้องการปลดปล่อยและต้องการให้ผู้ที่อยู่ข้างล่างเวทีจ้องมอง โดยผู้ที่อยู่บนเวทีจะแสดงออกในสิ่งที่ตัวเองปรารถนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งแสดงอัตลักษณ์ที่ได้เลียนแบบนักร้อง ไม่ว่าจะเป็น ท่าเต้น หรือจะเป็น

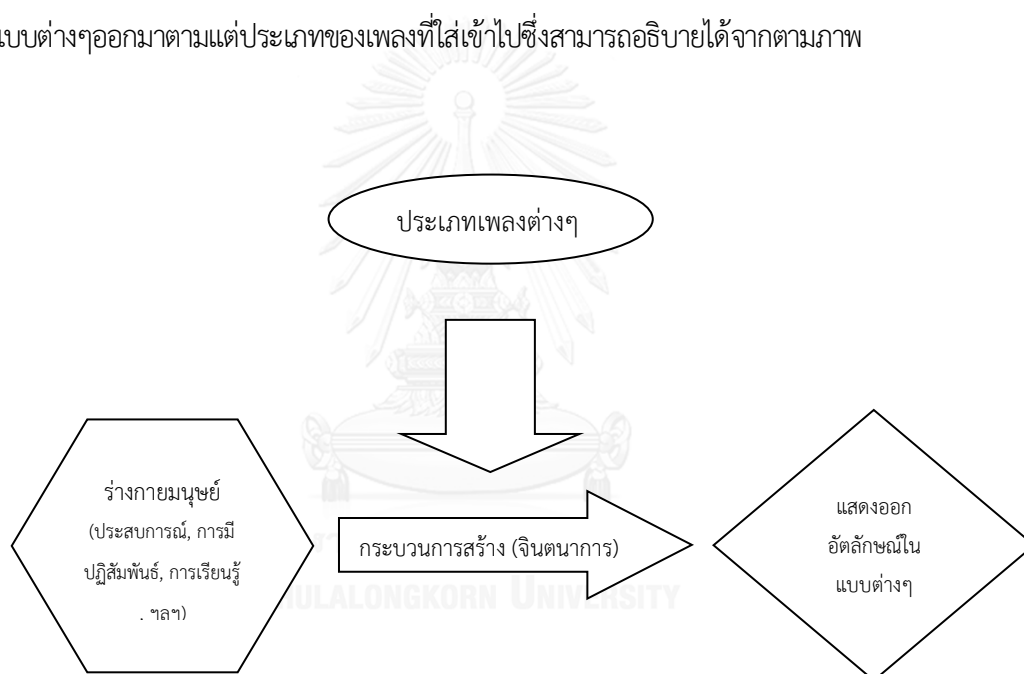
การแสดงท่าทางต่างๆ ซึ่งจากหน้าที่ดังกล่าวจึงทำให้เวทีเป็นพื้นที่พิเศษมากกว่าพื้นที่ภายในผับ เพราะจะมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถขึ้นบนเวทีได้อันเนื่องมาจากข้อจำกัดของพื้นที่เวที และความกล้าแสดงออกของคนๆนั้น การขึ้นเวทีเพื่อแสดงออกอัตลักษณ์ของเกย์นั้นคล้ายกับการแสดงออกของศิลปินที่อยู่บนเวที โดยผ่านการแสดงทางร่างกาย (Body Language) ที่มาจากการจินตนาการ ร่วมด้วยกับประสบการณ์ที่ได้รับรู้การแสดงของศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบ เป็นเหมือนกับการผลิตซ้ำรูปแบบของอัตลักษณ์ที่แสดงออกมาผ่านทางร่างกาย จึงอาจกล่าวได้ว่าศิลปินมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของเกย์ในฐานะที่เป็นผู้นำเสนอตัวตนที่สามารถมองเห็นได้ผ่านทางรูปแบบเพลงต่างๆ

2.) การแสดงออกที่เกิดจากการฟังเพลงของคณะแสดงคาบาเรต์ เพลงจากคณะแสดงก็มีส่วนทำให้ลูกค้าบางส่วนแสดงตัวตนออกมา โดยเพลงที่คณะแสดงใช้ในการแสดงนั้นตามที่ได้กล่าวไปข้างต้นทั้งหมดเป็นเพลงของศิลปินหญิง และส่วนใหญ่เป็นเพลงของศิลปินที่สังคมให้ความหมายว่าเป็น Diva ไม่ว่าจะเป็น Mariah Carey, Madonna, Diana Ross หรือ Celine Dion เป็นต้น การแสดงออกของลูกค้าที่ฟังเพลงผ่านการชมการแสดงส่วนใหญ่จะยืนจ้องมองนักแสดงที่กำลังแสดงอยู่ด้วยท่าทางคล้ายศิลปินเจ้าของเพลง แต่ก็มีลูกค้าบางส่วนที่แสดงออกในรูปแบบร้องเพลงตาม หรือทำมือกรีดกรายประหนึ่งตัวเองเป็นศิลปินกำลังร้องเพลงอยู่ หรือเดินตามจังหวะดนตรี การฟังเพลงพร้อมกับจ้องดูนักแสดงกำลังแสดงไปด้วยนั้น ทำให้ลูกค้าบางส่วนรู้สึกกลายเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงที่ใช้เพลงเป็นส่วนประกอบ เกิดอารมณ์ร่วมไปกับเสียงเพลงและเกิดจินตนาการตามเสียงเพลง และแสดงท่าทางคล้ายกับนักแสดงที่อยู่บนเวที โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลง I Will Survive ที่ทางคณะแสดงนำมาใช้แสดงทั้งสองวัน ผู้วิจัยพบว่าเพลงนี้เป็นที่ชื่นชอบของลูกค้าเป็นส่วนใหญ่โดยสังเกตจากการแสดงออกของลูกค้า ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลงตาม เดินตาม ทำท่าทางประกอบ หรือให้ทีปนักแสดง ซึ่งเมื่อพูดถึงเพลง I Will Survive จากการที่ได้ไปสำรวจพฤติกรรมการแสดงออกของลูกค้าในผับ A พบว่าเมื่อการแสดงโชว์คาบาเรต์ได้แสดงเพลง I Will Survive พบว่าลูกค้าต่างชาติมีความสุข ความสนุก ต่างพากันเดินตามจังหวะเพลง ทำท่าเหมือนตัวเองเป็นนักร้องกำลังแสดงอยู่ ซึ่งแตกต่างจากผลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเกย์ในเมืองไทยมีบางส่วนไม่ชอบและเห็นว่าเพลง I Will Survive อาจจะไม่ใช่เพลงชาติสำหรับเกย์ ไม่ใช่เพลงสำหรับเกย์ “เบส” หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างได้ให้สัมภาษณ์ประเด็นเพลง I Will Survive ไว้ว่า

“อย่างตอนที่เพลง I Will Survive ขึ้นมาก็จะมีคนบอกว่า อันนี้เพลงของเธอ ซึ่งแบบบางที่เราคิดว่ามันไม่ใช่เพลงสำหรับชั้น ชั้นไม่ได้อะไรกับมันมากแต่ก็ต้องลุกขึ้นเต้นก็เพราะพวกเธอบอกว่าเป็นเพลงสำหรับชั้น คือสังคมพยายามยึดเยียดให้มากกว่าว่าเป็นเพลงสำหรับเกย์ หรือมันอาจจะมีเกย์บางกลุ่มที่ชอบ แต่มันไม่ได้หมายความว่าเกย์ทุกคนจะชอบ มันไม่ได้เป็นเพลงชาติเกย์ ซึ่งเพลงแบบนี้มันก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ ต่อไปอาจจะเป็นเพลงหมอลำหน้าห้าง ลมพัดตั้งไปเลย”

การที่สังคมได้ให้ความหมายเพลงนี้กับเกย์ หรือตีความหมายความเป็นเกย์จากเพลง I Will Survive ทำให้สังคมตัดสินว่าเมื่อเพลง I Will Survive เปิดมาแล้วเกย์ในเมืองไทยจะต้องเต้น หรือจะต้องแสดงความเป็นเกย์ออกมา นั่นอาจแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการแสดงออกที่มีต่อเพลง I Will Survive ของเกย์ต่างชาติและเกย์ไทยมีความแตกต่างกัน ซึ่งจากงานศึกษาของ Jason (2011) ที่ได้เขียนไว้ในหนังสือ Queer Bangkok ไว้ว่า เกย์ตะวันตกกับเกย์ไทยมีความแตกต่างกันในเรื่องจิตสำนึก ความเป็นเกย์ที่เกย์ตะวันตกมีการรวมตัวต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิต่างๆ เป็นหนึ่งเดียวกัน มีจิตสำนึกร่วมกันในขนาดที่เกย์ไทยไม่ได้มีจิตสำนึกร่วมกันเหมือนกับตะวันตก ถึงแม้ว่าวัฒนธรรมความเป็นเกย์จะเริ่มแพร่ขยายมาจากตะวันตกเข้าสู่ประเทศไทยแต่นั้นก็ไม่ได้ทำให้เกย์ไทยจะรับมาทั้งหมด เนื่องจากความแตกต่างในเรื่องของสังคมและวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนกัน ฉะนั้นเราอาจจะเห็นความแตกต่างในเรื่องของเพลง I Will Survive ได้อย่างชัดเจนในจิตสำนึกของเกย์ตะวันตกและเกย์ไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผับที่มีการแสดงโชว์โดยใช้เพลง I Will Survive เกย์ตะวันตกจะชื่นชอบมากเป็นพิเศษ มีการร้องตามและเต้นตามเหมือนว่าเป็นเพลงโปรดของตัวเอง ในขณะที่เกย์ไทยยืนดูปกติไม่ได้แสดงพฤติกรรมมากมายเหมือนที่เกย์ตะวันตกแสดงออกมา ซึ่งสอดคล้องกับบทสัมภาษณ์ของผู้ให้สัมภาษณ์บางส่วนที่ไม่คิดว่าเพลง I Will Survive จะเป็นเพลงสำหรับเกย์ มันเป็นเพียงแค่สังคมให้ความหมายมาเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าน่าจะมาจากการรับอิทธิพลจากตะวันตกมาที่เชื่อว่าเพลง I Will Survive เป็นเพลงสำหรับเกย์ ทำให้สังคมให้ความหมายกับเกย์ไทยว่าเกย์ไทยจะต้องชื่นชอบเพลง I Will Survive ด้วยเช่นเดียวกัน

จะเห็นได้ว่านอกเหนือจากที่เพลงเป็นสิ่งที่สร้างอัตลักษณ์ในส่วนของปัจเจกบุคคลนั้น เพลงยังได้เป็นส่วนหนึ่งในการเชื่อมโยงอัตลักษณ์ของเกย์แต่ละคนเข้าด้วยกันจนก่อให้เกิดเป็นสังคมเกย์ที่พวกเขาไม่มีความชื่นชอบในเพลงที่คล้ายกัน แสดงออกเลียนแบบนักร้องที่ชื่นชอบ เพลงได้ให้ประสบการณ์อันหลากหลายกับเกย์ และเกย์พร้อมที่จะเรียนรู้ประสบการณ์ดังกล่าวจากเพลงจดจำเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย ทำให้ร่างกายของเกย์เป็นสิ่งที่ไม่อยู่กับที่มีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาผ่านจินตนาการที่เกิดขึ้นเมื่อได้ฟังเพลง และเพลงยังทำให้เห็นว่าอัตลักษณ์ของเกย์นั้นไม่ใช่สิ่งที่ตายตัว เป็นสิ่งที่พร้อมจะเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ตามแต่เพลงที่พวกเขาได้รับฟัง ถ้าวร่างกายเกย์เป็นโรงงานผลิตอัตลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นจากการเรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆแล้วเพลงก็เปรียบเสมือนเป็นวัตถุดิบที่ใส่เข้าไปในโรงงานเพื่อที่จะผลิตอัตลักษณ์ในรูปแบบต่างๆออกมาตามแต่ประเภทของเพลงที่ใส่เข้าไปซึ่งสามารถอธิบายได้จากตามภาพ

รูปภาพที่ 10 : แผนภาพแสดงถึงกระบวนการแสดงอัตลักษณ์เมื่ออาศัยเพลงเป็นปัจจัยในการกระตุ้น

บทที่ 5

การช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของเกย์ผ่านการบริโภคเพลง

1. พื้นที่ทางสังคม

ส่วนที่สองกับคำถามของงานวิจัย “การช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของเกย์ผ่านการฟังเพลง” เพื่อต้องการที่จากคำตอบว่า เกย์จะสามารถช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมได้อย่างไรผ่านการฟังเพลง เมื่อพูดถึงพื้นที่ซึ่งเป็นสถานที่ที่ทำให้มนุษย์ผู้เกี่ยวข้องสามารถแสดงออกทางพฤติกรรมตามแต่ละจุดประสงค์ที่เข้ามาใช้ในพื้นทีนั้น (Lefebvre, 1991 อ้างถึงใน ปิยลักษณ์ โพธิวรรณ, 2554) ซึ่งการก่อเกิดพื้นที่นั้นได้มาจากแนวความคิดทฤษฎีความต้องการครอบครองพื้นที่ทางธรรมชาติโดยใช้กระบวนการสร้างความหมายให้กับพื้นที่นั้นโดยได้แปรเปลี่ยนความหมายของพื้นที่ทางธรรมชาติให้มาเป็นพื้นที่ที่มีความหมายเป็นอย่างอื่นตามแต่จุดประสงค์ของทฤษฎีที่ต้องการ ไม่ว่าจะพื้นที่ในการผลิต พื้นที่สำหรับแรงงาน หรือพื้นที่สำหรับการพักผ่อน เป็นต้น และพื้นที่แต่ละพื้นที่ที่ถูกทุนให้ความหมายนั้นต่างก็มีความเชื่อมโยงกับปัจจัยอื่นๆที่มาเกี่ยวข้อง อย่างในกรณีของ พื้นที่ในการผลิตที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างนายทุนและแรงงาน และมีความสัมพันธ์เชิงอำนาจซึ่งกันและกัน ซึ่งย่อมจะนำมาสู่การต่อสู้เปลี่ยนแปลงหรือความพยายามต้องการแปรเปลี่ยนความหมายของพื้นที่ไปเป็นอย่างอื่น ย่อมหมายความว่าพื้นที่ที่ถูกนิยามโดยทุนสามารถแปรเปลี่ยนความหมายตลอดเวลาเกิดการต่อสู้และต่อรองระหว่างอำนาจซึ่งกันและกันโดยหวังจะครอบครองพื้นที่ผ่านทางการสร้างความหมายให้เกิดขึ้นใหม่ ถ้าเรานำแนวคิดเรื่องพื้นที่ของ เลอแพบวร์ มาอธิบายร่างกายของมนุษย์ในฐานะที่เป็นพื้นที่ทางธรรมชาติอย่างหนึ่ง การให้ความหมายแก่ร่างกายมนุษย์ย่อมทำให้ความหมายของพื้นที่ทางธรรมชาติเปลี่ยนแปลงไปเป็นพื้นที่แห่งจินตนาการที่การแสดงออกของมนุษย์เกิดจากกระบวนการจินตนาการในความรู้สึกนึกคิดและแสดงสิ่งที่จินตนาการนั้นผ่านทางร่างกาย (Lefebvre, 1991 อ้างถึงใน ปิยลักษณ์ โพธิวรรณ, 2554) เมื่อพิจารณาในความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศสภาพพบว่า สังคมไทยที่ยังยึดกับความคิดคู่ตรงข้ามโดยเฉพาะรักต่างเพศเป็นสำคัญ ทำให้พื้นที่สาธารณะส่วนใหญ่ในสังคมถูกจัดไว้ให้กับกลุ่มชายและหญิง ประกอบกับด้วยโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำหนดรูปแบบพฤติกรรมการแสดงออกของชายและหญิง หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าความเป็นชายและความเป็นหญิงซึ่งถูกกำหนดรูปแบบและควบคุมโดยรัฐหรือผู้มีอำนาจในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

การแสดงออกของความเป็นชายที่ได้ทับซ้อนกับการแสดงออกของเกย์ที่ต้องการแสดงพฤติกรรม นอกเหนือจากความเป็นชาย ซึ่งความเป็นชายที่ถูกให้ความหมายโดยผู้มีอำนาจนั้นจะพบว่ามันไม่มี เอกภาพ ขึ้นอยู่กับบริบทของการเมือง ชนชั้น อุดมการณ์รัฐชาติและชาตินิยมสมัยใหม่ แต่โดยส่วนใหญ่สังคมนิยมยังถูกครอบงำจากมายาคติความรู้เรื่องเพศคู่ตรงข้ามและเพศสรีระ ที่ความเป็นชายมีมา ตั้งแต่เกิด ต้องมีท่าทางที่เข้มแข็ง อดทน กล้าหาญ มีความเป็นผู้นำ ส่วนความเป็นหญิงก็จะตรงข้าม กับผู้ชายที่จะต้องอ่อนหวาน มีความสวย มีเสน่ห์ (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2556) นั้นย่อมาหมายความว่า พื้นที่แห่งจินตนาการในส่วนของร่างกายมนุษย์ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาผ่านการต่อสู้และ ต่อรองของผู้ที่เป็นเจ้าของร่างกายและรัฐผู้สร้างวาทกรรมกำหนดพื้นที่แก่ร่างกายมนุษย์

จากมายาคติความเป็นชายและหญิงที่ครอบงำสังคมผ่านทางวาทกรรม ทำให้เกิดพื้นที่ของ ชายและหญิงในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่สาธารณะที่บุคคลเมื่ออยู่ในพื้นที่ดังกล่าวจะต้องแสดง ตนในรูปแบบที่รัฐหรือผู้มีอำนาจเป็นคนกำหนด และในทางกลับกันได้ผลักดันบุคคลที่แสดงออกใน พฤติกรรมที่แตกต่างในพื้นที่ของชายและหญิงไปอยู่ในพื้นที่ชายขอบของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกย์ ที่เมื่อพวกเขาแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างจากความเป็นชายก็ย่อมถูกสังคมจ้องมองและคิดว่าเป็นสิ่งที่ แปลกประหลาด และทำให้เกย์จะต้องแสดงพฤติกรรมที่ต้องการแสดงในพื้นที่ที่พวกเขา รู้สึกว่าเป็น พื้นที่ที่พิเศษไม่ว่าจะเป็นพื้นที่เสมือนจริงอย่างไรในโลกของการสื่อสารผ่านเครือข่ายโดยใช้คอมพิวเตอร์ เป็นศูนย์กลาง หรือเราอาจจะเรียกว่าพื้นที่ในสังคมออนไลน์ที่ไม่มีขอบเขตและเขตแดน ไม่มีกฎระเบียบ ควบคุมจำกัดการแสดง และเป็นพื้นที่ที่พิเศษที่ผู้คนไม่จำเป็นต้องพบหน้ากันโดยตรงทำให้รู้สึก ปลอดภัย นั่นจึงเป็นปัจจัยที่เอื้อต่อผู้คนที่เข้าไปในสังคมออนไลน์สามารถแสดงออกในสิ่งที่ต้องการ แสดงออกได้ (ปิยวรรณ โพธิ์ลักษณ์, 2554) เช่นเดียวกันเกย์เมื่อได้เข้าไปในสื่ออย่างสังคมออนไลน์ พวก เขาก็พร้อมที่จะแสดงตัวตนที่หลบซ่อนจากพื้นที่สาธารณะมาแสดงออกในสังคมออนไลน์

2. การช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของเกย์

นอกจากพื้นที่อย่างสังคมออนไลน์ที่เป็นพื้นที่ที่พิเศษให้ความรู้สึกปลอดภัยแล้ว พื้นที่ที่ทำให้เกย์สามารถแสดงอัตลักษณ์ได้มากที่สุดหนึ่งในนั้นคือสถานบันเทิงอย่าง ผับ ซึ่งเป็นสถานที่ที่งานวิจัยนี้ให้ความสนใจ เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่เกย์รู้สึกส่วนตัวและปลอดภัย และยังรู้สึกว่าพวกเขามีเพื่อนอยู่รอบๆ ประกอบกับการเปิดเพลงที่เป็นปัจจัยหนึ่งช่วยกระตุ้นการแสดงออก ทำให้เมื่ออยู่ในพื้นที่นั้น การแสดงออกที่แตกต่างจากพื้นที่สาธารณะของเขาไม่ถูกสังคมมองว่าเป็นสิ่งที่ผิดปกติ และนอกจากผับแล้วยังมีสถานที่ที่ให้เกย์รู้สึกปลอดภัยและมีความเป็นส่วนตัวเป็นพื้นที่ที่พิเศษคือ บ้านและในรถ จากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างสถานที่ที่ชอบฟังเพลง เพื่อต้องการทราบถึงสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะฟังเพลงจะเป็นพื้นที่สาธารณะหรือพื้นที่ส่วนตัว และสามารถตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ ซึ่งคำตอบส่วนใหญ่ที่กลุ่มตัวอย่างตอบได้เป็นเช่นนี้

ตารางที่ 5 : สถานที่ที่เกย์ส่วนใหญ่นิยมฟังเพลง

สถานที่ที่ชอบฟังเพลง	จำนวนคน (ใน 40 คน)
บ้าน	28
ที่ทำงาน	17
ระหว่างเดินทาง	8

สถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะฟังเพลงจะเป็นพื้นที่ที่ให้ความเป็นส่วนตัวกับพวกเขาทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นบ้าน ที่ทำงาน หรือระหว่างการเดินทางบนยานพาหนะหรือเดินบนท้องถนน ถึงแม้ว่าการฟังเพลงในที่ทำงานและระหว่างการเดินทางจะเป็นพื้นที่สาธารณะก็ตามแต่กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะใส่หูฟังเพลงเพื่อให้ตัวเองรู้สึกว่ายู่ในพื้นที่ส่วนตัว คิดอะไรตามเพลงได้ หายกังวลกับเรื่องราวต่างๆ และการเลือกฟังเพลงในสถานที่ดังกล่าวกลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกที่จะแสดงอัตลักษณ์ได้อย่างเต็มที่ไม่ต้องมากลัวใครมามองกับผลสัมฤทธิ์ของ “แมค” หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความเห็นกับการเลือกฟังเพลงในบ้านว่า

“การฟังเพลงในห้องนอนแมคสามารถเลือกที่จะฟังเพลงได้ว่าจะฟังเพลงของศิลปินของไหน สามารถแสดงตัวตนออกมาได้อย่างเต็มที่ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลง หรือเดินตามศิลปิน หรือจินตนาการว่าตัวเองคือองศิลปิน”

หรือ “นิว” หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความเห็นว่าเวลาฟังเพลงโดยใช้หูฟังทำให้เราเหมือนอยู่ในโลกส่วนตัว และใส่อยู่ตลอดเวลา ก็เหมือนว่าตัวเขาเองอยู่ในโลกส่วนตัวที่จะสามารถจินตนาการอะไรก็ได้ ในพื้นที่ที่ไหนก็ได้ที่ตัวเองกำลังอยู่ในขณะนั้น

“ชอบฟังเพลงที่บ้าน และระหว่างเดินทาง ส่วนที่ทำงานก็มีบ้างแต่ไม่บ่อย คือเวลาฟังจะรู้สึกเหมือนอยู่ในโลกส่วนตัว เราจะใส่หูฟังเพื่อฟังเพลงอย่าตลอดเวลาเพราะมันจะฟังที่ไหนก็ได้”

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่านอกจากพื้นที่ที่เกย์ให้ความรู้สึกว่าเป็นพิเศษแล้วไม่ว่าจะเป็น ผับ บ้าน หรือแม้กระทั่งบนพาหนะที่กำลังเดินทาง สิ่งหนึ่งที่สามารถให้เกย์รู้สึกว่ายู่ในพื้นที่พิเศษคือ การใช้หูฟัง ซึ่งเป็นอุปกรณ์อันเกิดจากการผลิตแบบทุนนิยม ที่สามารถอำนวยความสะดวกและตอบสนองต่อความต้องการได้ของผู้ใช้ได้สำหรับการฟังเพลงทุกที่และทุกเวลา อาจกล่าวได้ว่าหูฟังเป็นสิ่งสร้างอาณาเขตบริเวณรอบตัวเกย์เป็นพื้นที่พิเศษให้เกย์รู้สึกเป็นส่วนตัว เป็นอิสระจากพื้นที่ที่กำลังกดทับตัวตนอยู่ และก่อให้เกิดจินตนาการขึ้นในตัวเกย์ ทำให้เกย์ได้หลุดพ้นจากพื้นที่สาธารณะเป็นช่วงหนึ่ง นำไปสู่พื้นที่แห่งจินตนาการสำหรับตัวเขาที่เมื่อฟังเพลงผ่านหูฟัง เขาก็จะสามารถจินตนาการถึงเรื่องราวอะไรก็ได้โดยอาศัยเพลงเป็นตัวกระตุ้น และบางทีก็นำมาสู่การแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างในพื้นที่สาธารณะ

สำหรับการแสดงออกผ่านการฟังเพลงของเกย์มีทั้งแสดงออกด้วยท่าทางเข้มแข็ง แต่ในขณะเดียวกันเกย์บางส่วนก็มีท่าทางที่อ่อนช้อย ดุมิจริตผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงออกถึงความเป็นหญิงของเกย์ผ่านการฟังเพลงที่เป็นเหมือนการสร้างพื้นที่ทางสังคมให้กับตัวเขาและในทางเดียวกันก็ช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมมาเป็นของตัวเอง การที่สังคมได้ถูกรอบงำจากมายาคติเรื่องความเป็นชายและหญิง เชื่อในเพศคู่ตรงข้ามทำให้สังคมมีพื้นที่ให้กับความเป็นชายและหญิงเพียงอย่างเดียว และมองว่าความเป็นชายและหญิงเป็นสิ่งที่มาแต่เกิดไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ไปตามบริบทเวลาและสถานที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นชาย การที่เกย์ซึ่งจากเพศสรีระเป็นเพศชายถ้าตามที่สังคมจ้องมองนั้นจะต้องแสดงออกถึงความเป็นชายในพื้นที่ของความเป็นชาย

แต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขากลับไม่ได้แสดงออกแบบความเป็นชายตามที่สังคมได้ให้ความหมายไว้ ซึ่งถ้าแสดงออกในพื้นที่สาธารณะที่ไม่ใช่พื้นที่ส่วนตัวอย่างในบ้านหรือขับแล้ว ย่อมทำให้ถูกมองมา เป็นสิ่งแปลกประหลาด ผิดปกติ แต่ในปัจจุบันผลการจากพัฒนาเทคโนโลยีตามระบบทุนนิยม ทำให้ ผู้บริโภคสามารถรับฟังเพลงได้ทุกที่ทุกเวลาโดยผ่านหูฟัง และสามารถสร้างพื้นที่ที่ตัวเองรู้สึกว่าเป็นที่ พิเศษรอบๆตัวเองขึ้นมา พร้อมทั้งจะแสดงออกในพฤติกรรมที่เกิดมาจากการจินตนาการเมื่อได้ฟังเพลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นหญิงเมื่อได้ฟังเพลง ซึ่งในบทสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยก็มีผู้ถูก สัมภาษณ์ก็ได้แสดงออกถึงความเป็นหญิงในที่สาธารณะขณะฟังเพลง “ทัช” ได้ให้สัมภาษณ์ว่า

“ก็คงเป็นใส่หูฟังนั่งรถตู้แล้วขยับปากตามมั้ง นั่งเซตหน้าซูดตาแล้วก็ไม่ได้สนใจใครถามว่ามีคน มองมัย ถึงมีแต่ก็ไม่ได้สนใจ ถ้ามีคนมามองจ้อง ก็จ้องกลับ บางคนคงคิดว่าอีนี่คูนมือถือรีปล่าว แต่ปล่าวหรือร้องเพลง หรือไม่บางทีก็อยากมีความรู้สึกแบบ Chirstina Aguilera เดินข้างถนนแล้ว เปิดเพลง ซึ่งก็เคยทำนะคือตอนนั่งรถตู้มาที่อนุสาวรีย์ชัยฯ ปกติจะจอดตรงบีทีเอสเลย แต่เนี่ยให้จอด ก่อนถึงบีทีเอส ตรงร้านก๋วยเตี๋ยวเรือ แล้วก็เดินไปจนถึงบีทีเอสเพื่ออะไรรู้มะ เพื่อฟังเพลงที่อยากฟัง แล้วมีความสุขซึ่งมันจะมีซึกก็คนที่ยอมเสียเวลาเดิน ซึ่งมันก็เป็นความสุขของเราไม่เดือดร้อนใคร คือ แบบพอเสียหูฟังปุ๊บตรงนั้นเหมือนกลายเป็นรันเวย์ Victoria Secret¹⁵ ตัวเองคือ Tyre Banks¹⁶ กำลังเดินแบบ ใครมองมาก็เซตหน้าใส่”

นอกจากนั้น “กอล์ฟ” ก็ยังให้เหตุผลเช่นเดียวกันเมื่อได้ฟังเพลงแล้วแสดงออกมาในพื้นที่ สาธารณะ ว่าเพลงสามารถกระตุ้นอารมณ์ให้เราได้ และเมื่อถึงจุดหนึ่งแล้วเราก็จะแสดงตัวตนออกมา โดยไม่ได้สนใจคนรอบข้างเลย

“ถ้าอารมณ์ตอนนั้นรู้สึกจริงๆ เราจะแหกปากร้องเพลงออกมาเลย บางทีถ้าเราฟังไปเรื่อยๆก็จะ ลิบซิงค์ ไม่ก็เต้นไปด้วย จนคนมองว่าอีนี่บ้ารีปล่าว บางครั้งถ้ามีทางเดินไม่มีคนโผล่ เวลาฟังเพลง จริตก็จะ มาเลย ไม่ว่าจะเดินท่าเดิน จริต ทุกอย่างจะมาเลย จนแบบ รู้เลยว่าป็นตุ๊ด”

¹⁵ Victoria Secret ตราสินค้าชนิดหนึ่ง ซึ่งสินค้าส่วนใหญ่จะเป็นชุดชั้นในผู้หญิง และน้ำหอม ทุกปีจะจัดให้มีการเดินแบบขึ้นเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้า

¹⁶ Tyre Banks นางแบบผิวสีที่โด่งดังเป็นที่รู้จักในวงกว้าง ปัจจุบันเป็นเจ้าของรายการต่างๆ อาทิ America Next Top Model

การฟังเพลงผ่านทางหูฟังอาจเป็นการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมที่เกย์ได้สร้างพื้นที่พิเศษขึ้นมา รอบตัว ภายใต้พื้นที่ทางสังคมที่ผู้มีอำนาจได้ให้ความหมายไว้ ประกอบกับเพลงเป็นตัวกระตุ้นที่ส่งผลให้เกย์กล้าที่จะแสดงตัวตน แสดงความเป็นหญิงออกมาโดยที่ไม่ได้สนใจผู้คนที่จ้องมอง ถึงแม้การแสดงพฤติกรรมความเป็นหญิงในพื้นที่สาธารณะย่อมถูกจ้องมองเป็นสิ่งที่แปลกประหลาด แต่เกย์ก็มีอิสระที่จะเลือกกระทำถึงแม้ว่าแนวความคิดเรื่อง “เพศ” จะเป็นอำนาจบังคับให้สังคมได้กำหนดบทบาทและพฤติกรรมไว้โดยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ จนไปถึงการสร้างมายาคติผ่านวาทกรรมของรัฐที่จะให้ความหมายแก่พื้นที่ในสังคมให้มีแค่เพศชายและหญิงเพื่อง่ายต่อการปกครองจนรวมไปถึงการออกกฎระเบียบต่างๆขึ้นมาเพื่อรองรับกับสิ่งที่รัฐได้สร้างความไว้

ถ้าเรามองว่าร่างกายเป็นเพียงวัตถุที่มนุษย์ทุกคนในฐานะที่เป็นเจ้าของร่างกายจะสามารถเลือกตกแต่งวัตถุนั้นได้โดยตามใจชอบ (Butler, 1993) ฉะนั้นแล้วมนุษย์ทุกคนมีอิสระที่จะเลือกที่แสดงออกตามใจปรารถนา แต่ความเป็นจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้นเพราะด้วยการครอบงำทางมายาคติที่รัฐเป็นผู้สร้างรวมถึงจารีตประเพณีโครงสร้างทางวัฒนธรรมของแต่ละสังคมที่กำหนดให้มนุษย์จะต้องแสดงออกทางพฤติกรรมตามบทบาททางเพศที่สังคมได้สร้างขึ้น โดยเฉพาะสำหรับเกย์ที่สรีระคือเพศชายไม่สามารถแสดงพฤติกรรมความเป็นหญิงได้ในที่สาธารณะ การแสดงออกถึงความเป็นหญิงของผู้ให้สัมภาษณ์บางคนที่แสดงออกในที่สาธารณะนั้นเปรียบเสมือนเขากำลังช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมต่อต้านความเป็นชายที่อยู่ โดยนิยามพื้นที่ให้กับตัวเองเป็นพื้นที่จินตนาการผ่านเสียงเพลง พร้อมกับเกิดอารมณ์ร่วมไปกับเพลง การจินตนาการนั้นอาจทำให้เกย์คิดว่าตัวเขาคือศิลปิน กำลังเดินอยู่บนเวทีคอนเสิร์ต แต่ถึงอย่างไรแล้วจะไม่แสดงออกมากเพราะกลัวว่าคนอื่นที่อยู่รอบข้างจะมองว่าเป็นสิ่งที่แปลก แต่การแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเหมือนต้องการตอกย้ำให้สังคมรอบข้างรับรู้ว่าคุณเขาก็ยังมีตัวตนอยู่ แยกชิงพื้นที่ทางสังคมออกมา เพื่อให้มีพื้นที่พิเศษสำหรับเกย์ และพวกเขาสามารถเลือกแสดงอัตลักษณ์ได้อย่างอิสระ (Free Choice) ถึงแม้ว่าอิสระที่พวกเขาเลือกมานั้นจะเป็นสิ่งที่สังคมได้กำหนดมาแล้ว

จะพบว่าเกย์สามารถเคลื่อนย้ายตัวเองไปยังพื้นที่ต่างๆ ไม่ว่าจะพื้นที่สาธารณะ พื้นที่ส่วนตัว หรือพื้นที่แห่งจินตนาการ อาจกล่าวได้ว่าเกย์สามารถดำรงอยู่ในพื้นที่ที่พิเศษที่สามารถลื่นไหลไปได้ระหว่างพื้นที่ในสังคม โดยผ่านการจินตนาการที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับฟังเพลง เปรียบเหมือนว่าเมื่อเกย์ได้ฟังเพลงตัวเขาได้สร้างพื้นที่ที่อยู่รอบๆร่างกายขึ้นมาเป็นพื้นที่ที่เกย์ได้ให้

ความหมายเฉพาะสำหรับตัวเอง นั่นจึงเป็นการสร้างความหมายใหม่ให้เกิดขึ้นกับพื้นที่ดังกล่าวเพื่อช่วงชิงพื้นที่สังคมมาเป็นพื้นที่ของตัวเอง และพื้นที่ที่เกิดขึ้นก็เป็นพื้นที่ที่พวกเขายินดีที่จะแสดงตัวตนออกมาไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ในผับ ในบ้าน หรือจะเป็นพื้นที่ที่เกิดขึ้นจากการฟังเพลง โดยพื้นที่ที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ทำให้เกย์รู้สึกเป็นส่วนตัวและปลอดภัยจะการจ้องมองของสังคม และหลุดพ้นจากการกำหนดความหมายของพื้นที่ที่รัฐเป็นผู้สร้างขึ้นผ่านทางวาทกรรม แต่ถึงอย่างไรแล้วก็ตาม กลุ่มตัวอย่างก็ยังไม่สามารถช่วงชิงพื้นที่สาธารณะมาได้ทั้งหมด เนื่องจากยังไม่สามารถหลุดออกมาจากกรอบการควบคุมของสังคมที่มีต่อบทบาทของความเป็นชายได้ แต่ก็มีกลุ่มตัวอย่างเพียงไม่กี่คนที่สามารถแสดงออกตัวตนในพื้นที่สาธารณะได้โดยผ่านการฟังเพลง แต่ก็ต้องมีเงื่อนไขในการแสดงออกดังกล่าวที่จะต้องให้เพลงเป็นตัวกระตุ้นอารมณ์ของร่างกายให้ไปถึงจุดที่เกย์รู้สึกว่ามีเต็มที่แล้ว กระตุ้นความปรารถนาให้ปลดปล่อยตัวตนออกมาและนั่นก็ทำให้เกย์สามารถแสดงตัวตนออกมาในที่สาธารณะได้

กล่าวโดยสรุปการเลือกฟังเพลงในพื้นที่สาธารณะของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ สะท้อนให้เห็นว่าเกย์ยังไม่ต้องการที่จะเลือกแสดงอัตลักษณ์ของตนเองในพื้นที่สาธารณะไม่ว่าจะด้วยเหตุผลกลัวการจ้องมองจากผู้คนรอบข้างหรือคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมในสังคม หรือจะเป็นการที่เกย์ยังถูกรอบงำด้วยวาทกรรมความเป็นชายที่จะต้องแสดงออกถึงความเป็นชายตามที่สังคมได้กำหนดไว้ อันมาจากการเรียนรู้จากสถาบันต่างๆที่รัฐได้พยายามผลิตซ้ำกระบวนการสร้างความเป็นชายให้กับพลเมืองของตนโดยหวังให้เกิดการแบ่งแยกอย่างชัดเจนในสังคมและง่ายต่อการควบคุมการดำเนินกิจกรรมต่างๆ และพร้อมที่จะผลักดันพฤติกรรมที่แตกต่างไปอยู่ชายขอบของสังคม ถึงแม้เกย์จะมีตัวช่วยอย่างหูฟังที่สามารถกระตุ้นให้เกิดการแสดงออกในพื้นที่สาธารณะ แต่เกย์ก็ทำได้อย่างมากคือการจินตนาการว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่เมื่อได้ฟังเพลง เว้นเสียแต่พวกเขาได้เข้าไปในผับ หรือบ้านซึ่งเป็นสถานที่ปิดแล้วเป็นพื้นที่ที่พวกเขาได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นพื้นที่สำหรับพวกเขาที่ได้ช่วงชิงมาจากสังคม นั่นจึงทำให้พวกเขาสามารถแสดงอัตลักษณ์ออกมาเมื่อได้รับฟังเพลง

บทที่ 6

บทสรุป

1.สรุปผลการศึกษา

การเกิดขึ้นของเพลงด้วยสาเหตุใดก็ตามแต่ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพื่อสร้างความสนุกสนาน สร้างความเชื่อทางอุดมการณ์ หรือจะเพื่อการต่อสู้เชิงสัญลักษณ์ ล้วนแล้วแต่มีผลต่อมนุษย์อย่างยิ่ง ซึ่งผลที่เกิดขึ้นอาจมีทั้ง การเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ สร้างความเชื่อหรือต่อสู้ในเรื่องต่างๆ รวมถึงเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ เมื่อเราพิจารณาถึงการสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์ที่เพลงจะเป็นปัจจัยให้มนุษย์แสดงออกในรูปแบบที่แตกต่างไปตามประสบการณ์ของแต่ละคนที่ได้รับสืบทอดกันมา การแสดงออกเมื่อได้ฟังเพลงของมนุษย์อันเป็นเหมือนการเปิดเผยตัวตนในสิ่งที่จินตนาการผ่านกระบวนการทางร่างกาย และถ้าการแสดงออกดังกล่าวได้แสดงในพื้นที่ที่ถูกให้ความหมายของสังคมในด้านพฤติกรรมที่ควรจะต้องปฏิบัติ ไม่ว่าจะการแสดงออกนั้นจะเป็นการแสดงออกตามที่สังคมต้องการหรือแสดงออกในสิ่งขัดแย้งต่อความหมายที่สังคมได้ให้ไว้สำหรับพื้นที่เช่นนั้นแล้วการแสดงออกในสิ่งขัดแย้งต่อความหมายในพื้นที่ของสังคมจะเปรียบเสมือนเป็นการต่อสู้เพื่อช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมโดยอาศัยบทเพลงซึ่งพื้นที่ที่สร้างขึ้นมานี้เป็นเหมือนกับการออกนอกจากขอบเขตที่ถูกควบคุมโดยสังคม และเมื่อพิจารณาในกลุ่มเกย์ซึ่งเป็นเพศที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากเพศชายและหญิงซึ่งเป็นเพศหลักของสังคมตามแนวคิดคู่ตรงข้าม การแสดงออกของพวกเขาจะต้องแสดงออกถึงความเป็นชายตามเพศสรีระที่พวกเขามี และถ้าพวกเขาจะแสดงออกพฤติกรรมที่นอกเหนือสังคมก็จะถูกผลักออกไปยังชายขอบของสังคม ซึ่งการฟังเพลงก็ถือเป็นส่วนหนึ่งที่จะสร้างพฤติกรรมตัวตนเหล่านั้นออกมา พร้อมด้วยการต่อสู้ช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมอันเกิดจากการแสดงออกของพวกเขาทำให้เกิดตัวตนในสังคม อันจะเป็นสิ่งที่น่าจะทำการศึกษาในส่วนของการสร้างอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มเกย์

การวิจัยการสร้างอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชายรักชายผ่านการบริโภคเพลง ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามเพื่อเป็นปัญหาคำถามในการวิจัยคือ การบริโภคเพลงของกลุ่มชายรักชายสามารถแสดงอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมโดยผ่านการฟังเพลงของตนเองได้อย่างไร ซึ่งการนำเสนอผลการวิจัยนั้นได้แบ่งเป็นสองช่วงคือ ช่วงแรกจะเป็นการวิจัยเพื่อศึกษาการแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ที่เกิดขึ้นเมื่อได้ฟังเพลง ว่าแสดงออกได้อย่างไร อะไรคือปัจจัยกระตุ้นให้เกิดการแสดงออกอัตลักษณ์ และส่วนที่สองจะเป็นการวิจัยถึงการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของเกย์ที่เกิดขึ้นจากการฟังเพลงว่ากระบวนการสร้างพื้นที่เพื่อช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมผ่านการฟังเพลงจะเป็นอย่างไร โดยการวิจัยดังกล่าวนี้ผู้วิจัยได้นำ ทฤษฎีอัตลักษณ์, วาทกรรม แนวคิดเคียวร์ และแนวคิดเรื่องพื้นที่ทางสังคม เป็นกรอบในการวิเคราะห์คำถามของงานวิจัยชิ้นนี้ พร้อมทั้งได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน, ดีเจของสถานบันเทิงและบาร์ตัวอย่างละ 1 คน รวมถึงสัมภาษณ์ผู้ผลิตเพลงจำนวน 1 คน และได้ลงพื้นที่ศึกษาผับเกย์จำนวน 2 แห่ง ซึ่งเป็นสถานที่ให้เกย์ได้พบปะสังสรรค์ โดยใช้เสียงเพลงให้เกย์ร่วมสนุกได้เพื่อที่จะได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตอบคำถามงานวิจัย

ผลการวิจัยพบว่าเพลงมีความเชื่อมโยงกับการแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างอัตลักษณ์เกย์ขึ้นมาและเป็นปัจจัยให้เกย์กล้าที่จะแสดงออกอัตลักษณ์ได้ โดยอันดับแรกที่เกย์จะเลียนแบบนั้นคือตัวศิลปินโดยเฉพาะศิลปินหญิงที่แสดงออกมาผ่านสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิตประจำวัน การแสดงออกผ่านทางร่างกาย หรือการแต่งตัว ผ่านสื่อต่างๆที่พวกเขาสามารถหาเสพได้ และถ้าเป็นศิลปินที่สังคมให้ความหมายว่าเป็นศิลปินในระดับดีวา (Diva) ที่จะต้องเป็นศิลปินที่มีจริตเกินผู้หญิง มีชื่อเสียง การใช้ชีวิตที่ดูหรูหราที่มีความมั่นใจมาก การสวมใส่เครื่องแต่งการที่ดูอลังการเมื่อเวลาแสดง อันนำมาซึ่งประสบการณ์ที่หลากหลาย และพร้อมให้เกย์เลียนแบบในจริตท่าทางที่พวกเขาชื่นชอบมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันจนมาเป็นอัตลักษณ์ส่วนหนึ่งของตัวเองและใช้ในชีวิตประจำวัน

อันดับที่สองพบว่าเป็นทำนองเพลง ที่เป็นปัจจัยในการกระตุ้นการแสดงออกอัตลักษณ์ของเกย์ ยิ่งถ้าเป็นจังหวะทำนองเพลงที่สนุกสนาน เป็นเพลงที่พวกเขาชื่นชอบ ย่อมก่อให้เกิดจินตนาการขึ้นในจิตใจของพวกเขาไม่ว่าจะเป็นการจินตนาการว่าตัวเองคือศิลปินที่กำลังทำการแสดง หรือจินตนาการว่าตัวเองมีลักษณะคล้ายกับผู้หญิง ผมยว มีหน้าอก การจินตนาการดังกล่าวนี้ จะถูกแสดงออกผ่านกระบวนการของร่างกายไม่ว่าจะเป็นท่าเต้นที่เกิดจากการเลียนแบบตัวศิลปินเจ้าของเพลงโดยหรือท่าเต้นไปตามจังหวะอารมณ์ในขณะนั้นว่าจะขยับร่างกายส่วนไหน ประกอบกับถ้าได้ฟังในสถานที่ที่พวกเขา รู้สึกเป็นส่วนตัว เช่น สถานบันเทิงหรือในห้องนอน ในรถหนี ในขณะที่ใส่หูฟังเกย์ก็พร้อมที่จะแสดงอัตลักษณ์หรือพฤติกรรมออกมาได้หลังจากที่รับฟังเพลง

อันดับที่สามเนื้อเพลงจะมีส่วนน้อยที่สุดในการสร้างอัตลักษณ์ของเกย์อันเนื่องมาจากเนื้อเพลงจะเป็นตัวสื่อความหมายของเพลงว่าเพลงนั้นสื่อความหมายถึงอะไรและเกย์จะต้องตีความหมายของเนื้อเพลงเพื่อให้เข้าใจอารมณ์เพลงในขณะนั้น เว้นแต่ในกรณีของเพลงช้าที่เนื้อเพลงและทำนองจะมีส่วนอย่างมากต่อการแสดงออกของเกย์ซึ่งกลุ่มตัวอย่างบางคนเมื่อฟังเพลงช้าพร้อมด้วยเนื้อหาเพลงที่ดูเศร้า ได้ส่งผลให้พวกเขา ร้องให้ออกมาซึ่งก็ถือว่าเป็นการแสดงออกพฤติกรรมอย่างหนึ่งเมื่อได้ฟังเพลง

เมื่อพิจารณาถึงความต้องการสร้างความหมายของพื้นที่ในสังคมเพื่อสร้างอัตลักษณ์ของเกย์ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกถึงพฤติกรรมของความเป็นหญิง หรือพฤติกรรมที่แตกต่างจะพฤติกรรมโดยปกติของสังคม การฟังเพลงก็ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่เกย์จะใช้เพื่อให้พวกเขาสามารถแสดงออกได้ เป็นเหมือนการพยายามออกจากพื้นที่ของสังคมผ่านท่วงทำนอง และตัวอักษรโดยมีศิลปินเป็นผู้นำเสนอ และการฟังเพลงย่อมมีความเกี่ยวเนื่องความเป็นชายและความเป็นหญิงอยู่ด้วยเช่นเดียวกัน จากงานศึกษาของ Dhoest et al. (2015) ในหัวข้อ Into The Groove : Exploring lesbian and gay musical preferences and 'LGB music' in Flanders พบว่าเพลงป๊อป (Pop) จะเป็นสิ่งที่บ่งบอกความเป็นหญิง และเพลง (Rock) จะเป็นสิ่งที่บ่งบอกความเป็นชาย เช่นเดียวกันในงานวิจัยนี้ได้สอบถามกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่บ่งบอกความเป็นชายผ่านการฟังเพลง ผลที่ได้สามลำดับแรกที่ผู้ให้สัมภาษณ์มีความเห็นมากที่สุดคือตัวศิลปิน, เนื้อร้อง และทำนอง ตามลำดับ

ตัวศิลปิน : กลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นว่าตัวศิลปินจะเป็นสิ่งที่บอกความเป็นเกย์ได้มากที่สุดอันเนื่องมาจากความชื่นชอบในตัวศิลปินที่จะต้องเป็นศิลปินหญิงที่มีความเป็นตัวแม่ (Diva) ซึ่งถูกจริตกับชาวเกย์ และเกย์บางคนก็รู้สึกว่าจะมีความหลังร่วมกันกับตัวศิลปิน นำเสนอผ่านสื่อ “ป๊อปก” ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับตัวศิลปินไว้ว่า

“ตัวศิลปินเป็นเป้าหมายของกลุ่มเพศที่สาม อย่างเช่น นิวจีวี, ไบเตย, จี๊ อาร์ทสยาม หรือศิลปินเกาหลี แน่นนอนเป็นศิลปินที่เพศที่สามชื่นชอบ พอออกเพลงใหม่มาพวกเขา ก็ตามไปแกะเนื้อร้อง ทำเดินทุกอย่างให้เป๊ะ รองลงมาคิดว่าเป็นทำเดินเพราะเพลงทุกเพลงจะต้องมีทำเดินให้กลุ่มเพศที่สาม มีกิจกรรมในการออกไปโชว์เพื่อนหรือสังสรรค์มีการได้ออกไปโชว์สเตป ยิ่งตามสถานบันเทิงกลางคืน มันทำให้คนที่ชื่นชอบศิลปินเหล่านั้นรู้สึกว่าจะอยากเป็นศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบ พวกเขา ก็จะแสดงความเป็นตัวตนของตัวเองได้มากยิ่งขึ้นผ่านการเดิน ”

ทำนอง : กลุ่มตัวอย่างที่ให้เหตุผลว่าเป็นทำนองมีหลากหลายเหตุผล อาทิ เกย์ส่วนใหญ่จะชอบทำนองสนุกสนาน มีความเป็น Pop ทำนองมันครอบคลุมทุกอย่างในเพลงมีอะไรมากกว่าภาษา ทำนองคืออารมณ์ หรือเป็นจังหวะเฉพาะที่ชายหญิงไม่ได้ชอบแต่เกย์ชอบ “เจได” ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจไว้ว่า

“ทำนองนั้นครอบคลุมทุกอย่าง ทำนองมีอะไรมากกว่าความหมายของภาษา ทำนองคือ Emotion ทำนองคืออารมณ์ ทำนองคือบีท (Beat) บีทคือจังหวะ คือเพลงทุกเพลงไม่ว่าจะเป็นเพลงเศร้าหรืออะไรก็ตามมันจะเกี่ยวข้องกับอารมณ์หมด แล้วจุดเริ่มต้นของเพลงก็จะมาจากทำนอง ทำนองจะมาก่อนทุกอย่าง แบบสมัยก่อนการเล่นดนตรีก็มาจากทำนองก่อน ซึ่งถ้ามีแต่เนื้อร้องไม่มีทำนองก็จะกลายเป็นภาษาพูดธรรมดา”

ท่าเต้น : ในคำตอบนี้กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความเห็นว่า คนที่เป็นเกย์ส่วนใหญ่จะชอบเต้นคัฟเวอร์ (Cover) เพลงของศิลปินหญิงต่างๆ และไม่มีผู้ชายคนไหนที่จะชอบเต้นตามท่าของศิลปินหญิง “แพต” หนึ่งในกลุ่มตัวอย่างได้ให้ความเห็นไว้ว่า

“ท่าเต้นในมิวสิก วิดีโอ เพราะทำให้เกิดการเลียนแบบท่าเต้นเพื่อจะเต้นตาม อย่างศิลปินเกาหลีอย่าง Girl Generation ที่เกย์ชอบ Cover ท่าเต้น หรือจะเป็นศิลปินหญิงต่างประเทศคนอื่นๆ”

จากผลสัมภาษณ์ดังกล่าวแสดงถึงอิทธิพลของเพลงที่มีต่อสังคมสามารถตัดสินความเป็นชาย และความเป็นหญิงของแต่ละบุคคลได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิลปินเพลง Pop ที่เป็นเพลงส่วนใหญ่ที่เกย์ ชื่นชอบ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบระหว่างเควีร์และเพลงอาจได้ว่า “ถ้าวัฒนธรรมเควีร์คือ ศาสนา นั้นแล้ว Judy Garland ก็คือ ศาสดา” (Brett et al., 2006) นั้นแสดงให้เห็นว่าเกย์กับเพลงและศิลปินมีความสัมพันธ์กันอย่างแยกออกไม่ได้ เพลงอาจจะเป็นส่วนหนึ่งในประสบการณ์ของเกย์แต่ละบุคคลที่สามารถทำให้เกย์ได้ตอบสนองในรูปแบบที่แตกต่างกัน ประสบการณ์ที่ว่าดังกล่าวอาจจะเป็นการที่รู้สึกว่าคุณชีวิตของพวกเขามีส่วนร่วมเป็นส่วนหนึ่งกับชีวิตของศิลปิน หรือทัศนคติของพวกเขาและศิลปินมีความคล้ายกัน หรือจังหวะดนตรีที่สนุกสนาน เนื้อร้องที่ถูกต้องก็ทำให้เกย์รู้สึกมีส่วนร่วมจินตนาการไปในเพลงนั้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Aronoff และ Gilboa (2014) ที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของเพลงที่มีผลต่อกระบวนการเปิดเผยตัวเอง (Coming Out) ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวพบว่าเพลงมีหลายบทบาทเพื่อที่ทำให้เกย์เข้าสู่กระบวนการเปิดเผยตัวเอง โดยได้เรียงลำดับกระบวนการที่ทำให้เกย์เข้าสู่กระบวนการเปิดเผยตัวตน โดยลำดับแรกบทบาทเพลงในฐานะเพื่อน ลำดับที่สองบทบาทของเพลงที่มีส่วนช่วยปกปิดและเปิดเผยตัวตน และลำดับสุดท้ายบทบาทเพลงในฐานะเป็นตัวสร้างโอกาสให้เกย์สามารถเปิดเผยตัวตนได้ และบทบาทหน้าที่อื่นๆที่เพลงมีส่วนเกี่ยวข้อง ฉะนั้นแล้วเราจะเห็นได้ว่าเพลงสามารถแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของเกย์ได้และนำเสนอได้ว่าเกย์เป็นคนอย่างไร เพลงยังสะท้อนตัวตนของเกย์สามารถบ่งบอกตัวตนเกย์ในสังคมได้ เพลงเป็นสิ่งที่สามารถทำให้เกย์มีพื้นที่ที่จะแสดงพฤติกรรมความเป็นหญิงออกมาได้ เพลงยังก่อให้เกิดการสร้างพื้นที่ทางสังคม ระหว่างเกย์ด้วยกันเองเกิดเป็นกลุ่มย่อยๆที่จะคอยสื่อสารรวมตัวกันอันก่อให้เกิดชุมชนเกย์ที่คอยพร้อมจะช่วงชิงพื้นที่ความเป็นชายและหญิงในสังคมมาสร้างพื้นที่โดยให้ความหมายใหม่สำหรับตัวเอง

นอกจากนั้นแล้วเพลงยังเป็นส่วนหนึ่งที่เชื่อมโยงเกย์แต่ละคนเข้าด้วยกัน ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ อันเกิดมาจากความชื่นชอบในรูปแบบของเพลงและศิลปินที่มีร่วมกัน การที่มีความชื่นชอบเหมือนกันทำให้เกย์ได้ติดต่อสื่อสารกัน มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน จนอาจไปถึงการรวมตัวเป็นกลุ่มแฟนคลับของศิลปิน “อิคคิว” ได้ให้ความเห็นว่าเพลงและศิลปินเป็นสิ่งที่ดึงดูดคนที่มีความชอบเหมือนกันเข้าหากัน

“ถ้าชอบลูกทุ่งก็มีเพื่อนที่ชอบฟังลูกทุ่ง ถ้าชอบฟัง Madonna ก็มีเพื่อนที่ชอบฟัง Madonna แต่ถ้าชอบฟังเพลงลูกทุ่งแล้วไปอยู่กับคนชอบฟังมาดอนนามันก็จะคุยกันไม่รู้เรื่อง คือเหมือนเป็นการแบ่งแยกกลุ่มคนในสังคมมาจากการฟังเพลง”

หรือจะเป็นความคิดเห็นของ “แมก” ที่ให้ความเห็นว่าเพลงทำให้รู้ว่าคนที่ฟังมีความชื่นชอบด้านใด และทำให้เราสามารถเข้าหาและปฏิบัติต่อคนที่ฟังเพลงได้อย่างดี

“ถ้าสังคมรอบข้างรู้ว่าเราฟังเพลงแบบไหน เค้าก็จะรับรู้ถึงตัวตนของเราว่าเราสนใจในด้านไหน เค้าจะปฏิบัติกับเราในด้านไหนได้ถูก คล้ายกับตัวเราถ้าเรารู้ว่าคนไหนฟังเพลงแบบไหน เราก็สามารถสร้างปฏิสัมพันธ์กับเค้าได้ถูกกว่าควรไปทางไหนเหมือนกับสังคมรับรู้ตัวตนและอยู่ร่วมกันได้ในสังคมได้ง่ายขึ้น”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงเกยเข้าด้วยกันโดยผ่านการฟังเพลง และการรวมตัวเป็นกลุ่มย่อยของเกย์นั้นทำให้เกิดการเรียนรู้อัตลักษณ์ของแต่ละคนที่แสดงออกมาที่มีความชื่นชอบ แนวคิดที่เหมือนกัน หรืออาจทำทางการแสดงออกเมื่อได้ฟังเพลงเหมือนกัน และสามารถพัฒนากลายเป็นวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มเกย์ได้

สำหรับการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมผ่านการฟังเพลงพบว่าจะเป็นการสร้างหมายความของพื้นที่ให้เกิดขึ้นใหม่จากเดิมที่สังคมได้สร้างไว้ ซึ่งในความหมายพื้นที่ของสังคมเราจะพบว่าวาทกรรมจะถูกใช้เพื่อเป็นตัวกำหนดความหมายของพื้นที่ โดยเฉพาะวาทกรรมความเป็นหญิงและความเป็นชาย เมื่อเปรียบเทียบกับอัตลักษณ์แล้วเราจะพบว่าทั้งสองสิ่งมีความเชื่อมโยงกัน โดยผู้คนได้เรียนรู้อัตลักษณ์ผ่านจากวาทกรรมที่รัฐสร้างขึ้นมาไม่ว่าจะผ่านทางสถาบันหรือโฆษณาชวนเชื่อต่างๆ ทำให้ปัจเจกชนแต่ละคนมีพฤติกรรมตามความหมายที่รัฐต้องการและถูกกำหนดตำแหน่งแห่งที่ในสังคม และถ้าปัจเจกชนในสังคมคนไหนแสดงพฤติกรรมนอกเหนือจากที่สังคมได้กำหนดไว้ก็อาจจะถูกมองว่าเป็นสิ่งที่แปลกแยกไปจากสังคม และอาจถูกผลักไปอยู่ชายขอบของสังคม ซึ่งการแสดงออกที่แตกต่างดังกล่าวอาจถือได้ว่าเป็นการต่อสู้ในทางการเมืองเชิงอัตลักษณ์ที่ปัจเจกชนต้องการแสดงออกตามความต้องการของตัวเอง ต้องการพื้นที่ตำแหน่งให้กับตัวเองในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเกย์ที่พวกเขามีความต้องการแสดงออกตัวตนออกมาในพื้นที่ของสังคมที่ถูกครอบงำด้วยวาทกรรมความเป็นชายและความเป็นหญิง ซึ่งการต่อสู้เพื่อช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมดังกล่าวอาจจะต้องใช้เพลงเป็นส่วนหนึ่งเพื่อเป็นปัจจัยในการกระตุ้นความต้องการในการแสดงออกในพื้นที่ของสังคม

ในการศึกษาประเด็นเรื่องการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมพบว่ากลุ่มตัวอย่างยังไม่สามารถที่จะช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมได้อย่างเด่นชัด ด้วยเหตุผลที่กลัวผู้คนรอบข้างมองและคิดว่าตัวเองเป็นตัวประหลาด เพียงเพราะไม่ได้มีพฤติกรรมที่เหมือนคนอื่นในสังคม ซึ่งหมายความว่าเกย์อาจจะยังไม่สามารถหลุดออกจากพื้นที่ที่รัฐสร้างความหมายขึ้น แต่มีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่แสดงออกถึงความเป็นหญิง หรือจะเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกจากรูปร่างกายผ่านทางร่างกายโดยมีต้นแบบมาจากศิลปินที่ชื่นชอบซึ่งพวกเขาสามารถแสดงออกในพื้นที่สาธารณะโดยอาศัยเพลงเป็นตัวปลุกเร้าอารมณ์ให้เกิดความกล้าขึ้นมา

จากผลการสัมภาษณ์เราจะพบว่าเพลงเป็นส่วนหนึ่งให้เกย์เกิดการขบถต่อพื้นที่ทางสังคมที่รัฐสร้างขึ้นมาให้มีแต่พื้นที่สำหรับการแสดงออกและหญิง และสร้างพื้นที่สำหรับตัวเองขึ้นโดยให้ความหมายใหม่ การขบถดังกล่าวจะแสดงออกในสิ่งที่พวกเขาต้องการแสดงออกแต่สังคมไม่มีพื้นที่ให้แสดงออกได้ โดยจะอาศัยเพลงเป็นตัวกระตุ้น และจะจินตนาการเรื่องราวต่างเมื่อได้ฟังเพลงโดยผ่านเทคโนโลยีในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับงานศึกษาของ Frith (2004) ที่เพลงมีบทบาทอย่างมากในการสร้างอัตลักษณ์ และใช้ตัวแทนในการต่อสู้เพื่อช่วงชิงพื้นที่ทางสังคม นอกจากจากแสดงออกในพื้นที่

สาธารณะเพื่อช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมแล้วพวกเขาก็เลือกที่จะแสดงออกในพื้นที่ที่รู้สึกเป็นส่วนตัวไม่ว่าจะเป็นห้องนอน ในรถ หรือในผ้าที่พวกเขา รู้สึกปลอดภัยและรู้สึกมีพวกพร้อมที่จะแสดงออกได้อย่างเต็มที่ นอกจากนั้นแล้วผู้วิจัยยังเห็นว่าพื้นที่สาธารณะที่ถูกให้ความหมายในแต่ละช่วงเวลาก็ส่งผลให้เกย์สามารถแสดงตัวตนออกมาได้เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็ช่วงเวลาของการแสดงคอนเสิร์ตศิลปินที่แฟนคลับเป็นเกย์ หรือเวทีการประกวดต่างๆ และนั่นหมายความว่ากระบวนการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของเกย์ อาจจะต้องขึ้นอยู่กับบริบทของเวลาและสถานที่โดยบางครั้งอาจจะใช้เพลงเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการแสดงออกจากจินตนาการดังกล่าวเพื่อให้เกิดพื้นที่ที่สามารถแสดงตัวตนออกมาได้

เมื่อพิจารณาผ้า A และ Trasher Party ที่ทั้งสองที่เป็นพื้นที่ที่ถูกเกย์ให้ความหมายว่าเป็นพื้นที่สำหรับพวกเขา พบว่าเกย์จะแสดงออกมากขึ้นเมื่อได้ยินเพลงที่พวกเขา รู้จักหรือเป็นเพลงที่พวกเขาชื่นชอบพร้อมกับแสดงออกในสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้จากประสบการณ์ต่างๆที่ผ่านมา โดยนำมาผสมและดัดแปลงตามอารมณ์ในขณะนั้น เหมือนกับว่าเกย์ได้ปลดปล่อยตัวตนออกมาในพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งจากปกติที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่สาธารณะที่ถูกกดทับจนไม่สามารถแสดงพฤติกรรมที่ต้องการแสดงออกได้ พวกเขาจึงอาศัยพื้นที่บนเวทีที่พวกเขาให้ความหมายขึ้นมาใหม่เพื่อแสดงออกอัตลักษณ์ที่ต้องการจะเปิดเผยในส่วนที่ไม่สามารถกระทำได้ในพื้นที่สาธารณะของสังคม

การที่เกย์สามารถช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมโดยผ่านการสร้างความหมายทางของพื้นที่อันเกิดจากการฟังเพลงและแสดงอัตลักษณ์ออกมา ยังพบว่าตัวศิลปินและเนื้อเพลงมีส่วนช่วยสร้างพื้นที่ในสังคมให้เกย์ ไม่ว่าจะเป็นการที่ศิลปินเป็นตัวแทนหรือกระบอกเสียงให้สำหรับเกย์และเพศที่สาม เพื่อให้สังคมรับทราบถึงการมีอยู่ของพวกเขา และไม่มองเกย์เป็นสิ่งที่ผิดปกติของสังคม พร้อมจะใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นที่อย่างปกติเหมือนคนทั่วไป “ซัน” ได้ให้ความเห็นไว้ว่า

“บางครั้งตัวนักร้องที่เป็นไอดอลของกลุ่มที่เราฟังกลุ่มเพศที่สาม ก็มีภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาของกลุ่มคนทั่วไป คือเค้าสามารถเป็นอีกหนึ่งเสียงที่คนทั่วไปเห็นคุณค่าหรือเห็นว่าเกย์หรือเพศที่สามไม่ได้แตกต่างไปจากคุณ เค้าก็เป็นคนเหมือนคุณ เหมือนมีคนช่วยป่าวประกาศให้ความแตกต่างของเพศที่สามกับเพศอื่นๆในสังคมลดลงไป”

นอกจากศิลปินที่มีส่วนในการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมให้สำหรับเกย์ เนื้อเพลงก็ยังคงเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมโดยสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นกับคนในสังคมผ่านตัวอักษรและถูกนำเสนอผ่านศิลปินที่เป็นรู้จักโดยกว้างขวาง เป็นเหมือนการส่งสารให้กับคนในสังคมหรือผู้มีอำนาจให้รับรู้ถึงตัวตนและการมีอยู่ของเกย์ที่เป็นเหมือนกับคนปกติทั่วไปไม่ใช่สิ่งที่แปลก “เกล้า” ได้ให้ความเห็นว่า เนื้อเพลงสามารถทำให้สังคมเข้าใจเกย์ได้มากขึ้น ประกอบกับการนำเสนอของศิลปินย่อมทำให้สังคมรู้ว่าเกย์ก็เหมือนกับคนทั่วไป

“เพลงบางเพลงมีเนื้อหาที่ค่อนข้างชัดเจนกับกลุ่มรักร่วมเพศ หรือเพศเดียวกัน มันก็เป็นช่องทางหนึ่งหรือเป็นกระบอกเสียงที่สามารถอธิบายให้คนอื่นเข้าใจได้มากขึ้นว่าความรักของเกย์ก็เหมือนความรักของชายหญิงทั่วไป ก็น่าจะทำให้สังคมเข้าใจได้มากเหมือนกัน หรือการนำเสนอมิวสิควีดีโอก็มีส่วนเหมือนกัน อย่างเพลงของ Lady Gaga ก็มีส่วน คือมันก็ชัดเจนที่สามารถส่งผลต่อสังคมได้เหมือนกัน”

การสร้างความจริงในเรื่องเพศภายใต้พื้นที่ทางสังคมโดยผ่านทางวาทกรรมของรัฐและโครงสร้างทางสังคมวัฒนธรรมที่คอยเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการแสดงออกในเรื่องเพศของสังคมพร้อมจะผลิตซ้ำผ่านสถาบันต่างๆ จะเพื่อจุดประสงค์ใดก็แล้วแต่ และการที่สังคมมีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องย่อมเป็นการช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำรงอยู่ของเกย์และการรวมตัวเป็นชุมชนย่อยๆ โดยอาศัยเพลงเป็นตัวเชื่อมโยงและเป็นปัจจัยให้พวกเขาสามารถแสดงออกในสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งที่สังคมเป็นตัวกำหนด การแสดงออกความเป็นหญิงของเกย์โดยผ่านการฟังเพลงเป็นเหมือนกับสั่นคลอนความหมายของพื้นที่ทางสังคมที่รัฐเป็นตัวกำหนด เกิดการช่วงชิงพื้นที่กันระหว่างรัฐ และเกย์ จนก่อให้เกิดเป็นพื้นที่ใหม่เป็นพื้นที่ที่เกย์ได้สร้างความหมายขึ้นมาเอง นอกเหนือจากพื้นที่ของความเป็นชายและความเป็นหญิงในสังคม ซึ่งเพลงจะเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ทำให้เกย์สามารถช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมมาเป็นพื้นที่ของตัวเองได้

สรุปได้ว่าเพลงเป็นส่วนหนึ่ง que สร้างอัตลักษณ์เกย์ สามารถสะท้อนให้เห็นถึง อัตลักษณ์ในรูปแบบที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับบริบทของเวลาและสถานที่ และสามารถเชื่อมโยงเกย์เข้าด้วยกันทำให้เกย์มีวัฒนธรรมย่อยร่วมกัน และเพลงทำให้มนุษย์แสดงออกอย่างเป็นอิสระจากความหมายที่รัฐได้ให้ไว้แก่พื้นที่ทางสังคม เพลงยังใช้เป็นส่วนหนึ่งในการต่อสู้เพื่อปฏิเสธอำนาจที่ครอบงำพื้นที่ของรัฐ

พร้อมทั้งกำหนดตำแหน่งของปัจเจกชนในสังคม ทำให้เกย์สามารถสร้างความหมายของพื้นที่ขึ้นมาใหม่เพื่อช่วงชิงพื้นที่ทางสังคม รวมไปถึงศิลปินและเนื้อเพลงที่เป็นปัจจัยในการสนับสนุนการช่วงชิงพื้นที่ของเกย์ และนอกจากเพลงแล้วยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีส่วนให้เกย์สามารถแสดงออกอัตลักษณ์ไม่ว่าจะเป็น การแต่งกาย, การบริโภค หรือจะเป็นสภาพแวดล้อมที่เติบโตและเรียนรู้ขึ้นมา สิ่งดังกล่าวย่อมมีส่วนให้การแสดงอัตลักษณ์ของเกย์มีความแตกต่างกันไปด้วยเช่นเดียวกัน แต่ก็สามารถใช้เป็นปัจจัยหนึ่งเพื่อช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมมาได้

2. ข้อจำกัดในการศึกษา

ข้อจำกัดในการศึกษาของงานวิจัยเรื่อง การสร้างอัตลักษณ์และช่วงชิงพื้นที่ทางสังคมของกลุ่มชายรักชายผ่านการบริโภคเพลง ผู้วิจัยพบว่าประเด็นเรื่องข้อมูลอ้างอิงยังมีอยู่ไม่มากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในไทยที่ส่วนใหญ่แล้วงานวิจัยเกี่ยวกับชายรักชายและงานวิจัยเพลงกับอัตลักษณ์ค่อนข้างมีจำกัดและไม่มากมาย ทำให้ยากต่อการหาข้อมูลมาอ้างอิงและสนับสนุนในงานวิจัยชิ้นนี้ แต่จะพบในต่างประเทศก็จะมีงานศึกษาเกี่ยวกับชายรักชาย, เพลง และอัตลักษณ์อยู่พอสมควร ทำให้ผู้วิจัยต้องใช้ข้อมูลจากต่างประเทศมาอ้างอิงและสนับสนุนเป็นหลัก

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในอนาคต

นอกจากการแสดงออกตัวตนของเกย์ที่เกิดจากการฟังเพลง และเพลงยังทำให้เกย์เกิดความเชื่อมโยงซึ่งกันและกันจนก่อให้เกิดเป็นชุมชนเกย์ได้ (Gay Community) ผู้วิจัยพบว่ายังมีกิจกรรมอื่นๆ ที่ทำให้เกิดชุมชนเกย์ โดยเกย์จะมาพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น สร้างมิตรภาพ สร้างประสบการณ์ต่างๆ อันจะนำมาสู่การเรียนรู้เพื่อสร้างอัตลักษณ์ในแบบที่หลากหลาย พร้อมทั้งสร้างพื้นที่สำหรับพวกเขาให้เกิดขึ้นในสังคมที่เห็นได้ชัดคือ กิจกรรมประกวดนางงามที่ในปัจจุบันเกย์นิยมให้ความสนใจและเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นทั้งผู้จัดหาผู้หญิงมาประกวดนางงาม ผู้ดูแลนางงาม หรือแม้กระทั่งช่างแต่งหน้า ทำผม ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นกลุ่มชายรักชาย หรือจะเป็นกลุ่มแฟนคลับศิลปินต่างๆ ที่เกย์จะตั้งกลุ่มเพื่อติดต่อสื่อสารและทำกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปินร่วมกัน ซึ่งเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะทำการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อให้ทราบถึงข้อเท็จจริง เข้าใจกับตัวตนของเกย์มากยิ่งขึ้น รวมถึงการศึกษาเพิ่มเติมเรื่องพื้นที่กับการแสดงอัตลักษณ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่สาธารณะกับการแสดงออกอัตลักษณ์ของเกย์ซึ่งจะมีประเด็นใดบ้างที่ทำให้เกย์สามารถแสดงออกอัตลักษณ์ของตนเองในพื้นที่สาธารณะอันถือเป็นการต่อสู้กับอุดมการณ์หลักของสังคมซึ่งถือว่าการต่อยอดการศึกษาไม่ใช่น้อย

รายการอ้างอิง

- Aronoff & Gilboa, A. (2015). Music and the closet: The roles music plays for gay men in the “coming out” process. *Psychology of Music, Vol. 43(3)*, 423-437.
- Biddle, I. & Jarman-Ivens, F. (2007). *Oh boy! Masculinities and popular music*. New York: Routledge.
- Brett, P., Wood, E. & Thomas, G. C. (2006). *Queering the Pitch The New Gay and Lesbian Musicology*. New York: Routledge.
- Butler, J. (1993). *Bodies that matter*. New York: Routledge.
- Dhoest, A., Herreman, R. & Wasserbauer, M. (2015). Into the Groove – Exploring lesbian and gay musical preferences and ‘LGB music’ in Flanders. *Observatorio (OBS*) Journal, 9*, 207-223.
- Draper, J. (2017). “What has she actually done??!”: Gay men, diva worship, and the paratextualization of gay-rights support. *Critical Studies in Media Communication, 37(2)*, 130-137.
- Frith, S. (2004). *Popular Music: Music and Identity* (illustrated ed. Vol. 4). New York: Routledge.
- Jackson, P. A. (2011). *Queer Bangkok*. Hong Kong: Condor Production Ltd.
- Jansa. (2551). รีเอ็กซ์เรย์ตลาดผู้ชายชายตัว. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://oknation.nationtv.tv/blog/print.php?id=261619>
- National Geographic. (2560). เมื่อโลกไม่ได้มีแค่สองเพศ ปฏิวัติมุมมองเรื่องเพศสภาพ กรุงเทพมหานคร: บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด มหาชน.
- Vena, J. (2009). Lady Gaga on success: ‘The turning point for me was the gay community’. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.mtv.com/news/1610781/lady-gaga-on-success-the-turning-point-for-me-was-the-gay-community/>
- Wikipedia. (2017). Camp (style). [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: [https://en.wikipedia.org/wiki/Camp_\(style\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Camp_(style))
- กาญจนา แก้วเทพ และ สมสุข หินวิมาน. (2553). สายธารแห่งนักคิดทฤษฎี เศรษฐศาสตร์การเมืองกับการสื่อสารศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.

- กิ่งรัก อิงคะวัต. (2542). รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขตกรุงเทพมหานคร. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุสุมา ภูใหญ่. (2556). กระบวนการสร้างอัตลักษณ์ : มุมมองจิตวิเคราะห์และสังคมศาสตร์. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://kusumakooyai.blogspot.com/2013/04/blog-post_5.html
- เกรียงศักดิ์ ชีระโกวิทขจร. (2558). พื้นที่และการผลิตพื้นที่ในการศึกษาภูมิศาสตร์ของทุน.
- จตุพร บุญ-หลง. (2548). ชีวิตติดเบอร์ : ตัวตนและเพศวิถีของเกย์ “ควิง” ในเซอานา M. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- จิราวรรณ แก้วใจ. (2550). พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของกลุ่มวัยรุ่นในเมือง : กรณีศึกษา สถาบันบันเทิงย่านรัชดา กรุงเทพมหานคร. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 33(2), 85-97.
- ชานันท์ ยอดหงษ์. (2557). Gay Icon. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.voicetv.co.th/blog/123245.html>
- ชานันท์ ยอดหงษ์. (2558). คนนอก VS คนใน? กับการเคลื่อนไหวเพื่อความหลากหลายทางเพศ. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.voicetv.co.th/blog/157509.html>
- ชื่นปิติ อินนา. (2554). ทักษะคติทางเพศผ่านการบริโภคนิตยสารชายรักชายของผู้่านชายรักชายในระดับอุดมศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เทิดศักดิ์ ร่วมจำปา. (2545). วาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธิดารัตน์ พุทธอาสน์. (2551). การศึกษากระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สะท้อนอัตลักษณ์เกย์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2553). ขบวนการเคลื่อนไหวของเกย์ในสังคมไทยภาคปฏิบัติการและกระบวนการทัศน. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2556). เกย์กับเสรีภาพ : ฐานคิดปรัชญาและอุดมการณ์กับการเคลื่อนไหวทางสังคมของชาวเกย์. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2556). ความเข้าใจเรื่องเพศ จากแนวคิดทฤษฎีที่หลากหลาย. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2556). แนวคิดทฤษฎีเรื่อง “ความหลากหลายทางเพศ”. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2556). พื้นที่ของเพศนอกกรอบในสังคมไทย ในมิติการเมืองและวัฒนธรรม. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)
- นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2556). ฟูโก้และทฤษฎีเควีย์ร์ (Foucault and Queer Theory). ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)

นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2556). รื้อสร้างมายาคติ “ความเป็นชาย” ในสังคมไทย. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)

นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2557). ทฤษฎีเคเวียร์ จากทศวรรษ 1990-2010. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)

นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2558). สถานภาพความรู้ในการศึกษาการเคลื่อนไหวทางสังคมของชาวเกย์. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)

ประชาชาติธุรกิจออนไลน์. (2559). คู่กับเจ้าแม่อีเวนท์ปาร์ตี้ "Trasher Bangkok" กับก้าวใหม่ในฐานะตัวแทน "เพศที่สาม". แหล่งที่มา:

https://www.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1454504401

ประวิทย์ พัฒม (2555). ผู้ชายขายตัว...ผลผลิตของการพัฒนาเศรษฐกิจที่ล้มเหลว. สภาคนผู้สื่อข่าวเศรษฐกิจ

ปิยลักษณ์ โพธิวรรณ. (2554). ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของคนข้ามเพศ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ปิยลักษณ์ โพธิวรรณ. (2554). ร้านเสริมสวย : พื้นที่การสร้างตัวตนของคนข้ามเพศ. วารสารสังคม
ลุ่มน้ำโขง, 7(2), 75-88.

ปิยลักษณ์ โพธิวรรณ. (2556). การสร้างพื้นที่ทางสังคมของคนข้ามเพศ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เมื่อหญิงอยากระบาย ชายมีอารมณ์ เรตติ้ง "โสเภณีชาย" ก็พุ่งปรืด. (2544). มติชน, 16.

รชยา บุญภิบาล. (2554). การสื่อสารความหลากหลายทางเพศวิถี : วาทกรรมชายรักชายในละครเวที
ไทยร่วมสมัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เรณพัทธ ภาสกรณ. (2554). รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับ
สื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขตกรุงเทพมหานคร. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วณิ ลัดดาภรณ์ และ ชาติชาย ศรีสมุทร. (2555). ดนตรี 3. นนทบุรี: บริษัท สำนักพิมพ์เอมพันธ์ จำกัด.

วิกิพีเดีย. (2560). เลดี้ กาก้า. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: https://th.wikipedia.org/wiki/เลดี้_กาก้า

สมเกียรติ ตั้งมโน. (2550). บทนำเกี่ยวกับงานของ จูดิซ บัตเลอร์ เธอคิดเรื่องอะไร? The Midnight
University

อภิญา เฟื่องฟูสกุล. (2546). อัตลักษณ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทเกอร์ พรินติ้ง.

อิทธิพร ขำประเสริฐ. (2550). กระบวนการสร้าง "ภาพแสดงแทน" เพื่อสิทธิเชิงพื้นที่.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เอกชัย. (2560). Madonnaกับการลงมือเขียนบทและกำกับภาพยนตร์เรื่องใหม่ Loved. [ออนไลน์].
แหล่งที่มา: <https://www.billboard-thailand.com/madonna-กับการลงมือเขียนบทและ/>

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

แนวคำถามสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับกลุ่มตัวอย่าง

1. ข้อมูลส่วนบุคคล และคิดว่าการแสดงออกความเป็นเกย์สำหรับตนเองเป็นเช่นไร
2. นิยมฟังเพลงแนวใด ประเภทไหน รวมถึงช่วงระยะเวลาที่ฟังเพลงในแต่ละวัน ฟังนานเท่าใด
3. สาเหตุที่เลือกฟังเพลงคืออะไร รวมถึงศิลปินที่ชอบสามอันดับแรกพร้อมสาเหตุที่ชอบ
4. สถานที่ที่ชอบฟังเพลงคือที่ไหน
5. ปัจจัยในการเลือกฟังเพลงคืออะไร
6. คิดว่าการฟังเพลงสามารถบ่งบอกความเป็นตัวตนได้อย่างไร
7. คิดว่าสิ่งใดเป็นตัวบ่งบอกความเป็นเกย์จากการฟังเพลง
8. เมื่อฟังเพลงจะมีพฤติกรรมตอบสนองอย่างไร
9. คิดว่าการฟังเพลงสามารถบ่งบอกและเข้าใจพฤติกรรมของเกย์ได้อย่างไร
10. ศิลปิน, ทำนอง และเนื้อเพลง สามสิ่งนี้คิดว่าสิ่งไหนบ่งบอกความเป็นตัวตนได้มากที่สุด
เพราะเหตุใด
11. การฟังเพลงของตัวท่านนั้นมีความโดดเด่นกว่าคนอื่นอย่างไร
12. สิ่งที่ทำให้สังคมรอบตัวรับรู้ตัวตนของท่านผ่านการฟังเพลงมีอะไร
13. คิดว่าการฟังเพลงหรือเพลงสามารถส่งผลกระทบต่อสังคมได้หรือไม่ อย่างไร

ภาคผนวก ข

แนวคำถามสัมภาษณ์ดีเจของคลับ A และ Trasher Party

1. ประวัติการทำงานโดยคร่าวๆ
2. รูปแบบเพลงที่เปิดในคลับเกย์เป็นอย่างไร
3. สาเหตุที่เลือกเปิดเพลงมาจากอะไร
4. อะไรเป็นตัวบ่งบอกว่าเกย์จะต้องฟังเพลงประเภทนี้
5. แนวเพลง Electronic Dance Music (EDM) กำลังเป็นที่นิยม คิดว่าจะส่งผลต่อการฟังเพลงของเกย์ด้วยหรือไม่
6. คิดว่าชายรักชายจำเป็นจะต้องชื่นชอบเพลงหรือตัวศิลปินระดับ Diva ด้วยหรือไม่
7. เพลงที่เปิดมีความเกี่ยวข้องกับเกย์ด้วยหรือไม่
8. เพลงสามารถสร้างพฤติกรรม ความเป็นส่วนร่วมและวัฒนธรรมของเกย์ได้หรือไม่

ภาคผนวก ค

แนวคำถามสัมภาษณ์ผู้ผลิตเพลง

1. ประวัติการทำงานคร่าวๆ
2. เกย์จะชอบเพลงในรูปแบบใด
3. ถ้าต้องการผลิตเพลงๆหนึ่งให้แก่กลุ่มเกย์คิดว่าจะต้องเป็นเพลงแบบใด
4. สิ่งที่ทำให้เกย์ชื่นชอบเพลงขึ้นอยู่กับอะไรบ้าง
5. เพลงมีความเกี่ยวข้องกับเกย์หรือไม่
6. มุมมองต่อความหมายที่สังคมคิดว่าเพลงไหนที่เกย์ฟังคือเพลงสำหรับเกย์คืออะไร

ภาคผนวก ง

ความคิดเห็นของชายรักชาย

ลำดับ	ชื่อ	อายุ	อาชีพ	พฤติกรรมการแสดงออกว่าเป็นเกย์
1	ป๊อบ	26	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกผ่านทางท่าทางและการพูด
2	ป่าโก้	31	พนักงานบริษัทเอกชน	รักการแต่งหน้าและใส่คอนแทคเลนส์สี
3	แพต	27	รับราชการ	แสดงท่าทางความเป็นผู้หญิงมากกว่าความเป็นชาย
4	แมค	26	กำลังศึกษาปริญญาตรี	รักการทำสัสมิ จะแสดงออกเป็นเกย์เมื่ออยู่กับเพื่อน
5	โอชิน	34	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกว่าเป็นเกย์ โดยขึ้นอยู่กับแต่ละสถานการณ์
6	เจได	30	เจ้าหน้าที่รัฐ	เหมือนผู้ชายปกติ แต่ก็ไม่ได้ปิดบังว่าเป็นเกย์
7	แซมบี้	28	กำลังศึกษาระดับปริญญาโท	แสดงท่าทางของผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ชอบพูดลงท้าย คะ ค่ะ
8	พัช	23	ฟรีแลนซ์	แสดงท่าทางของผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย เป็นมาตั้งแต่เด็ก
9	นัท	30	ลูกเรือสายการบินแห่งหนึ่ง	ชอบเลียนแบบพฤติกรรมของนักร้องมาใช้ในชีวิตประจำวัน
10	โอ๊ด	30	พนักงานธนาคาร	แสดงออกมากกว่าปกติเมื่ออยู่กับเพื่อน
11	กอล์ฟ	20	กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี	แสดงออกท่าทางเป็นผู้หญิงเลย เปิดเผยตัวตน
12	กี้	27	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงต่างจากผู้ชายปกติ ถึงแม้การแต่งตัวจะเหมือนกับผู้ชายปกติ
13	นัท	26	กำลังศึกษาระดับปริญญาโท	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ ไม่ได้เปิดเผยตัวเอง
14	เบน	26	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ ทุกคนรอบข้างรู้ว่า เป็นเกย์
15	อู๋	26	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ จะเปิดเผยกับคนสนิทและคนที่มาถาม
16	โดม	29	ลูกจ้างประจำ	แสดงออกอย่างเปิดเผย ด้วยท่าทางที่เป็นผู้หญิง
17	ตัน	32	พนักงานบริษัทเอกชน	รู้ตัวว่าเป็นเกย์ตั้งแต่เด็ก แสดงในสิ่งที่ผู้ชายไม่ทำกัน
18	เท่	31	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงพฤติกรรมไม่เหมือนผู้ชาย ที่ผู้รอบข้างรู้ทันที
19	บอน	26	รับราชการ	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ คนรอบข้างจะรู้เมื่อมีปฏิสัมพันธ์
20	ป๊อก	28	ธุรกิจส่วนตัว	แสดงออกแตกต่างผู้ชายปกติ ซึ่งคนรอบข้างมองดูก็รู้ว่า เป็นเกย์
21	เค้ก	27	ลูกเรือสายการบินแห่งหนึ่ง	มีความเป็นผู้หญิงอยู่บ้าง คนรอบข้างมองดูก็รู้ว่า เป็น
22	โดม	33	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกไปในแนวทางของผู้หญิง คนรอบข้างจะรู้ทันที
23	ทอฟฟี่	27	พนักงานบริษัทเอกชน	ปกติจะแสดงออกเหมือนผู้ชาย แต่ถ้าออกงานต่างๆจะแต่งตัวเป็นผู้หญิง
24	ปิง	28	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกเหมือนผู้ชายทั่วไป คนรอบข้างจะรู้ต่อเมื่อมีปฏิสัมพันธ์ซักพัก
25	สิว	26	ฟรีแลนซ์	แสดงออกเหมือนผู้หญิง
26	เบนซ์	31	รับราชการ	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ แต่กับเพื่อนจะแสดงออกในอีกรูปแบบ

ลำดับ	ชื่อ	อายุ	อาชีพ	พฤติกรรมแสดงออกว่าเป็นเกย์
27	มาร์ท	25	กำลังศึกษาระดับปริญญาโท	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ แต่อาจจะมีการแต่งตัวบ้างที่แตกต่าง
28	แมค	27	ฟรีแลนซ์	แสดงออกแนวผู้ชายบ้าง ผู้หญิงบ้างแล้วแต่อารมณ์
29	อิคคิว	23	กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ แต่จะรับรู้ว่าเป็นเกย์ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์
30	โธิด	31	รับราชการ	เป็นคนตลกสนุกสนาน คนรอบข้างดูก็รู้ว่าเป็นเกย์
31	ชาลี	37	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ จะรู้ว่าเป็นเกย์กับเพื่อนสนิทเท่านั้น
32	ชัน	31	แพทย์	แสดงออกเหมือนผู้ชายทั่วไป แต่กับเพื่อนจะเป็นตัวเองมากที่สุด
33	เบส	28	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงแบบผู้ชายบ้าง ผู้หญิงบ้างแล้วแต่โอกาส สถานการณ์
34	น่าน	25	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกแตกต่างจากผู้ชายปกติ คนรอบข้างดูก็รู้
35	แสม	25	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ ค่อนข้างเรียบร้อย
36	เกล้า	25	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ ค่อนข้างเจ้าสำอวด
37	ดิน	26	พนักงานบริษัทเอกชน	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ แต่กับเพื่อนจะแสดงออกมากกว่า
38	นิว	25	รับราชการ	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติ แต่บางครั้งก็แสดงความเป็นหญิงออกมาบ้าง
39	ปุ่น	26	กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี	แสดงออกเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป
40	ปุ้ย	30	รับราชการ	แสดงพฤติกรรมแบบผู้หญิงเมื่ออยู่กับเพื่อน ทุกคนรู้ว่าเป็นเกย์ไม่ได้ปิดบัง

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

- ชื่อ - สกุล ร.ต.อ.จามีกร รอดพวง
- วัน/เดือน/ปีเกิด 21 มิถุนายน 2530.
- ประวัติการศึกษา
- ระดับประถมศึกษา โรงเรียนประชาอุทิศ (จันทาบอนุสรณ์)
 - ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี
 - ระดับอุดมศึกษา เศรษฐศาสตร์บัณฑิต (ศ.บ.) เกียรตินิยม อันดับสอง มหาวิทยาลัย บูรพา 2552